30 ngày

Sách
THÁNG CÁC LINH HỒN

TỦ SÁCH CÔNG GIÁO

Sách

THÁNG CÁC LINH HỒN

Nguồn: **Dòng Mến Thánh Giá Gò Vấp**

MỤC LỤC

ĐOẠN MỞ ĐẦU 4
THÁNH TÍCH 5
NGÀY MỒNG 1 6
GỐC TÍCH SỰ CẦU NGUYỆN CHO CÁC LINH HỒN NƠI LUYỆN NGỤC, CÙNG VỀ NHỮNG VIỆC PHẢI LÀM TRONG THÁNG NÀY 6
THÁNH TÍCH 7
NGÀY MỒNG 2 8
VỀ LUYỆN NGỤC LÀ LÀM SAO? 8
THÁNH TÍCH 9
NGÀY MỒNG 3 9
VỀ NHỮNG LẼ LÀM CHỨNG CÓ LUYỆN NGỤC 9
THÁNH TÍCH 11
NGÀY MỒNG 4 11
CÒN NÓI VỀ NHỮNG LẼ LÀM CHỨNG CÓ LUYỆN NGỤC 11
THÁNH TÍCH 12
NGÀY MỒNG 5 13
VỀ HÌNH PHẠT THỨ NHẤT LINH HỒN PHẢI CHỊU LÀ KHÔNG ĐƯỢC XEM THẤY MẶT THIÊN CHÚA 13
THÁNH TÍCH 14
NGÀY MỒNG 6 14
VỀ HÌNH PHẠT THỨ HAI LINH HỒN PHẢI CHỊU LÀ BỊ LỬA THIÊU ĐỐT 14
THÁNH TÍCH 15
NGÀY MỒNG 7 16
VỀ NHỮNG SỰ KHỐN CỰC CÁC LINH HỒN PHẢI CHỊU TRONG LUYỆN NGỤC 16
THÁNH TÍCH 17
NGÀY MỒNG 8 17
VỀ SỰ CÁC LINH HỒN PHẢI GIAM PHẠT TRONG LUYỆN NGỤC LÂU CHÓNG THẾ NÀO 17
THÁNH TÍCH 18
NGÀY MỒNG 9 19
VỀ SỰ CÁC LINH HỒN Ở LUYỆN NGỤC KHÔNG CÒN LÀM ĐƯỢC VIỆC LÀNH GÌ, KHÔNG CÒN LẬP ĐƯỢC CÔNG PHÚC

NÀO MÀ ĐỀN TỘI MÌNH NỮA 19
THÁNH TÍCH 20
NGÀY THỨ 10 20
VỀ SỰ CÁC LINH HỒN PHẢI PHẠT TRONG LUYỆN NGỤC VÌ NHỮNG TỘI NÀO 20
THÁNH TÍCH 21
NGÀY THỨ 11 22
VỀ SỰ CÁC LINH HỒN Ở LUYỆN NGỤC LÀ NHỮNG LINH HỒN LÀNH THÁNH ĐẸP LÒNG THIÊN CHÚA 22
THÁNH TÍCH 23
NGÀY THỨ 12 23
VỀ SỰ HẾT MỌI LINH HỒN Ở LUYỆN NGỤC LÀ ANH EM TA PHẦN HỒN HAY PHẦN XÁC 23
THÁNH TÍCH 24
NGÀY THỨ 13 25
VỀ NHỮNG LINH HỒN MỒ CÔI KHÔNG ĐƯỢC AI CẦU NGUYỆN CHO 25
THÁNH TÍCH 25
NGÀY THỨ 14 26
VỀ SỰ CHẲNG NHỮNG TA CÓ THỂ YÊN ỦI GIÚP ĐỠ CÁC LINH HỒN ĐƯỢC, MÀ CŨNG BUỘC TA PHẢI GIÚP ĐỠ CÁC LINH HỒN ẤY NỮA 26
THÁNH TÍCH 27
NGÀY THỨ 15 28
VỀ NHỮNG KẺ CHẲNG NHỚ CẦU CHO CÁC LINH HỒN NƠI LUYỆN NGỤC THÌ TỆ BẠC LÀ DƯỜNG NÀO 28
THÁNH TÍCH 29
NGÀY THỨ 16 29
VỀ LẼ THỨ NHẤT GIỤC TA GIÚP ĐỠ CÁC LINH HỒN LÀ VÌ SỰ ẤY LÀM SÁNG DANH THIÊN CHÚA 29
THÁNH TÍCH 30
NGÀY THỨ 17 30
LẼ THỨ HAI GIỤC TA GIÚP ĐỠ CÁC LINH HỒN VÌ ĐỨC CHÚA GIÊ-SU THƯƠNG XÓT CÁC LINH HỒN ẤY VÀ MUỐN TA CỨU GIÚP LẮM 30
THÁNH TÍCH 31
NGÀY THỨ 18 32

LẼ THỨ BA GIỤC TA GIÚP ĐỠ CÁC LINH HỒN Ở LUYỆN NGỤC LÀ VÌ RẤT THÁNH ĐỨC BÀ THƯƠNG CÁC LINH HỒN ẤY LẮM 32
THÁNH TÍCH 33
NGÀY THỨ 19 34
LẼ THỨ TƯ GIỤC NGƯỜI TA GIÚP ĐỠ CÁC LINH HỒN Ở LUYỆN NGỤC LÀ VÌ CÁC LINH HỒN ẤY HAY BÁO ƠN TRẢ NGHĨA KẺ CẦU CHO MÌNH 34
THÁNH TÍCH 35
NGÀY THỨ 20 35
VỀ VIỆC THỨ NHẤT NGƯỜI TA QUEN LÀM CHO ĐƯỢC GIÚP ĐỠ CÁC LINH HỒN Ở LUYỆN NGỤC LÀ ĐỌC KINH CẦU NGUYỆN CHỈ CHO CÁC LINH HỒN 35
THÁNH TÍCH 36
NGÀY THỨ 21 37
VỀ VIỆC THỨ HAI NGƯỜI TA LÀM CHO ĐƯỢC GIÚP CÁC LINH HỒN LÀ NGẮM ĐÀNG THÁNH GIÁ 37
THÁNH TÍCH 38
NGÀY THỨ 22 39
VỀ VIỆC THỨ BA NGƯỜI TA QUEN LÀM ĐỂ GIÚP CÁC LINH HỒN LÀ GIÚP TIỀN CỦA CHO NGƯỜI NGHÈO 39
THÁNH TÍCH 40
NGÀY THỨ 23 41
VỀ VIỆC THỨ BỐN NGƯỜI TA LÀM CHO ĐƯỢC GIÚP CÁC LINH HỒN LÀ HÃM MÌNH HÃM XÁC VÀ BẰNG LÒNG CHỊU MỌI SỰ KHÓ Ở ĐỜI NÀY 41
THÁNH TÍCH 41
NGÀY THỨ 24 42
VỀ VIỆC THỨ NĂM NGƯỜI TA QUEN LÀM CHO ĐƯỢC GIÚP CÁC LINH HỒN LÀ CHỊU MÌNH THÁNH MÁU THÁNH ĐỨC CHÚA GIÊSU 42
THÁNH TÍCH 43
NGÀY THỨ 25 43
VỀ VIỆC THỨ SÁU NGƯỜI TA LÀM CHO ĐƯỢC GIÚP CÁC LINH HỒN LÀ DÂNG THÁNH LỄ 43
THÁNH TÍCH 44
NGÀY THỨ 26 45

VỀ VIỆC THỨ BẨY NGƯỜI TA LÀM CHO ĐƯỢC GIÚP CÁC LINH HỒN LÀ LĨNH ÂN XÁ 45
THÁNH TÍCH 46
NGÀY THỨ 27 46
VỀ VIỆC THỨ TÁM NGƯỜI TA LÀM ĐỂ GIÚP CÁC LINH HỒN LÀ DÂNG CÁC VIỆC LÀNH MÌNH LÀM CHO ĐƯỢC ĐỀN TỘI RIÊNG MÌNH KHI CÒN SỐNG, CÙNG CÁC VIỆC KẺ KHÁC SẼ LÀM MÀ CẦU NGUYỆN CHO MÌNH KHI MÌNH ĐÃ CHẾT, CHO ĐƯỢC CỨU CÁC LINH HỒN 46
THÁNH TÍCH 47
NGÀY THỨ 28 48
VỀ SỰ PHẢI LÀM THẾ NÀO CHO ĐƯỢC TRÁNH KHỎI LUYỆN NGỤC 48
THÁNH TÍCH 49
NGÀY THỨ 29 49
VỀ SỰ ĐÔI KHI CÁC LINH HỒN Ở LUYỆN NGỤC HIỆN VỀ CÙNG NGƯỜI SỐNG 49
THÁNH TÍCH 50
NGÀY THỨ 30 50
VỀ SỰ PHẢI GIỮ CHO NHẶT NHỮNG ĐIỀU NGƯỜI QUA ĐỜI DẶN LẠI KHI GẦN CHẾT 50
THÁNH TÍCH 51
PHỤ CHƯƠNG 52
KẺ ĐÃ DÂNG MÌNH CHO THIÊN CHÚA CÁCH RIÊNG PHẢI PHẠT TRONG LUYỆN NGỤC LÀ THẾ NÀO 52
ĐIỀU THỨ 1: VỀ NHỮNG KẺ ĐÃ DÂNG MÌNH TRONG NHÀ DÒNG, NHÀ THIÊN CHÚA, PHẢI PHẠT TRONG LUYỆN NGỤC LÀ THẾ NÀO! 53
ĐIỀU THỨ 2: VỀ SỰ KẺ LÀM THẦY CẢ PHẢI PHẠT TRONG LUYỆN NGỤC LÀ THẾ NÀO 54

ĐOẠN MỞ ĐẦU

Người làm sách này có ý giúp đỡ kẻ đã chết và làm ích cho người sống. Hết mọi người có đạo đều biết rõ lời kẻ sống cầu nguyện thì giúp đỡ kẻ chết, nhưng mà chẳng mấy người biết các linh hồn nơi luyện ngục có thần thế trước mặt Thiên Chúa, và hay báo ơn trả nghĩa người đã cầu nguyện cho mình, cho nên ít kẻ trông cậy những linh hồn ấy cầu bầu cho mình.

Song lẽ điều này thật lắm, là các linh hồn nơi luyện ngục có thần thế trước mặt Thiên Chúa cùng xin được ơn cho người ta kể chẳng xiết. Đã có nhiều tích con mắt người ta đã xem thấy làm chứng sự ấy thật lắm, chẳng khả hồ nghi.

Đã hay rằng: các linh hồn nơi luyện ngục chẳng còn lập được công phúc gì, vì đã ra khỏi thế gian rồi, nhưng mà linh hồn ấy dâng công phúc những việc lành mình đã làm xưa, khi còn ở thế gian. Đã hay rằng: các linh hồn ấy chẳng còn cầu xin được sự gì cho mình, chẳng còn làm được việc gì giúp đỡ mình; nhưng mà những lời linh hồn ấy cầu bầu, những hình khổ linh hồn ấy chịu, thì làm ích cho người ta được.

Nếu các linh hồn ấy khi đang ở luyện ngục còn làm được nhiều ơn ích cho người ta, phương chi là khi đã lên thiên đàng rồi, thì càng sẽ báo ơn trả nghĩa cho kẻ đã cầu nguyện cho mình biết chừng nào nữa.

Có nhiều các thánh thông thái chắc chắn như ông thánh Ligorio, Đức Hồng Y Bellarmino và thầy cả Suarez đã dạy tỏ tường rằng: Người ta cậy nhờ các linh hồn ở luyện ngục cầu xin Thiên Chúa cho mình những sự mình thiếu thốn phần hồn phần xác là sự phải lẽ, có ích lắm. Xưa bà Thánh Teresa quen nói rằng: "Hễ sự gì tôi xin Thiên Chúa ban cho tôi vì công nghiệp các linh hồn nơi luyện ngục, thì tôi được cả".

Bà Thánh Cataria, quê thành Bolonia nói rằng: "Khi tôi cậy nhờ các linh hồn nơi luyện ngục xin sự gì cho tôi, thì tôi hằng được sự ấy mãi mãi, chẳng có lần nào không được sốt". Bà ấy lại rằng: "Cũng có điều tôi cầu xin các thánh mà chẳng được, thì tôi lại cầu xin các linh hồn nơi luyện ngục thì được ngay tức thì".

Có lời ông thánh Gioan Maria Viane dạy rằng: "Giả như ta có biết cho tỏ các linh hồn ở luyện ngục có quyền thế trước mặt Thiên Chúa là dường nào, thì ta sẽ năng thương nhớ, năng giúp đỡ cùng năng cầu xin các linh hồn ấy. Vậy ta phải hết lòng giúp đỡ các linh hồn ấy, thì các linh hồn ấy cũng sẽ giúp đỡ ta,

cùng bầu cử cho ta trước mặt Thiên Chúa nữa".

Chẳng những các linh hồn nơi luyện ngục xin được cho ta nhiều hơn phần hồn, mà lại thường hay xin được những ơn phần xác ở đời này, như thể là xin cho người ta được khỏi bệnh tật, khỏi sự khốn khó, được kiện tụng, được xong việc trở ngại và được những sự khác như làm vậy.

Thiên Chúa đã biết người ta chuộng những ơn phần xác này lắm, cho nên khi các linh hồn ở luyện ngục bầu cử và xin những ơn ấy cho người ta thì Thiên Chúa thường hay ban cho, có ý giục lòng người ta năng làm việc lành cùng năng cầu nguyện cho các linh hồn ấy.

Ta suy những điều trước này liền biết sự cầu nguyện giúp đỡ các linh hồn nơi luyện ngục làm ích cho ta lắm, vì khi ta cầu nguyện cho các linh hồn ấy thì các linh hồn ấy lại cầu bầu cho ta. Sự ấy bởi lòng lành Thiên Chúa cho các kẻ lành kẻ thánh được thông công với nhau thay thảy; cho nên khi ta cầu nguyện làm việc lành phúc đức giúp đỡ cứu chữa các linh hồn ở luyện ngục thì các linh hồn ấy cũng bầu cử cho ta trước mặt Thiên Chúa cùng dâng các hình khổ mình đang chịu, các công nghiệp mình đã lập xưa khi còn ở thế gian cho Thiên Chúa, mà nghe lời các linh hồn ấy cầu xin, thì ban mọi sự lành phần hồn phần xác cho ta.

Ấy vậy mọi ngày trong tháng này, ta hãy nhớ cầu nguyện cho ông bà cha mẹ, anh em họ hàng, bạn hữu nghĩa thiết mà cùng những linh hồn mô côi đang phải giam phạt nơi luyện ngục, đừng bỏ ngày nào: ta hãy yên ủi, cứu chữa những linh hồn ấy cho khỏi luyện ngục cho chóng. Chớ gì ta cứu chữa được nhiều linh hồn cho khỏi luyện ngục khốn nạn ấy thì phúc cho ta là dường nào.

Lạy Chúa con, xin Chúa con dủ lòng thương nghe lời con sẽ cầu nguyện cho các linh hồn ở luyện ngục trong thánh này; xin Chúa con cứu chữa cùng đem các linh hồn ấy lên nơi mát mẻ, chốn sáng láng. Tôi lại xin Chúa cho tôi nghe lời các linh hồn nơi luyện ngục sẽ cầu xin co tôi, mà ban cho tôi những sự tôi thiếu thốn phần hồn phần xác vì công nghiệp các linh hồn ấy.

THÁNH TÍCH

Năm 1859 ở thành Pari, trong nước Pháp, có một người đạo đức hay làm phúc cùng nhiều việc lành khác, giúp đỡ cứu chữa các linh hồn nơi luyện ngục. Ở bên nhà ông ấy, có một người già lão khô khan, ốm đau gần chết. Ông ấy đã khuyên bảo người ấy ăn năn trở lại nhiều lần, song dù bệnh ngày

một nặng, người ấy vốn cứng lòng mãi chẳng chịu xưng tội.

Ông ấy chẳng còn biết làm thế nào, thì khấn các linh hồn nơi luyện ngục rằng: "Nếu các linh hồn cầu xin Thiên Chúa cho người tội lỗi này được ăn năn trở lại thì tôi sẽ xin cho các linh hồn năm lễ Misa".

Vậy chính ngày ông ấy khấn năm lễ Misa cho các linh hồn, thì người kẻ liệt ấy tỏ ra lòng muốn ăn năn trở lại. Đến ngày hôm sau thì thầy cả khuyên bảo người ấy, thì người ấy xưng tội ngay. Thầy cả giải tội cùng làm các phép trong đạo cho người ấy được mấy ngày, thì người ấy chết lành bằng yên.

NGÀY MỒNG 1

GỐC TÍCH SỰ CẦU NGUYỆN CHO CÁC LINH HỒN NƠI LUYỆN NGỤC, CÙNG VỀ NHỮNG VIỆC PHẢI LÀM TRONG THÁNG NÀY

Vậy gốc tích sự cầu nguyện cho kẻ đã qua đời vốn có từ đời đạo cũ và dân Giudeu xưa. Trong sấm truyền cũ có chép tích ông Giuda Macabeo, là quan tướng dân Giudeu, khi đã đánh trận toàn công đoạn thì thu được hai vạn hai ngàn đồng bạc gửi về thành Giêrusalem, xin thầy cả cầu cho linh hồn những lính đã phải tử trận.

Trong đạo mới, vốn cũng quen cầu nguyện cho kẻ chết nữa. Từ đời các thánh tông đồ về sau, khi làm lễ, lúc đã truyền phép Mình Máu Thánh rồi, thì vốn cầu nguyện cho kẻ chết.

Đức Chúa Giêsu lên trời được 200 năm, khi bà thánh Phephetua đã phải bắt vì đạo cùng phải giam trong ngục, thì Thiên Chúa soi cho bà thánh ấy biết em phạt trong luyện ngục. Bà thánh Phephetua biết làm vậy thì thương em lắm, liền đọc kinh kêu van hãm mình ăn chay đền tội vì tội em ít lâu, đoạn Thiên Chúa cho bà thánh ấy được xem thấy em mình đã ra khỏi luyện ngục cùng được sáng láng vui vẻ cho chọn.

Khi bà thánh Monica, là mẹ ông thánh Augustinô, gần qua đời thì dặn bảo con rằng: "Ở con, khi mẹ chết rồi thì con đừng lo làm ma to, cùng xây lăng mộ trang hoàng lịch sự cho mẹ làm chi; một hãy nhớ cầu nguyện cho mẹ khi con làm lễ Misa mọi ngày đừng quên bao giờ."

Chẳng những ông thánh Augustinô năng làm lễ cầu nguyện cho mẹ, mà lại dù mẹ đã mất hơn 20 năm còn xin thầy cả nghĩa thiết làm lễ cầu cho linh hồn mẹ người nữa.

Ông thánh Odilon, là bề trên cả dòng ông thánh Bênêđitô, chẳng những là siêng năng cầu cho các linh hồn nơi luyện ngục, mà lại cũng năng khuyên giục các thầy dòng thuộc về quyền người cầu nguyện nữa; lại truyền cho các thầy cả ấy làm lễ cầu cho các linh hồn nơi luyện ngục hằng năm, vào ngày 2-11 dương lịch. Tòa thánh xét sự ấy làm ích cho các linh hồn lắm, thì truyền cho các thầy cả, các linh mục khắp thiên hạ hằng năm đến ngày hôm ấy cũng phải làm lễ, phải đọc kinh cầu nguyện cho các linh hồn nơi luyện ngục nữa, cho nên gốc tích lễ cầu cho các linh hồn nơi luyện ngục thì bởi ông thánh Odilon mà ra.

Chẳng những là người ta cầu nguyện cho các linh hồn nơi luyện ngục đã lâu đời, mà lại đời xưa có nhiều nơi đã thành thói quen, hễ đến nửa đêm thì có người đi các phố các đường ngõ trong tỉnh trong làng, một tay cầm cái đèn sáng, một tay rung chuông, vừa đi vừa rao cả tiếng rằng: "Ở những kẻ ngủ hãy thức dậy cầu nguyện cho kẻ đã qua đời". Khi người ta nghe thấy kẻ ấy rao, thì thức dậy đọc một hai kinh cầu nguyện cho các linh hồn nơi luyện ngục.

Những kẻ có đạo thường xin lễ qui lăng, lễ giỗ cho cha mẹ anh em mình đã qua đời, lại đến lúc dọn chết thì cúng ruộng nương, tiền bạc vào nhà thờ để xin lễ cho mình cùng xin lễ cho cha mẹ anh em mình vĩnh viễn mãi mãi.

Chưa được bao lâu trong hội thánh đã lập ra một dòng nữ chỉ một việc cầu nguyện làm việc lành cầu cho linh hồn nơi luyện ngục; gọi là dòng các bà cứu lấy các linh hồn nơi luyện ngục.

Lại năm 1915 vừa rồi Đức Giáo Hoàng Bênêđitô, có lòng thương các linh hồn cách riêng, đã ban phép rộng cho các thầy cả, được làm ba lễ chính ngày lễ cầu hồn. Còn về bổn đạo, người đã ban phép viếng nhà thờ cho được lĩnh ân đại xá, gọi là ân xá vào, chỉ cho các linh hồn ngày hôm ấy, cũng như ngày lễ cả Rosario vậy.

Còn gốc tích tháng cho cầu hồn thì bởi tại kẻ có đạo có lòng thương cho các linh hồn nơi luyện ngục thì quyết lấy mỗi năm một tháng, là tháng 11 dương lịch mà cầu nguyện riêng cho các linh hồn ấy, mới được non một trăm năm nay. Tòa thánh đã lấy việc ấy làm ưng cùng ban nhiều ân xá cho kẻ làm việc lành cho các linh hồn trong tháng ấy.

Cho được giúp đỡ các linh hồn nơi luyện ngục trong tháng này thì nên làm những việc này:

1. Sáng ngày ra, khi ta vừa mới thức dậy, thì nên chỉ mọi việc lành ta sẽ làm, mọi sự khó ta sẽ chịu trong ngày hôm ấy cho các linh hồn nơi luyện ngục.
2. Ta nên xem lễ mọi ngày chỉ cho các linh hồn nơi luyện ngục, khi có thể xem được.
3. Ta nên xin ít nhiều lễ cho các linh hồn; có thể xin được bao nhiêu thì hãy xin bấy nhiêu.
4. Ta nên xưng tội đôi ba lần và chịu lễ nhiều lần cùng lĩnh nhiều ân xá cho các linh hồn nơi luyện ngục.

5. Ta cũng nên năng lần hạt và cầu cho các linh hồn nữa.
6. Lại thỉnh thoảng ta cũng nên viếng cùng sửa sang lại mồ mả ông bà anh chị em.

Nếu ta làm bấy nhiêu việc ấy trong tháng này, thì sẽ yên ủi giúp đỡ các linh hồn nơi luyện ngục và sẽ mở cửa thiên đàng ra cho ít nhiều linh hồn được vào, lại sẽ được nhiều ích cho ta nữa.

Lạy Chúa con lòng lành vô cùng, con xin dâng cho Chúa con mọi việc lành con sẽ làm, mọi sự khó con sẽ chịu trong tháng này mà giúp đỡ cứu chữa các linh hồn đang phải giam phạt khổ sở trong luyện ngục: xin Chúa con dủ lòng thương nhận lấy mà ban cho các linh hồn được nghỉ ngơi đời đời, được sáng soi mãi mãi chẳng cùng. Amen.

THÁNH TÍCH

Chưa được mấy năm nay, có bà rất sốt sắng kia phải bệnh nặng đã lâu, cho nên ra yếu đuối gầy mòn quá lẽ, chỉ còn xương với da mà thôi. Bà ấy đã rước nhiều thầy thuốc danh sư, cùng đã uống hết nhiều thuốc lắm. Thoạt mới uống chén thứ nhất thứ hai thì bệnh xem ra bớt một chút; xong đến chén thứ ba thứ bốn thì bệnh lại hoàn nguyên như trước, mà có khi còn gia tăng hơn. Thuốc nào cũng thế.

Bà ấy thấy vậy thì chẳng uống thuốc nữa, một quyết cầu xin các linh hòn nơi luyện ngục chữa cho mình đã. Bà ấy tin thật các linh hồn, bởi phải chịu khổ sở lắm, thì hay thương hay giúp kẻ chịu đau đớn khốn khó nữa.

Vậy tháng cầu hồn cho các linh hồn nơi luyện ngục đã đến, bà ấy quyết xưng tội chịu lễ cùng đọc kinh cầu nguyện mọi ngày trong tháng ấy cho các linh hồn nơi luyện ngục, lại xin những người chị em đạo đức sốt sắng hợp ý một cùng mình mà cầu nguyện làm việc lành cho cho các linh hồn nữa.

Vậy chưa hết tuần đầu tháng thì bệnh kẻ liệt đã bớt nhiều lắm và một ngày một bớt hơn nữa; mà đến ngày thứ ba mươi thì bệnh khỏi thật. Bà ấy vui mừng quá sức, thì đi xưng tội chịu lễ ta ơn các linh hồn nơi luyện ngục.

NGÀY MỒNG 2

VỀ LUYỆN NGỤC LÀ LÀM SAO?

1/ Cứ như phép đạo dạy thì luyện ngục là chốn Thiên Chúa công thẳng vô cùng đã dựng nên cho được phạt những linh hồn kẻ chết đang khi mắc tội mọn, hay là đền những tội trọng mình chưa đủ, là ngục Thiên Chúa giam tạm những linh hồn chẳng mắc tội đến nỗi phải xuống hoả ngục, song chưa sạch cho trọn cho đủ, cho đáng lên thiên đàng.

Luyện ngục chẳng phải là thiên đàng vui vẻ thanh nhàn, chẳng phải là hoả ngục đầy hình khổ rất dữ, bên là nơi thiên đàng, bên là hoả ngục.

Hình khổ luyện ngục cũng đau đớn như hình khổ hoả ngục; nhưng mà kẻ chịu những hình khổ ấy là kẻ lành kẻ thánh, chẳng phải là kẻ dữ kẻ mắc tội trọng như kẻ ở hoả ngục đâu. Luyện ngục là chốn tối tăm khốn nạn, nhưng mà kẻ phải giam trong ấy sẽ được ra chẳng phải giam đời đời như kẻ ở trong hoả ngục đâu. Lửa luyện ngục cực nóng cực dữ như hoả ngục; nhưng mà ngày sau nó sẽ tắt đi, chẳng có cháy mãi như lửa hoả ngục đâu.

Khi các linh hồn nơi luyện ngục đã đền tội mình cho đủ, và trả nợ mình cho xong, và được thanh sạch cho trọn, Thiên Chúa sẽ cứu lấy cho khỏi chốn đau đớn ấy mà đem lên thiên đàng. Ta cứ những điều này mà suy, liền biết Thiên Chúa đã lập luyện ngục tạm vậy mà thôi. Đến khi đã phán xét chung đoạn thì người sẽ tắt, sẽ bỏ lửa ấy đi, chẳng còn để nữa.

Cứ như lời những kẻ thông thái nói, thì luyện ngục ở chính giữa trái đất liền với hoả ngục. Ấy luyện ngục thì làm vậy. Ấy là nơi hầu hết các kẻ có đạo phải giam cầm khi chết rồi, lúc linh hồn lìa khỏi xác đoạn, vì chưng cứ như lời các thầy lý đoán dạy chẳng có mấy kẻ chết đoạn được lên thiên đàng ngay, hầu hết mọi người khi chết rồi phải ở luyện ngục cả, trừ những trẻ con chết chưa đến tuổi khôn.

Ấy là nơi ông bà cha mẹ, anh chị em họ hàng bạn hữu nghĩa thiết của ta đã qua đời đang phải giam phạt bây giờ. Cũng là nơi chẳng khỏi bao lâu ta cũng sẽ phải giam cầm nữa; vì chưng khó trông đến giờ chết ta được thanh sạch cho trọn, được đền tội lỗi ta cho đủ ở đời này, cho đáng lên thiên đàng đâu.

Vì vậy, ta phải chịu khó hãm mình đền tội ở đời này, cho khỏi phải giam phạt lâu năm trong luyện ngục đời sau.

2/ Vì những lẽ nào Thiên Chúa dựng nên luyện ngục?

Vậy khi người ta chết đoạn, thì linh hồn liền đến trước toà Đức Chúa Giêsu mà chịu phán xét riêng. Linh hồn nào sạch hết mọi tội, thì được lên thiên đàng lĩnh lấy phần thưởng cực trọng vô cùng; còn linh hồn nào mắc tội trọng thì phải bỏ xuống hoả ngục chịu hình khổ đời đời; song lẽ những linh hồn mắc tội nhẹ mà thôi, hay là đền tội trọng mình chưa đủ chốc ấy làm sao? Những linh hồn chưa được sạch tội cho trọn không đáng lên thiên đàng; nhưng mà chẳng mắc tội trọng, chẳng đáng sa hoả ngục thì sẽ đi đâu? Chớ thì những linh hồn ấy chẳng được xem thấy mặt Thiên Chúa mãi cho đến đời đời sao?

Thiên Chúa thượng trí vô cùng đã tìm thế liệu cách cho những linh hồn ấy được nhờ, mà chẳng bỏ phép công bằng, chẳng mất đức thương xót. Người đã dựng nên luyện ngục ở giữa thiên đàng và hoả ngục, mà giam phạt những linh hồn ấy cho đến khi đền tội mình cho đủ và được thanh sạch cho trọn. Ông Terluliano nói đến những hình khổ luyện ngục thì gọi là hình khổ lòng thương xót Thiên Chúa đã bày ra.

Ta phải xưng ra chẳng phải vô cớ mà Thiên Chúa dựng nên luyện ngục đâu, vì chưng ngục ấy rất cần cho các linh hồn được đền vì những tội lỗi mình chưa đền kịp ở thế gian, và cho được thanh sạch cho trọn, cho đáng hưởng sự cả sáng trên thiên đàng. Luyện ngục bởi lòng lành Thiên Chúa mà ra, cùng như là phép bí tích mà chưa được sạch thì nhờ luyện ngục cho được sạch cho trọn.

Vì vậy ta phải tạ ơn ngợi khen Thiên Chúa lòng lành vô cùng đã dựng nên luyện ngục mà cứu chữa những linh hồn ông bà cha mẹ anh em họ hàng bạn hữu ta, cùng vì người đã liệu thế cho ta được giúp đỡ cứu chữa các linh hồn ấy cho khỏi luyện ngục cùng mở cửa thiên đàng ra cho các linh hồn ấy được vào.

Lạy Đức Chúa Cha, con tin thật Chúa đã dựng nên luyện ngục vì lòng thương xót linh hồn người ta; xin Chúa con thương cho các linh hồn được chóng khỏi luyện ngục được nghỉ ngơi đời đời cùng được sáng soi mãi chẳng cùng. Amen.

THÁNH TÍCH

Trong nhà dòng ông thánh Phanxicô khó khăn ở thành Pari có một thầy dòng đạo đức sốt sắng cùng siêng đọc kinh cầu nguyện, ăn chay đền tội, và giữ các luật phép trong nhà cho ngặt, chẳng hề làm việc gì, nói lời gì có hơi có bóng sự lỗi bao giờ, lại từng kể các việc lành phép nhà dạy, thì còn làm thêm nhiều

việc khác, như thể ăn chay đền tội, hãm mình nữa. Cho nên mọi người trong nhà lấy thầy ấy làm như thánh sống vậy.

Phải khi thầy ấy ngã bệnh nặng mà chết; ai nấy đều tin thật thầy ấy được lên thiên đàng ngay. Cứ phép dòng ấy, hễ thầy nào chết, thì các thầy khác phải làm ba lễ cầu cho linh hồn thầy ấy. Vậy có một thầy bỏ chẳng làm lễ cho thầy mới qua đời, vì nghĩ rằng: thầy ấy đã được lên thiên đàng ngay, chẳng phải qua luyện ngục cùng chẳng còn phải nhờ lời kẻ sống cầu nguyện cho làm chi.

Khi táng xác thầy ấy được mấy ngày, có một lần thầy kia đọc kinh ngoài vườn, thì thấy thầy mới chết hiện về trước mặt mình, có những ngọn lửa cháy lên rần rật khắp cả người, cùng kêu khóc những tiếng thảm thiết rằng:

"Ôi! Thầy ôi! xin thầy thương tôi; xin thầy làm lễ cầu nguyện cho tôi vì tôi đang phải khốn nạn trong luyện ngục lắm lắm".

Thầy này thưa rằng:

"Tôi sẵn lòng làm lễ cho thầy, nhưng mà bởi vì tôi tin thầy đầy công nghiệp phúc đức thì nghĩ rằng, thầy đã được lên thiên đàng ngay, chẳng ngờ là thầy còn phải giam phạt nơi luyện ngục".

Thầy kia trả lời rằng:

"Thương ôi, chẳng ai hiểu được Thiên Chúa là đấng công bằng nhường nào, và người phạt nặng những người mắc tội mọn là thế nào nữa. Những việc người ta lấy làm trọn lành, thì người chẳng có kể là trọn lành đâu, người ta không xem thấy sự lỗi nào thì Người xét thấy nhiều sự lỗi lầm lắm; dù các thiên thần cũng chẳng được sạch trước mặt Người, phương chi là loài người ta yếu đuối như tôi".

Nói bấy nhiêu điều đoạn, thì thầy ấy biến đi. Thầy này làm ba lễ cầu nguyện cho thầy ấy như phép nhà dòng dạy xong thì thấy linh hồn thầy đã qua đời lên thiên đàng sáng láng tốt lành.

NGÀY MỒNG 3

VỀ NHỮNG LẼ LÀM CHỨNG CÓ LUYỆN NGỤC

1/ Dù trong đạo cũ đời xưa, dù trong đạo mới bây giờ người ta vốn cầu nguyện cho kẻ đã qua đời. Ấy là điều làm chứng thật có luyện ngục.

Vì chưng người ta chẳng có cầu nguyện cho kẻ lành sạch hết mọi tội, vì kẻ ấy đã lên thiên đàng rồi, chẳng còn thiếu điều gì mà phải nhờ kẻ sống cầu nguyện cho mình. Lại người ta không cầu nguyện cho những kẻ đã mất linh hồn sa hoả ngục rồi, vì dù người ta có cầu nguyện cho họ thì cũng công vô ích.

Thế vậy thì người ta cầu nguyện cho ai? Ắt hẳn là người ta cầu nguyện cho các linh hồn nơi luyện ngục, vì chưng chẳng còn có nơi nào khác mà phạt những kẻ chết, khi chưa được sạch cho đủ, cho đáng lên thiên đàng, nhưng mà cũng chẳng có mắc tội đến nỗi phải sa hoả ngục.

Vì vậy người ta cầu nguyện cho kẻ đang phải giam phạt nơi luyện ngục được chóng ra khỏi nơi đau đớn khốn nạn ấy mà lên thiên đàng chẳng sai.

Vả lại sự có luyện ngục chẳng phải là điều để mặc ai muốn tin, hay chẳng tin thì mặc ý mình đâu; bên là điều trong đạo buộc nhặt phải tin. Trong sấm truyền cũ có lời Đức Chúa Thánh Thần đã dạy tỏ tường rằng: *"Sự nhớ cầu cho kẻ đã qua đời được khỏi tội là ý lành phải lẽ, cùng làm ích cho kẻ ấy mọi đàng"*. Trong sấm truyền mới có lời Đức Chúa Giêsu phán rằng: "*Ngươi hãy tính toán và làm hoà cùng kẻ có việc với ngươi đang khi ngươi còn sống, kẻo kẻ ấy bắt cùng nộp ngươi cho quan xét, mà quan sét sẽ giao phó ngươi cho lý hình bỏ vào ngục, mà Ta bảo cho ngươi biết, ngươi chẳng ra khỏi đấy cho đến khi ngươi trả hết nợ; dù một phân một ly cũng chẳng tha đâu"*.

Vậy cứ như lời ông thánh Augustinô cắt nghĩa, Đấng ta mắc nợ là Thiên Chúa; quan xét là Đức Chúa Giêsu là đấng phán xét kẻ sống và kẻ chết. Ngục ấy là luyện ngục; những kẻ giam cầm trong nơi ấy thì phải trả hết nợ, phải đền hết tội mình cho đủ mới được ra khỏi.

Chẳng những là Đức Chúa Giêsu đã lấy lời mà phán dạy cho ta biết luyện ngục, mà lại khi Người đã chịu chết trên cây Thánh giá đoạn, thì Người xuống ngục tổ tông yên ủi, cùng đem tin lành cho linh hồn các thánh tổ tông cùng các kẻ lành giam trong ấy nữa.

2/ Hội thánh cũng buộc nhặt hết mọi người có đạo phải tin có luyện ngục,

cùng đã ra hình phạt rất nặng cho những kẻ cứng lòng chẳng tin điều ấy nữa. Toà thánh cùng các đấng giám mục cả và thiên hạ xưa nay đã họp công đồng tại thành Tridentinomaf ra lề luật này: "Ai dám nói rằng: người ta đã chịu phép giải tội đoạn và đã ra khỏi tội rồi thì nên trọn lành nên sạch ngay, cùng khỏi hết mọi hình phạt, đến nỗi kẻ ấy chẳng còn phải đền tội gì ở đời này, hay là đời sau trong luyện ngục một chết lúc nào thì được lên thiêng đàng ngay tức thì; ai cả dám nói quyết điều ấy thì người đó là người nói dối đạo, là kẻ phạm đến đức tin cách nặng; người đó chẳng còn thuộc về hội thánh nữa". Các đấng thông thái có chức quyền trong hội thánh và các bổn đạo, từ xưa đến nay, đều tin có luyện ngục mãi, chẳng ai hồ nghi bao giờ.

Bởi vì hội thánh đã biết có luyện ngục, cho nên hằng nhớ hằng cầu nguyện cho các linh hồn nơi luyện ngục mãi, cùng truyền cho các đấng làm linh mục phải cầu nguyện cho các linh hồn kẻ đã qua đời, lúc làm lễ Misa, lại khuyên bảo giục giã hết mọi người đọc kinh cầu nguyện, thí của cho kẻ khó khăn cùng dâng các việc lành mình làm chỉ cho kẻ đã qua đời.

Về phần ta chết đoạn thì Hội thánh cũng sẽ cầu nguyện và khuyên giục kẻ có đạo đọc kinh cầu nguyện cho linh hồn ta nữa; Hội thánh sẽ hằng giúp đỡ ta cho đến khi ta được ra khỏi lửa cực nóng ấy.

Ôi! khi suy đến điều ấy thì ta phải ngợi khen tạ ơn Thiên Chúa đã cho ta được đạo thánh Người, và thêm lòng mến hội thánh là mẹ rất nhân lành hay thương giúp ta, khi ta sống cùng chết đoạn, hơn cha mẹ phần xác thương con mình bội phần.

Lạy Đức Chúa Cha, con tin vững vàng các điều về luyện ngục, vì Chúa con đã dạy con điều ấy, cùng vì Chúa con đã soi sáng cho Hội Thánh buộc phải tin điều ấy nữa; Xin Chúa con cho con được siêng năng giúp đỡ các linh hồn ở luyện ngục. Amen.

THÁNH TÍCH

Năm 1418, có một thầy dòng ở nước Pháp vượt biển sang thành Giêrusalem, viếng những nơi Đức Chúa Giêsu chịu chết chuộc tội thiên hạ. Khi trở về lúc vượt biển thì phải cơn phong ba bạt vào gò Xicilia, thì lên đất mà xem phong cảnh xứ ấy thế nào.

May thầy ấy gặp một người tu hành ở đảo ấy đã lâu năm, ăn chay đền tội, làm việc lành đêm ngày. Hai thầy ấy nói năng cùng nhau vệ sự tập đi đàng nhân đức cùng về sự bỏ mọi sự sang trọng thế gian một lúc lâu, đoạn thầy tu hành

ấy hỏi thăm quê quán thầy dòng ấy ở đâu.

Khi đã biết quê thầy dòng ấy ở nước Pháp, thì lại hỏi thầy ấy có quen biết thầy Odilon chăng? Thầy dòng ấy thưa rằng:

"Thầy Odilon là bề trên cả dòng ông thánh Bênêđitô, là đấng đạo đức, khôn ngoan, cùng đã nổi danh tiếng trong Hội thánh. Thầy hỏi tôi điều ấy làm chi".

Thầy tu hành thưa lại rằng:

"Ở gần đây có vực sâu nặng chỗ ngọn lửa cháy lên, và nghe tiếng những linh hồn đền tội mình chưa đủ, kêu khóc khốn nạn lắm; lại chưa được mấy ngày rầy, tôi lại nghe thấy quỷ làm khốn các linh hồn ấy kêu trách thầy Odilon, cùng các thầy dòng ông ấy, vì năng làm phúc làm phận, và cầu nguyện cho các linh hồn đã qua đời, cho nên những linh hồn ấy chóng được khỏi chốn ấy, chẳng phải giam lâu. Vì vậy khi đã trở về đến quê nhà, thì xin thầy đến cùng thầy Odilon mà trình cho thầy ấy biết điều ấy, để cho thầy ấy cùng các thầy trong dòng thầy ấy càng được vững lòng cầu nguyện cho các linh hồn nơi luyện ngục một ngày một hơn"

Thầy dòng vâng lời thầy tu hành, khi vừa về đến nhà quê, liền đi trình thầy Odilon các điều trước sau, thầy Odilon nghe biết làm vậy, thì viết tờ truyền cho các nhà dòng thuộc về quyền thầy ấy coi sóc, hằng năm, ngày hôm sau ngày lễ Các Thánh, thì phải làm mỗi thầy một lễ cầu cho các linh hồn nơi luyện ngục, như ta đã nói trong bài ngày mồng một trước này.

NGÀY MỒNG 4

CÒN NÓI VỀ NHỮNG LẼ LÀM CHỨNG CÓ LUYỆN NGỤC

1/ Chẳng những là Thiên Chúa và Hội thánh dạy cho ta thật có luyện ngục, mà lại có lẽ khác cũng làm chứng sự ấy nữa. Vì chưng cứ như phép đạo dạy ta biết Thiên Chúa là đấng cực thánh vô cùng, ghét tội trên hết mọi sự ghét, chẳng chịu được sự gì ô uế, dù kẻ mắc tội mọn mặc lòng cũng chẳng có lẽ nào mà lên thiên đàng xem thấy mặt người được.

Trong kinh thánh có lời vua thánh Đavít than thở cùng Thiên Chúa rằng: *"Lạy Chúa tôi, ai được ở trong đền đài Chúa tôi cùng được nghỉ ngơi trên núi thánh Chúa tôi ngự? Ắt là có một kẻ lành kẻ thánh cho trọn mới được phúc trọng ấy mà thôi"*.

Vả lại ta đã tin thật Thiên Chúa là đấng công bằng vô cùng, chẳng có tội nào, dù nhỏ mọn thế nào mà người chẳng phạt, chẳng có việc lành nào mà Người không thưởng sốt; cho nên kẻ chưa đền tội mình cho đủ ở đời này thì sẽ phải đền ở đời sau; người nào chẳng muốn phạt mình ở đời này, thì Thiên Chúa sẽ phạt người ấy ở trong luyện ngục ở đời sau chẳng sai.

Vậy ta có muốn tỏ ra bề ngoài, mình tin thật có luyện ngục, thì hãy thương xót giúp đỡ các linh hồn đang phải giam cầm trong nơi khốn nạn ấy, hãy chịu khó tránh các tội mọn làm cho ta sẽ phải giam phạt ở đấy nữa; dù ta là kẻ lành thì hãy ra sức nên lành ngày một tốt hơn.

2/ Có lời đấng khôn ngoan đạo đức kia dạy rằng: "Các điều Thiên Chúa buộc người ta phải tin, thì Người đã in vào lòng người ta hết vì lẽ ấy lòng người ta dễ cùng dễ lấy những điều ấy làm thật". Điều dạy có luyện ngục, thì Thiên Chúa cũng đã in trong lòng người ta nữa.

Những kẻ khô khan tội lỗi đã mất nhân đức tin cũng xưng thật rằng: khi cha mẹ anh em họ hàng vợ con người ta chết, thì trong lòng người ta thương xót cùng muốn giúp đỡ những kẻ ấy lắm. Kẻ ngoại đạo khi chia của cho con cái vốn để phần hương hoả mà cầu cho kẻ đã qua đời, và khi cha mẹ anh em vợ con người ta chết, thì rước sư rước thầy làm ma chay phá ngục, giải oan hồn.

Lại khi có ai chẳng sinh được con trai, thì nó lấy làm buồn bã dầu dĩ, vì sợ ngày sau khi mình chết đoạn, chẳng còn ai nối dõi tông đường làm giỗ chạp đơm cúng mình.

Bấy nhiêu điều ấy làm chứng thật sự thương xót, sự cầu nguyện cho kẻ chết,

sự giúp đỡ kẻ qua đời là điều Thiên Chúa đã in vào trong lòng hết mọi người chẳng kì người nước nào, kẻ có đạo hay kẻ không đạo.

Mà sự ấy thậm phải lắm, vì chưng nào có sự gì êm ái dịu dàng, nào có sự gì có sức yên ủi lòng người ta và làm cho người ta cho bằng sự tin thật mình có thể làm ơn, có thể giúp đỡ linh hồn ông bà cha mẹ, anh em vợ con mình đã qua đời? Ắt là sự tin thật, đừng kể hỏa ngục Thiên Chúa đã dựng nên mà phạt kẻ dữ, kẻ có tội trọng đời đời, thì lại có luyện ngục, là nơi kẻ lành còn mắc tội mọn phải giam phạt tạm mà đền vì tội mình cho đủ, là điều thậm phải lắm.

Âu là sự tin thật linh hồn ông bà cha mẹ anh em ta phải giam trong luyện ngục, nghe lời ta cầu nguyện, biết những việc lành ta làm và được nhờ lời cầu nguyện làm cho người được giảm bớt, và chóng khỏi hình khổ luyện ngục là điều yên ủi lòng ta.

Lại sự biết cùng tin thật khi ta chết đoạn mà phải giam trong luyện ngục, thì cũng sẽ được nhờ lời kẻ khác cầu nguyện và việc lành phúc kẻ khác làm, cũng là điều yên ủi lòng ta nữa. Ôi! những kẻ chẳng tin kẻ sống có thể giúp đỡ cứu chữa kẻ chết, thì khốn nạn, đáng thương là dường nào.

Vậy ta phải tạ ơn Thiên Chúa đã dựng nên luyện ngục để cho kẻ lành, kẻ mắc tội mọn được đền vì tội của mình cho đủ và được sạch cho trọn, cho đáng lên thiên đàng. Ta cũng phải tạ ơn ngợi khen Thiên Chúa đã yên ủi khóc thương cha mẹ anh em bạn hữu đã qua đời, vì Người đã in vào lòng cùng soi trí cho kẻ ấy biết, dù mà cha mẹ anh em mình đã chết rồi mặc lòng, mình cũng còn có thể báo ơn giúp đỡ và cứu chữa những kẻ ấy được.

Lạy Chúa con, Chúa con dạy con phải tin, dù mà cha mẹ anh em bạn hữu con khuất mặt con mặc lòng, song con cũng còn báo ơn trả nghĩa kẻ ấy được, là con được lấy lời cầu nguyện, lấy việc lành phúc đức mà giảm bớt hình khổ những kẻ ấy phải chịu trong luyện ngục thì điều ấy rất êm ái và yên ủi con lắm, con xin tạ ơn Chúa con muôn vàn trùng, lại xin Chúa con ban cho linh hồn ông bà cha mẹ con được khỏi luyện ngục mà được yên nghỉ trên thiên đàng. Amen.

THÁNH TÍCH

Sự có luyện ngục thì đã chắc thật, nhưng mà luyện ngục ở đâu? Ở chốn nào? Thì chẳng ai biết cho tỏ, vì Hội thánh chưa có dạy sự ấy, có nhiều Đấng thánh dạy rằng: luyện ngục ở giữa trái đất. Bà thánh Phanxica rằng: "Luyện ngục ở liền với hỏa ngục, cách một tường vách mà thôi". Lời ấy hợp cùng với

lời ông thánh Tôma dạy rằng: "Lửa luyện ngục và lửa hỏa ngục cũng như nhau, chỉ khác nhau một sự này: là lửa luyện ngục đốt tạm mà thôi, còn lửa hỏa ngục thì đốt mãi đời đời kiếp kiếp".

Những kẻ chết khi chưa được sạch tội thì phải giam phạt trong luyện ngục cho đến khi linh hồn kẻ ấy được sạch cho trọn và đền vì tội mình cho đủ, ấy là phần nhiều người ta thì làm vậy, nhưng mà cũng có ít nhiều kẻ chẳng phải giam phạt trong luyện ngục, một phải phạt chính nơi nó đã phạm tội.

Trong dòng ông thánh Bênêđictô, có hai người chị em, một người tên là Giêtrude, một người gọi là Magarita, hai người chị em ấy thường quì gần nhau, lúc đọc kinh xem lễ, trong nhà thờ. Giêtrude là người có đạo đức lắm, song không có giữ miệng lưỡi cho trọn; nhiều lần nói chuyện với Magarita đang khi đọc kinh xem lễ. Phải khi Giêtrude phải bệnh mà chết đang khi còn trẻ tuổi, mà chết vừa được một tuần lễ, thì hiện về cùng Magarita.

Có một lần ban tối, đang khi chị em đọc kinh trong nhà thờ, thì Magarita thấy Giêtrude quì lần hạt bên mình, nơi đã quen quì đọc kinh xưa khi còn sống. Magarita thấy Giêtrude hiện về thì kinh khiếp mất vía đi. Khi đã hoàn hồn lại, thì kể ra cho chị em mọi người trong nhà mình biết đã thấy Giêtrude hiện về quì bên mình, ở nơi quen đọc kinh khi còn sống.

Bấy giờ bề trên nhà dòng bảo Magarita rằng: "Về sau hoặc còn thấy Giêtrude hiện về nữa, thì phải hỏi chị ấy ở đâu mà về? Về đây có ý nào?" Ngày hôm sau Magarita lại thấy Giêtrude hiện về, liền hỏi rằng:

"Chị ở đâu mà về đây? Chị về đây có ý gì?".

Giêtrude thưa rằng:

"Phép công thẳng Thiên Chúa khiến tôi về đền tội ở đây, vì khi tôi còn sống, có nhiều lần tôi đã chuyện trò, cùng xui giục chị nói với tôi đang khi đọc kinh xem lễ ở đây. Thiên Chúa đã buộc tôi phải chịu phạt ở chính nơi tôi đã phạm tội mất lòng Người. Chớ gì chị được hiểu biết tôi đau đớn cực khổ là dường nào. Lửa thiêu đốt mọi nơi trong mình tôi, nhất là miệng lưỡi tôi càng đau đớn rát rúa hơn mọi nơi khác trong ngoài mình tôi. Từ rầy về sau, chị hãy giữ miệng lưỡi cho chặt, đừng có nói lời gì mất công vô ích, nhất là lúc đang đọc kinh xem lễ, kẻo sau này chị lại phải khổ như tôi bây giờ".

Giêtrude nói bấy nhiêu lời đoạn biến đi.

Thầy Tơ-ri-tê-mê kể chuyện những binh lính hay hiện về cùng các thầy dòng ở chính nơi họ tử trận, để xin thầy dòng cầu nguyện cho.

Thầy Giu-se cũng kể rằng: có một số người phải kẻ dữ giết và bỏ xác xuống một cái ao kia. Hễ lần nào thầy qua cái ao ấy thì cũng thấy các linh hồn hiện ra xin Người cầu nguyện cho.

NGÀY MỒNG 5

VỀ HÌNH PHẠT THỨ NHẤT LINH HỒN PHẢI CHỊU LÀ KHÔNG ĐƯỢC XEM THẤY MẶT THIÊN CHÚA

1/ Các thánh hợp một ý cùng nhau mà dạy rằng: hình khổ đau đớn và dữ dằn nhất các linh hồn phải chịu trong luyện ngục là không được xem thấy mặt Thiên Chúa. Ở thế gian này ta chẳng thể hiểu nổi sự lìa xa mặt Thiên Chúa là sự khốn cực cay đắng là thế nào, vì ta chưa bao giờ được xem thấy mặt Người, cũng chẳng bao giờ ta đã có lòng kính mến Người hết lòng hết sức; nhưng mà các linh hồn nơi luyện ngục đã được xem thấy Người khi chịu phán xét riêng, đã biết rõ Người thật là cực tốt cực lành, đã kính mến Người hết lòng hết sức, cho nên hằng ước ao khao khát đến cùng Người, cho được hưởng nhan thành của Người. Sự hằng ao ước khao khát xem thấy mặt Thiên Chúa liên mà chẳng được thì làm cho các linh hồn cay đắng khốn cực như phải cơn hấp hối mãi mãi, ra như sắp chết mà không chết được. Ta hãy tưởng tượng như người ngạt thở gần chết, muốn thở ra thở vào mà không làm sao thở được, cho nên người ấy phải đau đớn khốn cực quá lẽ. Vậy Thiên Chúa là như hơi như khí các linh hồn hằng phải thở ra thở vào cho được sống, mà không sao thở được nghĩa là không được xem thấy mặt Thiên Chúa như lòng mình ước ao khao khát thì đau đớn khốn cực hầu như sắp chết ngạt luôn luôn.

Lạy Chúa nhân lành vô cùng, xin cứu các linh hồn nơi luyện ngục được cho khỏi hình phạt khổ cực dường ấy, xin cho các linh hồn chóng được hưởng nhan thánh cực tốt cực lành Chúa. Xin cứu các con cái Cha ra khỏi ngục tù mà đem về quê thật ở làm một cùng Cha.

2/ Các linh hồn nơi luyện ngục hằng trông mong ước ao cho được về quê thật là nước Thiên đàng. Các linh hồn ấy biết thiên đàng là nơi đầy dẫy những sự thanh nhàn vui vẻ vô cùng, là chính quê thật của mình mà chưa được về, chưa được hưởng mặt Chúa là Cha cực tốt cực lành, là cội rễ mọi phúc, là nguồn mạch mọi ơn lành, lại còn phải giam ở chốn ngục tù lâu ngày lâu tháng lâu năm, thì biết linh hồn ấy khốn cực là dường nào! Các linh hồn ấy hằng kêu lên những lời thảm thiết rằng: Hỡi thương ôi! chúng tôi phải giam ở chốn khốn cực này cho đến bao giờ? Ôi! Bao giờ chúng tôi mới được lên thiên đàng là quê thật chúng tôi. Bao giờ mới được gặp mặt cha mẹ anh em chúng tôi đang hưởng phúc trên thiên đàng? Bao giờ mới được xem thấy mặt cực vui cực lành Chúa tôi? Hỡi cửa thiên đàng! Hỡi cửa hằng sống đời đời! hãy mở ra cho chúng tôi được vào!

Vậy chính chúng ta là người mở được cửa phúc lộc ấy, vì lời cầu nguyện, vì của làm phúc bố thí của chúng ta là như chìa khóa mở cửa thiên đàng cho các linh hồn ấy được vào. Vì thế ta hãy chuyên chăm cầu nguyện, làm phúc bố thí cho người nghèo khó, thì ta sẽ mở thiên đàng ra cho các linh hồn ấy được vào mà ngợi khen tạ ơn Thiên Chúa đời đời.

Lạy Chúa là Đấng nhân lành vô cùng, công bằng vô cùng, các linh hồn trong luyện ngục hằng khát khao, hằng kính mến Chúa hết lòng hết sức. Xin Chúa mau mau cức các linh hồn khỏi lửa cực nóng cực dữ ấy mà đưa về quê thật hưởng nhan thánh Chúa. Amen.

THÁNH TÍCH

Có một thiếu nữ kia đạo đức sốt sáng lắm hay cầu nguyện cho các linh hồn nơi luyện ngục. Một hôm, cô xem thấy một bà cô quen biết hiện về mình mặc áo trắng, khăn phủ đầu cũng màu trắng, tay bà ấy cầm tràng hạt là dấu chỉ khi còn sống bà kính mến Đức mẹ lắm. Bà bảo cô rằng: Tôi đang phải giam trong luyện ngục, tôi không phải chịu hình khổ nào cả, nhưng chưa được xem thấy mặt Thiên Chúa, mà nguyên sự ấy thôi đã đủ làm tôi đau đớn cay đắng hơn mọi hình khổ khác! trong hai tháng trời, bà hiện về với cô hơn 200 lần, những kêu van khóc lóc xin cô cầu nguyện cho. Bà ấy ước ao khao khát xem thấy mặt Thiên Chúa quá trí người ta hiểu, mà bởi vì chẳng được xem thấy tỏ tường thì tìm dịp cho được xem thấy Người ngự trong hình bánh, cho nên hay hiện về lúc thầy cả dâng lễ và cho người ta chịu lễ. Thiếu nữ thấy bà hiện về cùng mình luôn mãi làm vậy thì thương lắm, cô ra sức đọc kinh cầu nguyện, xưng tội chịu lễ và hãm mình đền tội chỉ cho bà. Hết hai tháng tròn, cô thấy bà hiện về sáng láng tốt lành đưa tin cho cô biết mình đã được lên thiên đàng và hết lòng cám ơn cô vì đã cầu nguyện cho mình.

NGÀY MỒNG 6

VỀ HÌNH PHẠT THỨ HAI LINH HỒN PHẢI CHỊU LÀ BỊ LỬA THIÊU ĐỐT

1/ Có lời ông thánh Phao-lô dạy rằng: Có người phải phạt trong lửa mới được lên thiên đàng. Vậy lửa ấy chẳng phải là lửa hỏa ngục, vì lửa hỏa ngục chẳng bao giờ tắt và kẻ vào ấy thì chẳng bao giờ ra được nữa. Cho nên lửa thánh Phao-lô nói thật là lửa luyện ngục. Vả lại những đấng thánh thông thái như thánh Ăm-rô-si-ô, thánh Au-gus-ti-nô, thánh Tô-ma đều dạy tỏ tường rằng: các linh hồn ở luyện ngục phải chịu hình phạt lửa thiêu đốt. Ta có muốn lắng tai nghe ông bà cha mẹ anh em ta đang phải giam ở đấy, thì ta sẽ nghe thấy họ kêu như người phú quý kia kêu lên cùng ông A-ba-ra-ong rằng: "Tôi chịu khốn nạn trong lửa này lắm"!

Vậy nguyên nghĩ đến hình khổ lửa thiêu đốt, ta đã thấy rùng mình sợ hãi, thì giả như ta phải bỏ vào biển lửa thật, cùng phải chịu lửa nung đốt thì biết ta đau đớn khốn cực là dường nào! Lửa thế gian thiêu đốt xác thịt mà ta còn đau đớn khốn cực đến Ngườiỗi cầm một hòn than lửa trong tay một giây thôi mà chịu chẳng được, phương chi lửa luyện ngục thiêu đốt linh hồn, trí khôn, lòng ta cùng mọi sự trong ngoài ta thì biết đau đớn khốn nạn là thế nào. Khi ta nhớ đến lửa luyện ngục cự nóng cực dữ dường ấy cùng suy rằng: Ta đáng phải bỏ xuống lửa ấy nhiều lần vì những tội ta đã phạm trước kia cùng những tội ta đang phạm bây giờ, thì ta phải hỏi mình ta rằng: Tôi có sức chịu lửa nóng nảy rát rúa ấy được chăng?

Lạy Chúa xin đừng để con phải bỏ xuống lửa khốn nạn ấy, xin cứu những linh hồn đang phải giam phạt trong nơi tối tăm nóng nảy ấy, xin lấy lửa kính mến Chúa mà tưới tắt, mà vùi dập ngọn lửa thiêu đốt các linh hồn.

2/ Cho ta được hiểu vì làm sao lửa luyện ngục nóng nảy rát rúa thể ấy, thì ta phải biết Thiên Chúa ban sức mạnh lạ lùng cho lửa luyện ngục và phép công thẳng Người muốn phạt những linh hồn thì chẳng khác gì như gió rất mạnh hằng thổi lửa cho nó bốc lên, mà các linh hồn càng mắc tội nhiều hơn, thì lửa hằng thiêu đốt hơn bấy nhiêu. Dù mà lửa ấy có sức mạnh như thế, nhưng mà các linh hồn vẫn cứ nguyên vẹn mãi chẳng có cháy nát, chẳng có tiêu hao ít nào. Lửa thế gian sánh cùng lửa luyện ngục chẳng khác nào như lửa vẽ sánh cùng lửa thật vậy. Ôi! những linh hồn phải chịu lửa cực dữ ấy thì đau đớn khốn nạn là dường nào!

Ta lại phải biết các bệnh tật nặng nề, các tai ương khủng khiếp cùng các hình khổ dữ tợn nhất ở đời này có góp lại cũng chẳng bằng một mảy may sự khốn khổ các linh hồn phải chịu trong luyện ngục. Vậy ai thấy hình khổ các linh hồn phải chịu, ai nghe được những tiếng linh hồn phải giam trong biển cả khốn khổ ấy kêu van khóc lóc mà còn ngoảnh mặt đi, mà còn bưng tai chẳng động lòng thương giúp, cứu chữa các linh hồn ấy sao? Giả như ta có phải giam trong luyện ngục khổ sở như các linh hồn ấy mà ta thấy ở thế gian cứng lòng như ta bây giờ, thì ta sẽ trách móc kẻ ấy độc dữ bạc ác là thế nào! Ta hãy suy các điều trước này cho chín chắn và dốc lòng làm hết sức mà thương giúp cứu chữa các linh hồn.

Lạy Chúa, khi con suy tội lỗi con thì nhiều mà việc lành phúc đức con thì ít, nên con sợ hãi phép công thẳng Chúa lắm. Xin Chúa thương đến con cùng thương đến các linh hồn phải giam phạt trong lửa luyện ngục bây giờ, xin Chúa cứu các linh hồn ấy cho khỏi lửa cực nóng cực dữ ấy mà đem lên nơi mát mẻ sáng láng Chúa ngự. Xin Chúa cho các linh hồn được nghỉ ngơi đời đời. Amen.

THÁNH TÍCH

Một hôm thầy Cô-cốt-ca dòng thánh Đa-minh đang cầu nguyện cho các linh hồn nơi luyện ngục thì thấy một người đứng trước mặt, chân tay mình mẩy đầy những ngọn lửa cháy bừng bừng. Thầy hiểu ngay là linh hồn ở luyện ngục hiện về, liền hỏi rằng:

“Lửa luyện ngục có nóng bằng lửa thế gian không?”

Linh hồn ấy thưa rằng:

“Ôi lửa thế gian góp vào làm một mà sánh với lửa luyện ngục thì như cơn gió mát vậy.”

Thầy Cô-cốt-ca nói rằng:

“Tôi vẫn tin lửa luyện ngục nóng hơn lửa thế gian bội phần nhưng tôi không ngờ, lửa ấy nóng đến thế. Tôi sẵn lòng thử trong mình xem lửa ấy nóng thế nào, miễn là tôi chịu phần nào ở đời này thì Thiên Chúa giảm bớt phần ấy cho tôi ở đời sau.”

Linh hồn ấy trả lời:

“Người thế gian chịu lửa ấy một lát thôi thì phải chết ngay, không sống được; nhưng để thầy tin lời tôi nói thật, thì thầy hãy giơ tay ra đây.”

Thầy Cô-cốt-ca giơ tay ra thì linh hồn rỏ một giọt mồ hôi vào. Giọt mồ hôi vừa rỏ đến tay thì thầy đau đớn quá sức chịu chẳng được liền thét lên một tiếng kinh khủng rồi ngã xuống bất tỉnh nhân sự.

Các thầy trong dòng nghe tiếng kêu lạ lùng như thế thì vội chạy đến. Khi thầy Cô-cốt-ca đã tỉnh lại thì kể mọi sự trước sau cho bề trên và các thầy nghe, rồi nói rằng:

"Ôi! anh em ơi! Chớ gì ta hiểu biết hình phạt trong luyện ngục thì ta chẳng còn giám phạm tội bao giờ. Ta hãy ăn năn đền tội ở đời này cho khỏi giam phạt trong lửa luyện ngục ở đời sau, nhất là chớ lấy tội mọn làm thường, làm nhẹ, vì Thiên Chúa phạt những tội ấy rất nặng nề và rất lâu trong luyện ngục."

Nói những lời ấy xong, thầy Cô-cốt-ca nằm liệt giường đau đớn cực khổ suốt một năm rồi mới chết. Người chép chuyện này còn nói thêm: chẳng những các thầy trong nhà dòng thầy Cô-cốt-ca ở, mà cả các thầy trong nhà dòng khác gần đấy, khi nghe biết sự lạ lùng này thì sợ hãi lắm. Cùng thêm lòng sốt sắng đua nhau tập đi đàng nhân đức đền vì tội lỗi mình ở đời này, cho ngày sau khỏi phải đền trong luyện ngục.

NGÀY MỒNG 7

VỀ NHỮNG SỰ KHỐN CỰC CÁC LINH HỒN PHẢI CHỊU TRONG LUYỆN NGỤC

Chẳng những là các linh hồn trong luyện ngục không được hưởng nhan thánh Chúa và phải chịu lửa nóng nảy thiêu đốt, mà lại phải chịu nhiều sự khốn cực khác nữa: Sự luôn nhớ đến Thiên Chúa là Cha nhân lành vô cùng đã dựng nên mình, đã cứu chuộc mình, đã ban muôn vàn ơn cho mình, mà mình chẳng những là không báo ơn trả nghĩa, lại còn khinh mạt dể duôi, phạm nhiều tội phản nghịch cùng Người vì một chút lợi hèn thế gian cho được theo ma quỷ thế gian và xác thịt, linh hồn luôn luôn phải đau đớn phàn nàn hối tiếc như con sâu rúc rỉa trong lòng liên liên mãi mãi.

Đành rằng các linh hồn ở luyện ngục chỉ phải chịu khổ cự như con sâu cắn rứt một thời gian thôi, nhưng còn phải giam phạt ngày nào, thì đau đớn khốn cực ngày ấy. Lửa luyện ngục chẳng khác nào như đèn như đuốc soi chiếu tận đáy lòng cho biết những tội mình có thể tránh mà không tránh, lại còn cả lòng dám phạm, và còn muôn vàn tội khác mình lấy làm thường chẳng xem sao; biết bao là ơn Thiên Chúa ban cho để làm việc lành, lánh sự dữ mà đã cả lòng dám chê chối... Linh hồn thấy rõ ràng những tệ bạc của mình nên lo buồn phàn nàn trách mình rằng: "Lạy Chúa là đấng nhân lành và công bằng vô cùng, lý đoán Chúa đã ra cho con thật là chính đáng; con xưng thật con phải phạt trong lửa này thì thật là phải lắm. Xin Chúa thương xót con và thương xót hết mọi linh hồn."

Về phần ta, khi suy sự các linh hồn nơi luyện ngục luôn luôn phải đau đớn phàn nàn trách mình như thế, thì phải dốc lòng mà chừa cho dứt tội lỗi, cùng phải ra sức hãm mình đền tội ở đời này cho khỏi phải đau đớn cay đắng trong luyện ngục đời sau.

Lạy Chúa xin Chúa phạt con, cho con chịu nhiều sự khốn khó ở đời này, để con khỏi phải phạt trong lửa luyện ngục ở đời sau.

Lại các linh hồn nơi luyện ngục khi suy đến những việc lành mình có thể làm mà đã bỏ qua không làm; khi nhớ đến muôn vàn ơn Thiên Chúa đã ban mà bỏ hư mất hay là chẳng dùng nên thì càng lo buồn trách mình hơn nữa. Vì chưng chẳng những Thiên Chúa không để mình thiếu thốn gì về phần linh hồn, mà lại đã ban ơn dư dật. Trước hết Người đã cho vào đạo thánh Chúa, đã lo liệu cho chịu phép Giải tội, và phép Mình Thánh nhiều lần, đã cho bao nhiêu lời

giảng dạy khuyên bảo, đã được xem bao nhiêu gương sáng. Lẽ ra phải dùng những ơn ấy mà đi đàng nhân đức nên trọn lành nên thánh hơn mấy phải; song thương ôi, mình đã bỏ hư mất, đã dùng không nên, đã làm biếng việc lành, đã ươn ái trễ nải việc làm tôi Chúa, cho nên phải chịu phạt trong luyện ngục lâu năm lâu tháng, thật là tại tội mình, chẳng phải tại ai đâu.

Về phần ta, ta hãy cầm trí mà suy những việc ta đã làm, những cách ta ăn ở từ xưa đến nay, thì ta cũng có đủ lý lẽ mà phàn nàn trách mình ta nữa; vì những tội ta phạm thì nhiều, mà những việc lành phúc đức thì ít ỏi biết bao! Ta cũng chẳng hay cầu nguyện cùng làm việc lành giúp đỡ các linh hồn là mấy, cho nên từ nay phải dốc lòng chừa bỏ tội lỗi, đi đàng nhân đức và chịu khó cầu nguyện và làm việc lành cứu giúp các linh hồn.

Lạy Đức Chúa Cha, xin ban cho con được vâng theo ý Cha mà sửa mình lại. Lạy Đức Chúa Giê-su nhân lành vô cùng, xin vì công nghiệp vô cùng của Chúa mà tha thứ cho các linh hồn ở luyện ngục đang phàn nàn trách mình luôn mãi; xin đưa các linh hồn ấy ra khỏi nơi tối tăm mà lên nơi vui vẻ sáng láng đời đời. Amen.

THÁNH TÍCH

Thầy cả Giéc-sông cho chép chuyện một bà góa kia chỉ có một con trai, chẳng may bà ngã bệnh nặng mà chết. Con trai bà là đứa khô khan ngỗ nghịch chẳng cầu nguyện, xin lễ cho bà bao giờ. Thiên Chúa tha phép cho bà hiện về trách con rằng: Hơi con, mẹ phải chịu khốn cực trong luyện ngục lâu năm lâu tháng rồi mà con không thương mẹ, chẳng giúp đỡ mẹ chút nào? Mẹ chẳng thể kể hết những hình khổ mẹ đang chịu trong lửa rất nóng nảy rát rúa ấy được, nhưng có sự này làm mẹ đau đớn cực lòng hơn hết mọi sự, là mẹ hằng nhớ đến biết bao ơn lành Chúa đã ban cho mẹ, mà mẹ đã không dùng mà nên lành nên thánh. Ôi hỡi con! con hãy thương mẹ, hãy cứu linh hồn mẹ ra khỏi hình khổ dữ dằn này. Hãy đọc kinh cầu nguyện, làm việc lành phúc đức đền tội lỗi mẹ. Phần con, hãy sửa mình lại, hãy lo giữ đạo cho trọn, hãy chịu khó đền tội ở đời này, cho khỏi khốn nạn đời sau. Nói những lời ấy xong thì biến đi.

Cậu con trai nghe thấy lời ấy thì sợ hãi kinh khiếp quá! Cậu đã sửa mình và chẳng bỏ qua ngày nào mà không làm việc lành chỉ cho mẹ.

NGÀY MỒNG 8

VỀ SỰ CÁC LINH HỒN PHẢI GIAM PHẠT TRONG LUYỆN NGỤC LÂU CHÓNG THẾ NÀO

1/ Hội thánh chẳng có truyền dạy cho ta biết sự các linh hồn phải giam trong luyện ngục lâu chóng là thế nào, nhưng mà khi suy sự Hội Thánh tha phép cho bổn đạo dâng cúng tiền nong ruộng nương vào nhà thờ để xin làm lễ cầu cho ông bà cha mẹ anh em họ hàng đã qua đời, chẳng những là hai ba mươi năm, một trăm năm, mà lại mãi mãi, thì ta phải biết hội thánh tin thật có linh hồn phải chịu phạt hai ba trăm năm, năm bảy trăm năm và có khi lâu hơn nữa. Các đấng thánh cả cũng tin như vậy. Bà thánh Mô-ni-ca mẹ ông thánh Au-gus-ti-nô là người rất đạo đức, rất trọn lành, nhưng hơn 20 năm sau khi bà qua đời, thánh Au-gus-ti-nô vẫn còn xin lễ và chính người vẫn làm lễ cầu cho linh hồn mẹ mình. Thánh Am-rô-xi-ô là bạn thân thiết của vua Tê-ô-đô-si-ô, đến thăm vua khi vua gần sinh thì, có hứa sẽ cầu nguyện cho vua mãi mãi cho đến trọn đời. Đức Hồng Y Ben-lác-mi-nô xét những điều Thiên Chúa đã soi lòng cho nhiều đấng Thánh viết về luyện ngục thì dạy rằng: "Có linh hồn nếu mà chẳng được nhờ lời kẻ sống cầu nguyện cho, thì sẽ phải giam trong lửa ấy cho đến tận thế."

Vậy ở trong luyện ngục có một giây một phút thôi mà còn đau đớn chịu chẳng được, phương chi là ở trong đấy lâu ngày lâu tháng lâu năm, hằng trông mong ước ao cho được ra khỏi đấy mà không ra được, thì biết sự ấy đau đớn khốn cực là dường nào! Lại bởi vì hình khổ các linh hồn phải chịu thì rất dữ dằn, cho nên một ngày ở trong lửa ấy lâu bằng một năm ở thế gian, và một năm thì lâu quá một trăm năm. Ôi hình khổ luyện ngục rất dữ dằn là dường nào! Ôi những năm tháng ngày giờ trong lửa luyện ngục thì lâu lai là dường nào!

Lạy Chúa xin giảm bớt hình khổ cho ông bà cha mẹ anh chị em con, xin thu rút những năm tháng ngày giờ các linh hồn phải giam phạt ở đấy.

2/ Sự các linh hồn phải giam phạt trong luyện ngục lâu ngày lâu tháng lâu năm làm vậy thì chẳng có gì lạ gì, vì có lợi một nữ tu rất trọn lành thánh thiện kia nói rằng: "Các linh hồn phải giam phạt trong luyện ngục lâu ngày lâu tháng lâu năm vì 5 sự này: Một là vì các linh hồn ấy phải thanh sạch sáng láng như thiên thần thì mới đáng lên thiên đàng, hai là vì những tội mọn người ta phạm mà chẳng ăn năn, chẳng xưng, chẳng đền cho đủ nhiều, vô vàn

vô số. Ba là vì khi người ta đã xưng những tội trọng cho mình rồi thì chẳng hay làm việc lành phúc đức, chẳng hay phạt mình đền vì những tội ấy là bao nhiêu. Bốn là vì các linh hồn nơi luyện ngục chẳng còn làm được việc nào đỡ mình được, chẳng còn lập công gì đền tội mình được. Năm là vì kẻ sống hay quên chẳng có nhớ làm việc lành và cầu nguyện cho các linh hồn nơi luyện ngục."

Bấy nhiêu lẽ ấy thì thật lắm, ta hãy cầm trí mà suy những lẽ ấy cho nên, và từ nay trở đi ta đừng có vội tin ông bà cha mẹ anh em ta đã lên thiên đàng rồi, nên chẳng còn cầu nguyện cho nữa. Khi một tàn lửa bắn vào chân tay mình mẩy ta còn lấy làm đau đớn chịu chẳng được, đã vội kêu lên ngay, thì sao ta lại cứng lòng độc dữ đến nỗi để cho ông bà cha mẹ anh em họ hàng bạn hữu ta phải phạt trong biển lửa cực nóng cự dữ lâu năm lâu tháng, vì tiếc không đọc kinh lần hạt. Hỡi ông bà cha mẹ anh em tôi đang phạt trong luyện ngục bây giờ, tôi dốc lòng từ nay về sau hằng nhớ cầu nguyện cho, chẳng giám quên dữ.

Lạy Đức Chúa Cha, khi con suy sự phép công thẳng Chúa bắt các linh hồn chịu hình khổ rất độc dữ, rất lâu năm lâu tháng trong lửa giải tội dường ấy, thì con sợ hãi kinh khiếp lắm. Lạy Chúa, con sấp mình xuống trước mặt Chúa, xin Chúa vì công nghiệp Đức Chúa Giê-su mà giảm bớt hình khổ cùng thu rút năm tháng ngày giờ các linh hồn phải giam phạt trong luyện ngục. Lạy Đức Bà Maria là Mẹ rất nhân từ hay yên ủi kẻ âu lo, xin Đức Mẹ thương đến các linh hồn nơi luyện ngục; xin cứu lấy các linh hồn cho khỏi lửa cực dữ ấy mà đem lên thiên đàng hát mừng ngợi khen Thiên Chúa Ba Ngôi, cùng rất thánh Đức Bà đời đời. Amen.

THÁNH TÍCH

Thánh Vi-cen-tê có một em gái khô khan lắm, lại mê sự đời ăn mặc diêm dúa, làm dáng quá lẽ. Chẳng may cô bị bệnh nặng và chết. Trước khi chết cô đã xưng tội chịu lễ và chịu các phép sau hết rất sốt sáng. Cô chết được mấy ngày thì hiện về với thánh Vi-cen-tên đang khi Người làm lễ. Cả mình cô như một khối lửa cháy bằng bằng, cô kêu lên rằng:

"Ôi, anh ơi! xin anh thương em cùng, em phải chịu lửa khốn nạn này cho đến tận thế, nhưng nếu anh thương làm lễ cho em thì em được giảm bớt hình phạt. Ôi anh ơi! xin anh thương em cùng."

Kêu những lời ấy xong thì biến đi. Thánh Vi-cen-tê thấy em chịu khốn cực như thế thì thương lắm, nên làm lễ cầu nguyện cho em ngay. Người mới làm

được 30 lễ thì thấy em được lên thiên đàng giữa các thiên thần sáng láng tốt lành.

Có một người dóng thánh Đa-minh ốm liệt giường gần chết xin cùng thầy cả nghĩa thiết làm cho một lễ ngay sau khi qua đời. Khi thầy dòng chết thì thầy cả làm lễ ngay; vừa làm xong còn đang cởi áo lễ thì thầy thầy mới qua đời hiện về trách rằng:

"Cha đã hứa hễ tôi vừa tắt thở thì cha làm lễ cho tôi ngay, thế mà cha để tôi phải giam phạt trong lửa cháy rát rúa này hơn 30 năm, rồi mới làm lễ cho tôi."

Thầy cả trả lời:

"Thầy hãy còn năm trên giường chưa liệm mà thầy nói ở luyện ngục đã hơn 30 năm là làm sao."

Thầy dòng nghe lời đó thì thưa rằng:

"Thương ôi! Cha hãy xét lửa cực nóng cực dữ ấy là dường nào, vì tôi mới ở trong lửa ấy có một giờ mà thôi mà lấy làm lâu dài tưởng như đã ở trong lửa ấy 30 năm rồi. Ôi cha ơi! xin cha thương cứu lấy tôi cùng."

Thầy dòng nói những lời ấy đoạn thì biến đi.

NGÀY MỒNG 9

VỀ SỰ CÁC LINH HỒN Ở LUYỆN NGỤC KHÔNG CÒN LÀM ĐƯỢC VIỆC LÀNH GÌ, KHÔNG CÒN LẬP ĐƯỢC CÔNG PHÚC NÀO MÀ ĐỀN TỘI MÌNH NỮA

1/ Khi người ta chết đoạn chẳng còn lập được công phúc nữa, vì khi linh hồn đã ra khỏi đời này, thì chẳng còn tự do chọn sự lành hay dữ. Trong Tân Ước có lời Đức Chúa Giê-su phán rằng: "Hãy chịu khó mà làm việc khi đang còn sáng, kẻo đêm tối đến thì chẳng còn làm được việc gì." Ban ngày còn sáng nghĩa là khi còn sống ở thế gian. Đêm tối nghĩa là khi người ta đã chết, đã ra khỏi thế gian này. Giả như khi còn ở thế gian các linh hồn ấy có chịu một phân một ly những hình khổ linh hồn ấy phải chịu trong luyện ngục bây giờ thì đáng được công phúc vô cùng trên thiên đàng; nhưng phải chịu những hình khổ trong luyện ngục bây giờ thì chẳng được ơn ích gì, vì chỉ là để trả nợ mình khi đã mắc cùng Thiên Chúa mà thôi. Thương ôi! chịu nhiều hình khổ cự dữ dội 30 năm, ba bốn trăm đời và có khi còn lâu hơn nữa mà chẳng được công phúc gì, thì biết các linh hồn lấy sự ấy làm đau đớn là dường nào! Các linh hồn đã biết rõ sự ấy cho nên chỉ còn trông cậy ta giúp đỡ cứu chữa mình mà thôi.

Các linh hồn trông cậy ta thì thật là phải lắm, vì chỉ có mình ta có thể giúp đỡ cứu chữa các linh hồn ấy được, chỉ có một kẻ còn đang chiến trận ở thế gian này lập được công phúc và trả được các nợ nần các linh hồn đã mắc cùng Thiên Chúa mà thôi.

Đã hay rằng: Thiên Chúa hằng yên ủi, hằng thêm sức cho các linh hồn chịu khổ cho bằng lòng, nhưng mà chỉ mình ta mới giúp đỡ, cứu chữa các linh hồn khỏi hình khổ ấy mà thôi. Đã hay rằng: các thánh trên trời hằng trông mong ước ao các linh hồn được lên thiên đàng, nhưng mà có một mình ta mở được cửa thiên đàng cho các linh hồn được vào mà thôi. Thiên Chúa cũng đã ban quyền phép ấy cho ta và phép công bằng cùng nhân đức thương yêu buộc ta phải dùng quyền phép ấy mà giúp đỡ cứu chữa các linh hồn. Vậy bấy lâu nay ta có suy nhớ điều ấy chăng?

2/ Chẳng những các hình khổ linh hồn nơi luyện ngục phải chịu chẳng sinh ích lợi gì, chẳng thêm công phúc gì cho các linh hồn ấy, mà lại cả lời các linh hồn ấy cầu xin kêu van cũng chẳng giảm bớt chút nào sự khốn khó các linh hồn ấy phải chịu. Nhưng mà lời ta cầu nguyện, việc lành phúc đức ta làm có

sức giúp đỡ cứu chữa các linh hồn ấy lắm lắm. Ta càng làm cầu nguyện, các làm nhiều việc lành bao nhiêu, thì ta càng giúp đỡ, càng giảm bớt hình khổ cho các linh hồn ấy bấy nhiêu. Xưa bà thánh Mát-ta và Maria cầu xin kêu van cùng Đức Chúa Giê-su cho em mình là La-gia-rô đã chết được 4 ngày, thì Đức Chúa Giê-su nghe lời hai bà cầu xin mà cho La-gia-rô sống lại. Ta hãy bắt chước hai bà thánh này, hãy kêu van cầu xin cùng Thiên Chúa thì ta sẽ cứu được các linh hồn khỏi luyện ngục, nhất là ta hãy cầu xin cho sốt sáng, kêu van cho hết lòng: "Lạy Chúa Giê-su rất nhân lành, xin ban cho các linh hồn được nghỉ ngơi đời đời. Lạy Đức Bà là đấng yêu ủi kẻ âu lo, xin cứu các linh hồn cho mau kíp. Lạy các thánh nam nữ trên trời, xin cầu bầu cho các linh hồn chóng ra khỏi luyện ngục."

Lạy Đức Chúa Cha, con cả dám sấp mình trước mặt Chúa, xin Chúa tha phép cho con được dâng lời cầu nguyện, cùng các việc lành con làm cho Chúa, xin Chúa ghé mặt thương đến các linh hồn phải giam trong luyện ngục tối tăm khốn nạn. Lạy Đức Chúa Giê-su, xin Cha thương đến các con cái Cha là linh hồn ông bà cha mẹ anh chị em bạn hữu con. Xin đưa linh hồn ấy lên thiên đàng nghỉ ngơi đời đờ. Amen.

THÁNH TÍCH

Khi Đức Chúa Giê-su đi giảng đạo ở xứ Giu-đê-a, qua một giếng kia thì thấy có nhiều người ốm đau liệt lào bất toại nằm trên bờ giếng. Các bệnh nhân này chờ đợi thiên thần từ trời xuống đánh động nước, vì khi đánh động nước như thế, ai dìm mình xuống nước trước hết thì sẽ được khỏi bệnh. Vậy có một người bất toại đã 38 năm cũng nằm trên bờ giếng. Đức Chúa Giê-su trông thấy người ấy và biết người ấy đã ốm liệt lâu năm thì hỏi rằng: anh có muốn khỏi không? Người bất toại thưa: "Lạy ông tôi bất toại không thể tự mình đi được, lại không có ai giúp tôi đem tôi xuống nước khi nước động. Nếu có người giúp đem tôi xuống nước thì tôi mới được khỏi."

Người bất toại không làm gì giúp mình được, mọi sự phải nhờ người khác. Đó là hình bóng các linh hồn nơi luyện ngục. Các linh hồn ở trong luyện ngục như người bất toại, phải có người cầm tay kéo ra mới ra được. Ta hãy cầm tay kéo các linh hồn ra khỏi lửa nóng nảy rát rúa nghĩa là ta hãy cầu nguyện, xin lễ, xin lần hạt và làm nhiều việc lành phúc đức đền vì tội các linh hồn ấy, thì các linh hồn ấy sẽ được lên thiên đàng.

NGÀY THỨ 10

VỀ SỰ CÁC LINH HỒN PHẢI PHẠT TRONG LUYỆN NGỤC VÌ NHỮNG TỘI NÀO

1/ Các linh hồn phải phạt trong luyện ngục vì những tội trọng mình đã phạm mà chưa đền tội đủ. Tội trọng làm cho linh hồn đáng phạt trong hỏa ngục đời đời, nhưng mà khi kẻ mắc tội trọng đã ăn năn cùng xưng tội ấy ra, đã chịu phép giải tội rồi thì được khỏi tội ấy, lại được ơn nghĩa cùng Thiên Chúa và khỏi hình phạt hỏa ngục đời sau nữa, nhưng mà người ấy phải chịu phạt tạm ở đời này hay trong luyện ngục đời sau.

Đã hay rằng: Việc đền tội thầy cả dạy làm cũng có giảm bớt hình phạt, nhưng chẳng giảm bớt được bao nhiêu, vì việc đền tội thầy cả ra cho thì rất nhẹ, mà người ta thường làm cách khô khan, nguội lạnh. Đã hay rằng: những việc người ta làm cho được hãm mình phạt xác cùng những ân xá người ta được lĩnh khi xưng tội chịu lễ, lúc làm việc lành này việc phúc đức khác thì cũng giúp người ta khỏi hình phạt luyện ngục, nhưng mà chẳng mấy ai được khỏi lửa ấy cho trọn, vì chẳng mấy ai chịu khó hãm mình ăn chay gánh tội, không mấy ai bỏ tiền ra giúp người túng khó khăn: lại cứ sự thường người mắc tội nhiều hơn bao nhiêu thì nó lại càng làm biếng việc lành bấy nhiêu. Còn về những ơn đại xá, ơn tiểu xá thì không mấy người được lĩnh cho trọn, vì khi làm những việc đã chỉ thì người ta chẳng có lòng ăn năn tội thật. Vậy suy cho cùng thì chẳng mấy người được khỏi luyện ngục, mà việc người ta đền tội thì ít.

Nếu ta là kẻ xưa kia đã phạm nhiều tội trọng mà suy nghĩ điều ấy cho chín chắn thì ta sẽ sợ hãi cùng dốc lòng chịu khó hãm mình ép xác cùng làm nhiều việc lành phúc đức để mà đền tội ở đời này, cho khỏi phải đền trong ngục ở đời sau; ta cũng sẽ thương xót cách riêng các linh hồn mắc nhiều nợ cùng Thiên Chúa và phải giam phạt trong luyện ngục lâu dài hơn.

2/ Các linh hồn cũng phải giam phạt trong luyện ngục vì những tội mọn mình đã phạm mà chưa có lòng ăn năn cho thật, chưa đền tội cho đủ. Nếu ta giữ được ơn phép rửa tội cho trọn vẹn, nghĩa là không mất ơn nghĩa cùng Thiên Chúa, không phạm tội nặng bao giờ thì phúc cho ta lắm. Nhưng về tội mọn thì ta có giữ minh cho khỏi chết không? Chắc là không vì hằng ngày ta luôn luôn phạm tội mọn. Trong một ngày biết là mấy lần chia lòng chia trí khi đang đọc kinh, biết bao lần ta đã nghĩ tưởng những sự dông dài vô ích! biết

mấy lần ta đã nói dối chơi, ta đã nói hành, đã xét đoán dông dài, đã kiêu ngạo trong trí khôn, đã làm hư phí ngày giờ! Biết mấy lần ta đã kịp suy mà còn lỗi phạm điều nhẹ, những tội mọn ấy chắc là nhiều hơn tóc trên đầu ta. Bấy lâu nay ta đã đền những tội mọn ấy chưa? Vậy nếu ta chẳng đền những tội mọn ấy ở đời này, thì hẳn ta phải đền ở đời sau trong luyện ngục. Thương ôi! Ta mắc nhiều nợ cùng Thiên Chúa là ngần nào! Ta đáng phải giam phạt trong lửa luyện ngục lâu năm lâu tháng là dường nào!

Vậy ta phải cầm trí mà suy những điều ấy cho nên cùng quyết trí tính toán mọi việc ta làm với Thiên Chúa, và dùng năm tháng ngày giờ Người còn ban cho ta mà hãm mình ép xác, làm nhiều việc lành đền vì tội lỗi ta. Hỡi các linh hồn nơi luyện ngục xin cầu bầu cho tôi được hết lòng chịu khó ở đời này, thì tôi sẽ cầu xin cùng Thiên Chúa yên ủi cứu chữa các linh hồn chóng ra khỏi luyện ngục.

Lạy Chúa, bấy lâu nay con lấy tội mọn làm thường làm dễ con hằng phạm luôn mà chẳng có phàn nàn trách mình chút nào. Giả như con có suy biết Chúa phạt những tội mọn ấy lâu ngày lâu tháng trong luyện ngục thì con chẳng còn dám lấy tội ấy làm thường làm dễ như vậy. Lạy Chúa, xin ban ơn cho con từ nay về sau được gớm ghét, được tránh lánh những tội ấy hết lòng hết sức. Xin Chúa tha thứ cho các linh hồn đang phải giam phạt trong luyện ngục vì những tội ấy. Amen.

THÁNH TÍCH

Bà Thánh Ma-ga-ri-ta Cooc-tô-ra có lòng thương các linh hồn ở luyện ngục, hay cầu nguyện cho các linh hồn lắm, cho nên các linh hồn thường hiện về xin bà cầu nguyện. Vậy có hau người lái buôn đi đường bị kẻ cướp giết chết và lấy hết của cải. Hai người ấy hiện về thưa bà rằng:

“Lạy bà, lẽ ra chúng tôi phải hư mất linh hồn đời đời, nhưng vì ơn Đức Bà thương, trước khi chết chúng tôi được lòng ăn năn tội cách trọn, cho nên không phải sa hỏa ngục. Chúng tôi đang phải giam trong lửa luyện ngục khốn nạn quá sức, vì khi còn sống, chúng tôi đã lỗi phép công bằng, ăn bớt của người ta. Xin bà, vì Thiên Chúa, mà báo cho các anh em con cái chúng tôi đã lấy trái phép công bằng.”

Nói bấy nhiêu lời đoạn thì hai người ấy biến đi.

Đời Cha Uy-gô làm bề trên dòng thanh Ven-đô, có thầy Đuy-răng-đô, sau lên làm giám mục thành Tô-lô-da. Thầy Đuy-răng-đô có tính vui vẻ, hay nói

chuyện pha trò cho người ta vui cười thái quá. Cha Uy-gô đã trách thầy ấy nhiều lần, cùng bảo rằng:

“Nếu thầy chẳng chừa nói những lời hư từ vô ích thì ngày sau sẽ phải phạt trong lửa luyện ngục, chẳng khỏi đâu.”

Lời cha Uy-gô nói chẳng sai, vì thầy Đuy-răng-đô làm giám mục được ít lâu thì qua đời, mấy ngày sau hiện về cùng một thầy trong nhà dòng, miệng lưỡi xưng to, đầy những mụn nhọt ghê sợ lắm, thầy nói với thầy rằng: Xin thầy nói với cha bề trên cầu nguyện cho tôi, tôi đang ở trong luyện ngục vì những lời hư từ vô ích tôi đã nói xưa. Cha bề trên nghe biết những điều ấy, thì truyền cho bảy thầy giữ miệng lưỡi, ở lặng cho đủ một tuần để cầu nguyện cho Đức Giám Mục. Nhưng vì trong bảy thầy ấy có một thầy không giữ miệng cho nhặt, nên Đức Giám mục lại hiện về, mặt vẫn còn lo buồn sầu khổ, xin cha bề trên thương, vì mình vẫn còn phải giam cầm đau đớn lắm, vì một thầy không làm theo lời bề trên dạy. Cha bề trên liền truyền cho một thầy khác ở lặng bảy ngày nữa mà cầu nguyện cho Đức Giám mục. Vừa hết bảy ngày thì Đức Giám mục lại hiện về lần thứ 3, mặt mũi vui vẻ sáng láng tốt lành, mặc áo lễ quen mặc trong các ngày lễ trọng. Đức Giám mục tạ ơn cha bề trên và các thầy đã chịu khó hãm mình cầu nguyện cho mình được ra khỏi luyện ngục.

NGÀY THỨ 11

VỀ SỰ CÁC LINH HỒN Ở LUYỆN NGỤC LÀ NHỮNG LINH HỒN LÀNH THÁNH ĐẸP LÒNG THIÊN CHÚA

1/ Có lời bà thánh Ca-ta-ri-na dạy rằng: Những linh hồn ở luyện ngục là những linh hồn lành thánh có lòng kính mến Thiên Chúa hơn mọi người lành thánh nhất ở thế gian này. Nhiều linh hồn khi còn sống ở thế gian đã hãm dẹp xác thịt, đã chê bỏ những sự sang trọng ở đời này, đã chống trả ma quỷ mạnh mẽ, đã đi đàng nhân đức trọn lành, và khi chết đã đầy công nghiệp đầy phúc đức. Các linh hồn ấy không còn phạm tội nữa, lại kính mến Chúa trên hết mọi sự. Và bởi vì các linh hồn ấy kính mến Chúa hết lòng hết sức trên hết mọi sự như vậy, cho nên hằng vâng phục thánh ý Thiên Chúa công bằng đã ra lý đoán phạt mình, cùng vui lòng chịu phạt, chứ không phải chịu một cách miễn cưỡng đâu. Giả như các linh hồn có được phép ra khỏi luyện ngục tối tăm khốn nạn ấy khi chưa được vẹn sạch, thì chắc là không chịu ra, vì thà chịu khổ cực trong luyện ngục lâu năm, lâu tháng chẳng thà lên thiên đàng khi còn mắc ô uế, khi chưa được thanh sạch hoàn toàn. Các linh hồn luôn luôn tạ ơn Thiên Chúa đã thương dựng nên luyện ngục để thanh tẩy linh hồn mình, lại bắt chước ông thánh Gióp xưa, khi các sự khốn khó ập tới cùng một lúc, đã kêu lên rằng: Tạ ơn, ngợi khen danh thánh Thiên Chúa đời đời chẳng cùng, Amen.

Về phần ta, bấy lâu nay sao ta chẳng thương giúp các linh hồn? Từ nay mà đi, ta đừng tiếc công tiếc của giúp đỡ các linh hồn rất thánh và đáng thương dường ấy. Chẳng bao lâu, khi các linh hồn ấy đã được lên thiên đàng rồi thì sẽ báo ơn trả nghĩa, chẳng có quên ơn ta đâu.

2/ Có lời đáng nhân đức kia nói rằng: Nếu Thiên Chúa còn thương ta là kẻ có tội lỗi xấu nết, chẳng có công nghiệp hay nhân đức gì, phương chi các linh hồn nơi luyện ngục, Người cùng thương hơn nữa. Các linh hồn ấy là như những viên đá, viên ngọc Thiên Chúa dùng để xây thành Giê-ru-sa-lem trên trời; lửa luyện ngục như là khí cụ Thiên Chúa dùng mà mài mà giũa cho nhẵn cho sáng. Thiên Chúa thấy các linh hồn phải chịu nhiều hình khổ dữ dằn lâu năm lâu tháng làm vậy thì thương lắm, nhưng vì Người là đấng rất công bằng rất thánh thiện, nên Người phải giam phạt, phải luyện lọc các linh hồn ấy cho đến khi thanh sạch hoàn toàn. Người ước ao đem các linh hồn ấy lên thiên đàng, cho nên khi thấy ai đọc kinh cầu nguyện làm việc lành phúc đức đền tội thay cho các linh hồn thì Người vui mừng lắm.

Vậy ai kể được cho hết những lẽ rất mạnh giục lòng ta thương xót giúp đỡ các linh hồn. Ai nói được cho xiết các linh hồn ấy lành thánh và đáng thương chừng nào! Khi ta giúp đỡ kẻ đói khát nghèo túng thì ta chẳng rõ nó có đáng thương không; nhưng mà khi ta thương xót giúp đỡ các linh hồn thì chẳng khác gì như ta gieo hạt giống nơi đất tốt, mỗi hạt gieo xuống đất sẽ mọc lên sinh hạt gấp trăm, nghĩa là việc lành ta làm giúp đỡ các linh hồn sẽ làm ích cho các linh hồn và cho cả ta nữa.

Lạy Chúa là Đấng hay thương hay tha cho kẻ có tội cùng ước ao cho hết mọi người được rỗi linh hồn; xin Chúa thương các linh hồn con cái rất yêu dấu Chúa, xưa đã hết lòng làm tôi Chúa và bây giờ hãy còn kính mến Chúa hết lòng hết sức. Xin ghé mặt cực lành nhìn xem con cái Chúa đang chịu khổ sở trong luyện ngục, xin đem các linh hồn ấy lên thiên đàng. Amen.

THÁNH TÍCH

Trong dòng bà thánh Giéc-tơ-ru-đê coi sóc, có một nữ tu rất đạo đức, giữ luật phép nhà nhiệm nhặt, lại siêng năng đọc kinh cầu nguyện và chịu khó hãm mình hơn các chị em khác. Chẳng may chị phải bệnh nặng mà chết, bà thánh Giéc-tơ-ru-đê tin thật chị đã được lên thiên đàng ngay, nhưng bà vẫn cầu nguyện cho chị. Một hôm bà đang cầu nguyện cho chị thì Thiên Chúa cho bà xem thấy chị đang quỳ trước tòa Đức Chúa Giê-su, mình mặc áo trắng tinh, sáng chói nhưng mặt còn hơn buồn, đầu cúi xuống có vẻ như thẹn thò sợ hãi, không giám ngửa mặt lên trông xem Đức Chúa Giê-su. Bà thánh lấy làm lạ lắm liền than thở cùng Đức Chúa Giê-su rằng:

"Lạy Chúa nhân lành vô cùng, linh hồn này khi còn ở thế gian đã hết lòng làm tôi Chúa, nhân sao Chúa để cho nó phải lo buồn sầu não mà chẳng cho lên nơi thanh thản vui vẻ Chúa ngự?"

Bấy giờ Đức Chúa Giê-su nhìn chị bảo chị bước lên gần Người, nhưng chị run rẩy sợ hãi, lạy Đức Chúa Giê-su rồi lại lùi xuống. Bà thánh thấy thế càng lấy làm lạ hơn, không hiểu sự ấy là làm sao, liền hỏi chị rằng:

"Chúa bảo con bước đến cùng Chúa sao con không vâng, lại lùi xuống như vậy?"

Chị thưa rằng:

"Lạy bà, con chưa thanh sạch cho trọn, cho đủ, dù mà Chúa có mở cửa thiên đàng với cho con vào thì con cũng chẳng dám vào; dù bà thấy con sáng láng

lắm mặc lòng, nhưng con chưa xứng đáng chầu chực Chúa trên thiên đàng."

Vậy các linh hồn nơi luyện ngục bằng lòng chịu khổ cực và có lòng kính mến Thiên Chúa hết lòng hết sức, đến nỗi, dù mà có thể tránh hết mọi hình khổ luyện ngục mà lên thiên đàng ngay, các linh hồn ấy cũng chẳng muốn tránh, các linh hồn chẳng muốn mình lên thiên đàng khi thấy mình chưa được sạch cho trọn cho đủ. Ôi các linh hồn ở luyện ngục rất lành thánh và rất đáng thương là dường nào!

NGÀY THỨ 12

VỀ SỰ HẾT MỌI LINH HỒN Ở LUYỆN NGỤC LÀ ANH EM TA PHẦN HỒN HAY PHẦN XÁC

1/ Hết các linh hồn nơi luyện ngục là anh em ta phần linh hồn vì cùng là hình ảnh Thiên Chúa như ta, cùng được nhờ ơn cứu chuộc như ta, cùng là con của một một mẹ Hội Thánh, cùng chịu Mình thánh Máu thánh Đức Chúa Giê-su là của ăn của uống rất mầu nhiệm như ta, và cùng một hy vọng ngày sau sẽ được hưởng phúc thiên đàng đời đời với nhau nữa. Các linh hồn ấy hiện đang phải ở trong biển lửa khốn nạn túng cực quá lẽ, chẳng còn cứu chữa mình được, chỉ còn trông cậy ta yên ủi giúp đỡ mà thôi: ta đừng có cứng lòng độc dữ mà bỏ những linh hồn ấy làm chi.

Vậy những anh em con một mẹ thường có lòng thương yêu nhau lắm đến nỗi khi có một người phải sự gì khó thì các người khác lấy làm đau đớn như chính mình phải sự khó ấy. Vậy các linh hồn nơi luyện ngục là anh em ta phần linh hồn, là con một mẹ Hội Thánh, phải chịu nhiều hình khổ lâu năm, lâu tháng phải đau đớn quá lẽ mà ta chẳng yên ủi, chẳng đỡ đần chút nào ư? Ta hãy nhớ lời thánh Gio-an tông đồ dạy các môn đệ rằng: "Hỡi các con, các con hãy yêu thương nhau, nhưng đừng có thương yêu bằng miệng, bằng lời nói mà thôi, mà phải thương yêu thật lòng và tỏ lòng thương ấy ra bề ngoài trong việc chúng con làm nữa."

2/ Hết mọi linh hồn là anh em với ta về phần linh hồn, và nhiều kẻ lại anh em với ta phần xác nữa. Nếu ta lắng tai mà nghe tiếng các linh hồn kêu van khóc lóc thì ta sẽ nghe thấy có những tiếng thảm thiết hơn, làm cho ta động lòng hơn, vì là tiếng những kẻ ta quen biết xưa nay, là tiếng ông bà cha mẹ đã sinh ra ta, đã khó nhọc nuôi nấng dạy dỗ ta, là tiếng anh em ruột thịt ta, là tiếng con cái ta đã sinh ra, là tiếng vợ chồng ta đã làm bạn. Những tiếng ấy khóc lóc kêu van đêm ngày rằng: "Hỡi con, hỡi cháu, hỡi anh em, hỡi bạn! Hãy thương lấy chúng tôi cùng, vì tay công bằng đang giám phạt chúng tôi nặng lắm. Chúng tôi phải đau đớn khổ cực trong lửa này quá sức. Chúng tôi chẳng cứu lấy mình được, chẳng trông cậy ai yêu ủi giảm bớt hình khổ cho, chỉ còn trông cậy ở con ở cháu, ở anh em mà thôi. Ở con ở cháu, ở anh em, xin thương lấy chúng tôi cùng! Xin anh em, con cháu hãy đọc kinh cầu nguyện, làm việc lành đền vì tội chúng tôi để chúng tôi được khỏi chịu lửa cực nóng cực dữ này mà lên thiên đàng tạ ơn Thiên Chúa đời đời."

Vậy ta có nghe tiếng ông bà cha mẹ anh em ta kêu van khóc lóc thảm thiết thể ấy không? Có những linh hồn phải chịu khốn nạn làm vậy vì đã quá thương ta, đã dong nết xấu ta, đã chẳng dạy dỗ sửa phạt ta. Ôi, những kẻ nghèo túng đói khát kêu van ta mà ta còn nghe, còn thương, còn cho nó tiền bạc, mà ông bà cha mẹ anh em họ hàng ta phải khốn khổ trong biển lửa luyện ngục kêu van ta đêm ngày mà ta chẳng xót thương, chẳng cứu giúp thì làm sao?

Lạy Chúa, xin thương xót hết mọi linh hồn nơi luyện ngục, là những linh hồn anh em con phần hồn, phần xác. Xin nhận những việc hèn mọn con làm mà tha thứ cho các linh hồn ấy. Amen.

THÁNH TÍCH

Có một người Do Thái tên là Héc-măng giàu có lắm. Ông hay đánh đàn nhà thờ trong lúc chầu Mình Thánh. Một hôm, khi thầy cả bước lên bàn thờ cầm mặt nhật quay mặt ra ban phép lành thì Chúa mở lòng ông bỏ đạo Do Thái mà trở lại đạo thật. Về sau ông được lên bậc thầy cả và vào dòng Đức Bà núi Ca-mê-lô. Từ khi ông Héc-măng trở lại đạo thật cho đến khi chết, ngày nào ông cũng chầu mình thánh hai ba giờ. Trong giờ chầu ông hết lòng kêu van xin Chúa soi sáng mở lòng cho mẹ mình bỏ đạo Do Thái, mà theo đạo thật. Ông cũng ăn chay hãm mình có ý xin ơn ấy. Khi được tin mẹ chết mà chưa trở lại đạo thật, ông lo buồn đau đớn quá sức, liền vào nhà thời sấp mình xuống trước mình thánh mà than thở rằng: Lạy Chúa, Chúa đã soi sáng mở lòng cho con ăn năn trở lại, con đã vâng theo ơn Chúa, đã bỏ cha mẹ anh em của cải và mọi sang trong vui vẻ thế gian mà làm tôi Chúa trong nhà dòng. Nếu Chúa có định cho con đổ máu mình ra vì Chúa, con cũng sẵn lòng. Tất cả những việc lành ấy con chỉ xin Chúa một sự này thôi: là soi sáng mở lòng cho mẹ con trở lại đạo thật. Chúa đã chẳng ban sự ấy cho con; Chúa để mẹ con mất linh hồn đời đời sao. Ông Hec-măng vừa than thở vừa khóc lóc chảy nước mắt ra.

Đang khi ông đau đớn làm vậy, thì nghe tiếng Chúa phán bảo rằng:

"Hỡi con, sao con hèn tin thế ấy? Sao con chẳng tin: kẻ vững lòng cầu nguyện sẽ được những lời mình xin. Cha đã nhận lời con, vì khi mẹ con sắp qua đời, Cha đã mở lòng mẹ con ăn năn tội cách trọn. Mẹ con đã được rỗi linh hồn, nhưng bây giờ còn đang phải giam phạt trong luyện ngục. Con hãy ra sức cầu nguyện và làm nhiều việc lành phúc đức mà cứu lấy linh hồn mẹ con cho được chóng ra khỏi đấy mà lên thiên đàng."

Ông Héc-măng nghe những lời ấy thì vui mừng quá sức. Từ hôm ấy ông đem hết tâm hồn hết sức lực cầu nguyện và làm các việc lành phúc đức chỉ cho linh hồn mẹ. Chẳng khỏi bao lâu Chúa lại soi sáng cho ông biết mẹ ông đã được lên thiên đàng hưởng phúc vui vẻ đời đời rồi.

Vậy ta hãy noi gương ông Héc-măng mà vững lòng cầu nguyện cho cha mẹ anh em cùng hết mọi linh hồn nơi luyện ngục.

NGÀY THỨ 13

VỀ NHỮNG LINH HỒN MỒ CÔI KHÔNG ĐƯỢC AI CẦU NGUYỆN CHO

1/ Ở luyện ngục có nhiều linh hồn mồ côi chẳng ai cầu nguyện cho bao giờ. Đã hay rằng: Hội Thánh là mẹ rất nhân từ chẳng bao giờ quên con cái và hằng cầu nguyện chung cho hết mọi linh hồn, nhưng linh hồn mồ côi chẳng được ai cầu nguyện cách riêng cho. Khi các linh hồn ấy sắp lìa bỏ thế gian, thì bạn hữu nghĩa thiết đã hứa cầu nguyện cho bạn, chẳng bao giờ quên đâu; nhưng những bạn hữu ấy là những bạn hữu giả, chỉ thương về phần xác, vì lẽ thế gian, chẳng thương về phần linh hồn, vì Thiên Chúa đâu, nên quên linh hồn bạn ngay, chẳng còn nhớ cầu cho nữa. Những linh hồn ấy thấy bạn hữu nghĩa thiết quên chẳng còn nhớ đến mình bao giờ nữa, chẳng còn giúp đỡ mình ít nào nữa, thì lấy làm đau đớn cay đắng biết nhường nào! Ta hãy nghe tiếng những linh hồn ấy trách móc những người bạn hữu bạc tình ấy rằng: Hỡi bạn hữu nghĩa thiết, xin thương lấy chúng tôi cùng; khi còn ở thế gian, chúng tôi đã thương yêu anh em hết lòng, đã giúp đỡ anh em hết sức, nhiều khi anh em đã thề rằng: Chẳng dám quên ơn bao giờ, lại khi chúng tôi sắp lìa bỏ thế gian, lúc chúng tôi từ giã anh em, anh em hứa sẽ cầu nguyện cho chúng tôi mãi mãi. Thương ôi! xác chúng tôi vừa chôn xuống đất thì anh em đã quên lời hứa ngay, chẳng còn đọc lấy một kinh hay làm lấy một việc lành, mà cầu cho chúng tôi. Từ khi con mắt anh em không còn xem thấy chúng tôi, thì lòng anh em cũng chẳng còn nhớ đến chúng tôi nữa. Ôi! nhân nghĩa thế gian là nhân nghĩa giả trá đến chừng nào!

Lời linh hồn mồ côi kêu trách bạn hữu là lời trách móc ta nữa, vì có linh hồn xưa là bạn hữu nghĩa thiết của ta, bây giờ đã phải giam phạt trong luyện ngục, mà ta đã quên chẳng còn nhớ cầu nguyện cho bao giờ. Thánh Phanxicô- Sa-lê nói rằng: “Người ta hay quên, chẳng nhớ cầu nguyện cho bạn hữu mình, cho những kẻ xưa đã làm ơn cho mình, thật là lỗi lắm. Kẻ bạc tình như vậy thì sau này sẽ phải phạt chẳng khỏi đâu, vì có lời Đức Chúa Thánh Thần phán rằng: Kẻ hay quên chẳng nhớ đến kẻ khác, thì kẻ khác cũng sẽ quên chẳng nhớ đến nó.”

2/ Những linh hồn mồ côi chẳng những là không được bạn hữu nghĩa thiết của mình, mà cũng không được nhờ cha mẹ anh em họ hàng mình, vì chẳng có cha mẹ anh em họ hàng nào ở thế gian này, lại có linh hồn còn anh em họ hàng, nhưng anh em họ hàng khô khan tệ bạc chẳng nhớ đến, chẳng có xin lễ

lần hạt hoặc coi sóc mồ mả cho kẻ ấy bao giờ. Những linh hồn mồ côi không còn được ai cầu nguyện cho, không còn biết cậy nhờ ai thì phải chịu khổ sở trong luyện ngục lâu năm, lâu tháng lắm! Những linh hồn ấy thấy mình cô độc thì càng thêm đau đớn cực lòng hơn nữa.

Vậy ta hãy thương xót các linh hồn mồ côi, những linh hồn ấy rất đáng thương: Hãy chịu khó làm việc lành, xin lễ và lần hạt cứu các linh hồn ấy. Đó là việc rất đẹp lòng Thiên Chúa và có ích cho ta lắm. Ngày sau khi ta chết mà phải giam trong luyện ngục, nếu anh em họ hàng quên chẳng nhớ đến ta, thì các linh hồn sẽ báo ơn trả nghĩa chẳng có quên đâu.

Lạy Chúa, xưa khi Chúa lo buồn sầu nào trong vườn Giệt-si-ma-ni, thì các tông đồ và các kẻ nghĩa thiết đã bỏ chẳng ai yên ủi, chẳng ai nhìn đến Chúa. Xin Chúa vì sự cực lòng ấy mà thương đến những linh hồn mồ côi, trong luyện ngục, xin Chúa cứu lấy các linh hồn cho khỏi chốn tối tăm khốn nạn ấy mà đem lên thiên đàng nghỉ ngơi đời đời. Amen.

THÁNH TÍCH

Xưa trong xứ kia thuộc nước A-lê-ma-na có nhiều linh hồn binh lính hiện về ban đêm từng cơ đội làm ra như hình quan quân đang sắp hàng bày trận đánh nhau. Những binh lính ấy cứ đến độ nửa đêm mới hiện ra, gần sáng lại rút vào hang gần núi. Dân miền này không hiểu sự ấy làm sao thì sợ hãi kinh khiếp lắm. Gần đấy có một nhà dòng, đêm đêm cứ nghe những tiếng binh lính cầm gươm giáo đánh đâm nhau chi chát thì cũng lấy làm sợ hãi không ngủ được.

Có một thầy bạo hơn cầu xin Thiên Chúa gìn giữ phù hộ cho mình, đoạn tối đến ra cửa hang xem sự việc ra sao. Thầy đứng một lúc thì thấy binh lính cầm khí giới ở trong hang kéo ra. Có người đi bộ, có người cưỡi ngựa. Thầy liền làm dấu thánh giá, đoạn lấy tên Thiên Chúa ba ngôi mà hỏi những người ấy là ai? Sao lại cầm khí giới chạy khắp cánh đồng cho người ta sợ hãi làm vậy. Bấy giờ có một người trả lời rằng:

“Chúng tôi là những linh hồn những người lính xưa, tuân lệnh vua Chúa mà đánh nhau, tử trận ở đây, xác chúng tôi chôn khắp cánh đồng này, Thiên Chúa khiến chúng tôi phải đền tội ở đây. Thầy chẳng xem thấy lửa thiêu đốt chúng tôi, nhưng có lửa nóng nảy, rát rúa quá sức thiêu đốt chúng tôi khốn nạn lắm. Bởi vì chúng tôi là những linh hồn mồ côi không ai cầu nguyện, thương xót giúp đỡ cho, nên Thiên Chúa tha phép cho chúng tôi hiện về xin kẻ sống cầu nguyện cho. Thương ôi! xin các thầy thương đến chúng tôi, xin

các thầy dâng lời cầu nguyện, dâng các việc lành phúc đức, nhất là dâng thánh lễ, cho chúng tôi được giảm bớt những hình khổ, chúng tôi đang phải chịu."

Nói những lời ấy xong thì tất cả những linh hồn ấy cất tiếng kêu thảm thiết rằng: "Thương ôi! Xin các thầy thương chúng tôi, chúng tôi đang bị tay công thẳng Thiên Chúa phạt khốn nạn lắm." Bấy nhiêu linh hồn kêu lên một tiếng rồi biến đi ngay.

Cùng một lúc ấy thầy dòng trông thấy trên đỉnh núi có đám cháy to, sáng trưng khắp cả miền ấy. Thầy sợ hãi kinh khiếp quá sức liền trở về nhà dòng kể lại mọi điều cho anh em biết. Các thầy hiểu rõ đó là linh hồn mồ côi chẳng có ai cầu nguyện cách riêng cho, nên đã phải khổ sở lâu tháng lâu năm làm vậy, nên các thầy đua nhau đọc kinh dâng lễ, và làm nhiều việc lành cầu cho các linh hồn ấy. Từ bấy giờ về sau chẳng còn thấy linh hồn binh lính hiện về nữa.

NGÀY THỨ 14

VỀ SỰ CHẲNG NHỮNG TA CÓ THỂ YÊN ỦI GIÚP ĐỠ CÁC LINH HỒN ĐƯỢC, MÀ CŨNG BUỘC TA PHẢI GIÚP ĐỠ CÁC LINH HỒN ẤY NỮA

1/ Công đồng Tơ-ri-đen-ti-nô dạy ta phải tin thật những việc lành phúc đức kẻ có đạo làm, cầu cho các linh hồn ở luyện ngục có sức giảm bớt sự khốn khó các linh hồn phải chịu. Các giáo hữu khắp thiên hạ chẳng kỳ nước nào đời nào, đều là con cái Hội Thánh cả. Mà con cái cùng một mẹ thì phải thương yêu nhau, giúp đỡ nhau, để mọi việc lành phúc đức mình làm khi còn sống ở đời này làm của chung cả. Phải thương yêu nhau khi còn sống, nhất là khi đã chết rồi nữa. Vì chưng nhân đức kính mến và sự thương yêu người ta là như giây buộc lòng các kẻ làm con cái Hội Thánh lại với nhau, cho nên những kẻ đã chết đang khi có nghĩa cùng Thiên Chúa mà phải xuống luyện ngục, thì vẫn là anh em, là con Hội Thánh cả; những kẻ ấy vẫn còn được thông công các việc lành ta làm. Các thiên thần và các thánh nam nữ trên trời được giúp đỡ các linh hồn nơi luyện ngục thế nào, thì ta cũng giúp đỡ cứu chữa các linh hồn thế ấy.

Chẳng những là ta có thể giúp đỡ các linh hồn bằng các thánh nam nữ trên trời, mà lại có thể giúp đỡ được nhiều hơn nữa, vì các Đấng chỉ lấy lời cầu xin, kêu van Thiên Chúa mà giúp đỡ các linh hồn được thôi, chứ không còn có thể hãm mình ăn chay, thí của, xin lễ lần hạt...như ta mà cầu xin cho các linh hồn; Vì thế có thầy cả thông thái nhân đức kia nói rằng: Các thánh trên trời chẳng thể lo liệu cho các linh hồn chóng ra khỏi luyện ngục bằng ta. Ta hãy xem những điều hội thánh dạy về sự kẻ sống giúp đỡ kẻ chết là điều êm ái và yên ủi lòng người ta là dường nào.

Và Thiên Chúa ban phép cho các thánh trên trời các kẻ lành dưới đất và các linh hồn nơi luyện ngục được thông công với nhau, là sự có ích chừng nào!

Hỡi những kẻ khóc lóc thương tiếc cha mẹ anh em bạn hữu đã qua đời, hãy suy nghĩ điều ấy thì sẽ được yên ủi và bớt lo buồn. Vì chưng dù cha mẹ anh em con cái bạn hữu ta đã chết mặc lòng, xong ta vẫn có thể báo ơn trả nghĩa, còn có thể tỏ ra lòng hiếu thảo, lòng yêu mến, còn có thể giúp đỡ cứu chữa những kẻ ấy khoi hình khổ luyện ngục được. Vậy ta hãy cởi giây buộc trói các linh hồn trong luyện ngục ngay đi, hãy trả hết công nợ cho các linh hồn ấy, để các linh hồn ấy được lên thiên đàng, hưởng phúc thanh nhàn làm một

cùng các thánh đời đời!

2/ Chẳng những là ta được giúp đỡ các linh hồn, mà lại ta cũng phải giúp đỡ cứu chữa các linh hồn ấy nữa. Một là vì Thiên Chúa muốn ta giúp đỡ các linh hồn ấy, Thiên Chúa thương các linh hồn ấy hơn cha mẹ thương con cái bội phần, Người muốn mở cửa thiên đàng ra cho các linh hồn ấy vào lắm, nhưng vì người là đấng công bằng vô cùng, bao lâu các linh hồn chưa trả hết nợ, thì Người chưa tha được, nên Người khuyên giục người ta đền bồi cho các linh hồn ấy, Người đã liệu thế bày cách cho ta được trả nợ thay cho các linh hồn; Người đã dạy rằng: Những việc lành ta làm giúp đỡ các linh hồn rốt hết trong luyện ngục thì người sẽ kể như là giúp đỡ cho Người vậy. Hai là ta phải giúp đỡ các linh hồn vì trong những linh hồn ấy có kẻ phải giam phạt là bởi tại ta đã làm dịp mở đường cho người ấy phạm tội, ta chẳng khuyên bảo dạy dỗ, chẳng làm gương lành cho kẻ ấy bắt chước, mà khi các linh hồn ấy đã phải tay công thẳng Thiên Chúa phạt nặng làm vậy mà ta chẳng chịu khó làm gì cứu chữa các linh hồn ấy; ta giống như quan Phi-la-tô xưa luận giết Đức Chúa Giê-su rồi, thì cả dám rửa ta mình cùng bảo quân Giu-dêu rằng: Người lành này phải chết là tại các người, chẳng phải tại ta đâu. Ba là ta phải giúp đỡ các linh hồn nơi luyện ngục vì ngày sau ta cũng phải giam trong lửa ấy, mà nếu khi còn sống ta có giúp đỡ các linh hồn, thì đến khi ta chết đoạn, kẻ khác cũng giúp đỡ ta. Thánh Am-rô-si-ô nói rằng: các việc ta làm giúp đỡ các linh hồn nơi luyện ngục, chẳng những là có ích cho các linh hồn bây giờ, mà lại cũng làm ích cho ta sau này khi ta chết nữa.

Vậy từ trước tới nay, ta có hiểu có giữ các điều trước này không? Hằng ngày ta có cầu nguyện cho các linh hồn không? Giả như các linh hồn có hiện về trước mặt ta bây giờ, chắc có linh hồn sẽ trách ta độc dữ bạc tình là dường nào! Vì vậy từ nay ta phải chịu khó cầu nguyện và làm việc lành phúc đức chỉ cho các linh hồn đừng quên bao giờ.

Lạy Chúa, con ngợi khen tạ ơn Chúa đã lo liệu cách thế cho con được giúp đỡ các linh hồn. Xin Chúa ban ơn thêm sức cho con được siêng năng cầu nguyện và làm việc lành phúc đức chỉ cho các linh hồn ấy. Xin cho các linh hồn được nghỉ yên muôn đời. Amen.

THÁNH TÍCH

Vua nước Lê-ông là đấng rất khôn ngoan, đạo đức lắm, chẳng may vua phải chuốc độc mà chết, xác chôn trong một nhà dòng kia. Vua chết rồi, bà hoàng hậu xin các thầy cả làm nhiều lễ cho linh hồn vua và chính bà đã bỏ thế gian

vào nhà dòng nơi táng xác vua cho dễ nhớ cầu nguyện cho Vua nữa. Một hôm bà đang quỳ trước tượng Đức Bà cầu nguyện cho Vua thì thấy Vua hiện về, mặc áo tang chế, rách rưởi bẩn thỉu, vừa khóc vừa nói rằng:

"Tạ ơn bà vì bà đã cầu nguyện và xin lễ nhiều cho tôi. Giả như bà có biết rõ hình khổ tôi đang phải chịu, chắc bà sẽ làm nhiều việc lành và cầu nguyện cho tôi hơn nữa. Ôi bà, xin bà thương cứu tôi với, vì lửa thiêu đốt tôi nóng này rát rúa quá sức."

Vua nói những lời ấy xong thì biến đi.

Từ hôm ấy bà Hoàng hậu ra sức đọc kinh cầu nguyện, hãm mình ăn chay, thì của, cùng xin nhiều lễ chỉ cho Vua, bà còn dâng một áo lễ trắng tốt cho nhà thờ nữa, 40 ngày sau, Vua lại hiện về mặt mũi vui vẻ rạng rỡ, mặc áo lễ trắng tốt bà mới dâng cho nhà thờ năm ba hôm trước. Vua chào bà và nói:

"Tạ ơn bà, tôi đã được ra khỏi luyện ngục, vì lời cầu nguyện và các việc lành bà làm. Tạ ơn bà muôn vàn trùng. Bà hãy cứ làm tôi Chúa cho hết lòng, hết sức, cùng hãy luôn luôn suy ngắm những hình khổ luyện ngục dữ tợn, đau đớn là dường nào, để đừng lấy tội mọn làm thường làm dễ."

Bà Hoàng hậu thấy Vua sáng láng tốt lành quá thì vui mừng quá, liền giơ tay ôm lấy Vua, nhưng tay chỉ cầm được áo lễ thôi, còn Vua thì biến mất. Bà đưa áo lễ cho nhà thờ để làm kỷ niệm và các thầy dòng ở đây đã giữ áo lễ hết đời nọ sang đời kia để làm chứng chuyện này có thật.

NGÀY THỨ 15

VỀ NHỮNG KẺ CHẲNG NHỚ CẦU CHO CÁC LINH HỒN NƠI LUYỆN NGỤC THÌ TỆ BẠC LÀ DƯỜNG NÀO

1/ Trong Tân Ước có lời Đức Chúa Giê-su phán rằng: Có một người nghèo khó tên là La-gia-rô, đói khát rét mướt mình đầy mụn nhọt, nằm ngoài cửa nhà một người giàu kia. Người nghèo khó ấy chẳng có xin vàng bạc hay của cải gì trọng, chỉ xin làm phúc cho một ít cơm rơi từ bàn ăn mà cũng bị từ chối. Được ít lâu thì người phú hộ kia chết, linh hồn phải bỏ xuống hỏa ngục. La-gia-rô cũng chết và được thiên thần đưa lên nơi vui vẻ cùng ông A-bơ-ra-ham. Ta có thể ví La-gia-rô như các linh hồn ở luyện ngục và người giàu có cứng lòng kia là những người chẳng có lòng thương giúp các linh hồn; những kẻ chẳng giúp đỡ các linh hồn thì còn độc dữ tệ bạc hơn người phú hộ kia nhiều, vì các linh hồn ở luyện ngục chịu nhiều hình khổ đáng thương hơn La-gia-rô bội phần và các linh hồn ấy luôn luôn cầu nguyện cho ta, vì những linh hồn ấy là linh hồn ông bà cha mẹ anh em cùng những kẻ đã làm ơn cho ta xưa nay.

Những sự vật con mắt ta xem thấy hằng ngày nhắc nhở ta nhớ đếm ông bà cha mẹ anh em bạn hữu ta đã qua đời. Những sự vật ấy bắt ta phải nhớ ơn những kẻ đã qua đời. Xác những kẻ ấy chôn ở dưới đất chẳng còn nói gì được, chẳng còn kêu van ta được, nhưng Hội Thánh là mẹ chung của các giáo hữu đã bảo rằng: hãy thương xót kẻ đã qua đời, hãy giúp đỡ các linh hồn nơi luyện ngục, hãy làm phúc cho kẻ khó khăn, hãy đọc kinh cầu nguyện, xin lễ các linh hồn ấy. Sao các người tệ bạc bội nghĩa làm vậy. Khi những kẻ ấy còn sống đã khó nhọc mướt mồ hôi ra, đã thức khuya dậy sớm mướt mồ hôi ra, đã thức khuya dậy sớm sinh cơ lập nghiệp cho các ngươi mà bây giờ những kẻ ấy phải giam phạt khốn nạn trong lửa luyện ngục, kêu van xin một tý một chút những của đã để lại cho các người mà các người chẳng cho, sao các người bất nhân bội nghĩa dường ấy! Vậy nếu ta cứng lòng như người giàu có kia, thì ta còn dám trông Thiên Chúa tha tội và đem ta lên thiên đàng làm sao được?

2/ Khi ông Giu-se con ông Gia-cóp đang phải giam trong ngục thì có một quan phải cũng giam ở đấy. Quan ấy phải tù làm vậy thì tủi hổ buồn phiền khóc luôn mãi. Ông Giu-se là người nhân đức thấy quan sầu khổ như vậy thì yên ủi khuyên bảo quan chịu khó bằng lòng, lại bảo cho quan biết chẳng khỏi bao lâu nữa quan sẽ được về và phục chức như cũ; Ông Giu-se cũng xin

quan:

“Khi nào được ra khỏi ngục và phục chức, xin nhớ đến tôi với.”

Quan ấy mừng rỡ và hứa sẽ nhớ ông Giu-se trọn đời. Vậy mọi sự xảy ra y như lời ông Giu-se nói. Nhưng khi quan đã được phục chức thì quên ông Giu-se, cho nên ông còn phải giam trong ngục thêm hai năm nữa.

Khi nghe chuyện này ta trách quan kia bất nhân bất nghĩa thì phải lắm, phần ta, nhân sao ta quên chẳng nhớ cầu nguyện trả nghĩa ông bà cha mẹ anh em là kẻ đã làm ơn cho ta, đã sinh ra ta, để lại của cải cho ta, đã dạy giỗ lo liệu cho ta nên thân nên người ở thế gian này. Khi những kẻ ấy còn sống đã xin cầu nguyện cho, đã hứa đã thề chẳng giám quên bao giờ. Thương ôi, ta đã lỗi lời thề, đã quên chẳng còn nhớ cầu nguyện hay là làm việc lành phúc đức giúp đỡ ông bà cha mẹ ta bao giờ cả. Ta bắt chước quan kia đã quên ông Giu-se. Những ruộng nương của cải ông bà cha mẹ để lại cho, thì ta ăn tiêu cho thỏa thuê vui thích, mà cha mẹ anh em ta đang phải khổ sở trong luyện ngục thì ta quên, chẳng xin lễ lần hạt cho bao giờ. Ôi ta bất nhân bội bạc là chừng nào!

Lạy Chúa, xin tha tội ấy cho con, con dốc lòng từ nay trở đi, hằng nhớ cầu nguyện cho linh hồn ông bà cha mẹ con và cho hết mọi linh hồn nơi luyện ngục, chẳng còn dám quên bao giờ nữa. Amen.

THÁNH TÍCH

Có một thầy dòng thánh Phan-xi-cô khi còn sống chẳng hay cầu nguyện cho các linh hồn ở luyện ngục. Khi qua đời phải phải phạt trong luyện ngục thì hiện về với một thầy trong dòng, và tỏ ra sự Thiên Chúa đã phạt mình khốn nạn lắm. Thầy nói rằng:

“Khi tôi còn sống ở thế gian, tôi đã làm biếng trễ nải, chẳng hay cầu nguyện cho các linh hồn đã qua đời, cho nên bây giờ chẳng mấy ai nhớ đến linh hồn tôi. Mà dù có ai nhớ cầu nguyện, có thầy cả nào nhớ làm lễ cho tôi, tôi cũng chẳng được nhờ, vì Thiên Chúa công bằng vô cùng, lấy công phúc những kẻ cầu nguyện cho tôi mà giúp linh hồn khác, là những linh hồn khi còn sống ở đời này, đã có lòng thương xót cứu giúp các linh hồn nơi luyện ngục. Tôi cam chịu sự ấy, chẳng dám phàn nàn, chẳng dám kêu trách; vì tôi chẳng có lòng thương kẻ khác, nên tôi cũng chẳng đáng kẻ khác thương tôi.”

Nói những lời ấy xong thì biến đi.

NGÀY THỨ 16

VỀ LẼ THỨ NHẤT GIỤC TA GIÚP ĐỠ CÁC LINH HỒN LÀ VÌ SỰ ẤY LÀM SÁNG DANH THIÊN CHÚA

1/ Sự giúp đỡ cứu chữa các linh hồn làm sáng danh Thiên Chúa lắm, đó là lẽ thứ nhất giục ta phải cầu nguyện và làm việc lành phúc đức chỉ cho các linh hồn. Chẳng có sự gì đẹp lòng vừa ý Thiên Chúa và làm sáng danh người cho bằng sự cứu chữa các linh hồn cho khỏi luyện ngục; vì chưng khi ta mở cửa thiên đàng cho các linh hồn được vào, thì ta làm tăng số những Đấng ngợi khen hát mừng Thiên Chúa. Những linh hồn ta đã cứu chữa khỏi luyện ngục mà lên thiên đàng thì sấp mình trước tòa Thiên Chúa, thờ lạy ngợi khen kính mến Người hết lòng hết sức. Thánh Au-gus-ti-nô đã nói: "Chẳng có sự gì đẹp lòng và sáng danh Thiên Chúa cho bằng sự thương xót giúp đỡ các linh hồn nơi luyện ngục. Thầy cả Buy-đa cũng nói: sự giúp đỡ cứu chữa các linh hồn nơi luyện ngục là sự làm sáng danh Thiên Chúa hơn và có công có ích cho người ta hơn là sự lo liệu cho kẻ có tội ăn năn trở lại đạo thật."

Vì vậy ta hãy chịu khó đọc kinh cầu nguyện, làm việc lành phúc đức mà giúp đỡ cứu chữa các linh hồn, cho danh Chúa được cả sáng, vì chưng các linh hồn ta cứu khỏi luyện ngục sẽ làm ở trên trời những việc ta không thể làm ở dưới đất, là ngợi khen tạ ơn Thiên Chúa hết lòng hết sức; các linh hồn ấy sẽ ngợi khen tạ ơn Thiên Chúa thay vì ta. Thiên Chúa là Đấng công bằng cô cùng, chẳng bỏ qua việc lành nào người ta giúp đỡ anh em vì lòng kính mến người. Người sẽ trả công cho ta, sẽ xuống mọi ơn mọi phúc cho ta.

2/ Khi giúp đỡ cứu chữa các linh hồn nơi luyện ngục, thì chẳng những là làm sáng danh Thiên Chúa, mà lại làm cho các thánh trên trời vui mừng nữa. Vì chưng khi có linh hồn nào được lên thiên đàng, thì các thần thánh trên trời ra rước lấy cùng tỏ ra vui mừng cũng như khi người thế gian tìm thấy anh em mình đã lạc mất lâu năm. Bấy giờ Đức Bà là đấng yên ủi kẻ âu lo, là mẹ cầu cho các linh hồn nơi luyện ngục sẽ mừng rỡ hợp một ý một lòng cùng Đức Chúa Giê-su mà ban cho các linh hồn ấy phần thưởng rất trọng Thiên Chúa đã hứa cho những kẻ thắng trận toàn công, là sự sống đời đời. Thánh thiên thần bản mệnh, ông thánh bà thánh quan thầy mừng rỡ, vì thấy các linh hồn ấy đã phải khỏi mọi sự dữ và được mọi sự lành, vì thấy số người ngợi khen hát mừng Thiên Chúa tăng thêm, các Đấng tạ ơn Thiên Chúa đã thương cho con cháu A-dong lên tòa cực cao cực trọng thay vì Lu-xi-phe và những thần dữ theo nó.

Vậy ta phải chịu khó giúp đỡ các linh hồn, vì sự ấy rất đẹp lòng Thiên Chúa và làm cho cả thiên đàng được vui mừng. Chẳng những là ta phải lắng nghe tiếng các linh hồn trong luyện ngục khóc lóc kêu van ta, mà ta lại phải nghe lời Đức Chúa Giê-su, Đức Bà và các thánh trên trời giục ta mở cửa thiên đàng cho các linh hồn ấy được vào nữa.

Lạy Chúa nhân lành vô cùng hay thương vô cùng, xin Chúa chớ chấp tội lỗi các linh hồn nơi luyện ngục, xin hãy thương tha thứ cùng mở cửa thiên đàng cho các linh hồn ấy được vào hát mừng ngợi khen Chúa đời đời. Lạy rất thánh Đức Bà Maria, lạy các thần thánh nam nữ trên trời, xin cầu cho các linh hồn ấy. Amen.

THÁNH TÍCH

Sự cầu nguyện cho các linh hồn nơi luyện ngục đẹp lòng Thiên Chúa và làm sáng danh Người lắm. Chính Đức Chúa Giê-su đã dạy các thánh phải cứu giúp các linh hồn. Có lần người hiện đến phán bảo bà thánh Ma-ga-ri-ta Cooc-tô-na và truyền bà phải lấy tên và quyền Người mà dạy các thầy dòng thánh Phan-xi-cô khó khăn đọc kinh cầu nguyện cùng làm việc lành cứu các linh hồn vì rằng: Các linh hồn phải giam phạt thì nhiều lắm mà chẳng mấy ai cầu nguyện cho. Thiên Chúa thưởng cách rộng rãi cho những kẻ giúp đỡ cứu chữa các linh hồn và phạt nặng những kẻ cứng lòng chẳng thương xót các linh hồn. Lần kia người phán bảo bà thánh Giéc-tô-ru-đê rằng: Lần nào con cứu được một linh hồn khỏi luyện ngục thì Cha mừng lắm, sự ấy đẹp lòng Cha dường như bằng con cứu lấy chính mình Cha khỏi lửa ấy vậy.

Xưa bà thánh Ma-ga-ri-ta chẳng những hay giúp đỡ cứu chữa các linh hồn mà lại còn khuyên bảo kẻ khác nữa, cho nên khi bà qua đời, Chúa đã sai các linh hồn bà đã cứu khỏi luyện ngục rước linh hồn bà lên thiên đàng.

Có một bà kia chết đã lâu năm hiện về với một nữ tu có lòng sốt sáng hay cầu nguyện cho các linh hồn, bà nài xin nữ tu ấy cầu nguyện cho mình mà rằng: Tôi chết đã lâu năm, mà từ khi tôi chết cho đến bây giờ, chẳng có ai cầu nguyện cho tôi cả, con cái tôi cũng quên tôi, Thiên Chúa phạt tôi như thế vì khi tôi còn sống không cầu nguyện cho các linh hồn bao giờ.

NGÀY THỨ 17

LẼ THỨ HAI GIỤC TA GIÚP ĐỠ CÁC LINH HỒN VÌ ĐỨC CHÚA GIÊ-SU THƯƠNG XÓT CÁC LINH HỒN ẤY VÀ MUỐN TA CỨU GIÚP LẮM

1/ Đức Chúa Giê-su thương hết các linh hồn vì xưa người đã lấy máu Người mà cứu chuộc. Thánh Phao-lô đã dạy rằng: Chúa Giê-su đã thương ta và đã phó nộp mình chịu chết vì ta. Nếu Đức Chúa Giê-su đã thương hết mọi linh hồn, phương chi là các linh hồn ở luyện ngục, vì các linh hồn ấy là linh hồn lành thánh chẳng còn có thể phạm tội mất lòng người nữa, lại hằng kính mến Thiên Chúa hết lòng hết sức hơn hết mọi người ở thế gian này, cũng là vì các linh hồn ấy bằng lòng chịu những hình khổ rất dữ dằn, rất đau đớn. Người thấy các linh hồn ấy phải khổ sở đau đớn thì Người cũng khổ sở đau đớn chẳng khác gì như chính mình Người phải khổ sở đau đớn làm một với các linh hồn vậy. Sự ấy chẳng khó hiểu gì, vì Đức Chúa Giê-su hay thương xót, là Chúa cứu chuộc loài người, giả như Người có thể chịu chết lần nữa để mở cửa thiên đàng cho các linh hồn ấy vào, Người cũng sẵn lòng chịu chết ngay; nhưng mà bởi Người là Đấng công bằng ghét tội trên hết mọi sự, thì Người phải để các linh hồn ấy trong luyện ngục cho đến khi đã được sạch cho hẳn và đền tội mình cho đủ.

Vậy ta hãy noi gương Chúa mà thương các linh hồn lành thánh ấy đang phải chịu nhiều hình khổ dữ dằn đau đớn lâu năm lâu tháng. Nếu ta có lòng thương các linh hồn ấy vì Thiên Chúa, thì ta sẽ vội vàng mau mắn giơ tay ra, nghĩa là ta lấy sự đọc kinh cầu nguyện, hãm mình ăn chay và làm các việc lành phúc đức khác mà cứu vớt các linh hồn cho khỏi biển lửa luyện ngục.

2/ Đức Chúa Giê-su thương các linh hồn ở luyện ngục lắm. Người ngự trong phép mình thánh đêm ngày thì hằng soi sáng mở lòng người ta cầu nguyện và làm việc lành phúc đức để yên ủi cứu chữa các linh hồn ấy. Đức Chúa Giê-su dâng mình làm của tế lễ Đức Chúa Cha trên bàn thờ lần nào thì Người dạy các thầy cả cũng như bổn đạo phải cầu nguyện cho các linh hồn lần ấy. Người thu tích các công nghiệp của Người, của rất thánh Đức Bà và các thánh lại làm một mà dạy kẻ có đạo dâng các công nghiệp ấy cho Đức Chúa Cha để trả nợ thay cho các linh hồn, quen gọi là lĩnh ân xá chỉ cho các linh hồn.

Đức Chúa Giê-su phán bảo ta rằng: Chúng con hãy thương các linh hồn nơi

luyện ngục, vì chúng là con cái rất yêu dấu của Cha, hãy trả chúng lại cho Cha, hãy lấy sự đọc kinh xem lễ, lĩnh ân xá mà mở của thiên đàng cho chúng vào ở cùng Cha. Hễ sự gì chúng con làm giúp đỡ kẻ rốt hết trong các linh hồn, thì Cha sẽ kể như là các con làm việc ấy mà giúp đỡ cha vậy.

Cứu được một linh hồn ra khỏi luyện ngục thì Chúa xem như cứu chính Người. Đó là lẽ rất mạnh giục ta lấy lòng sốt sáng mà cứu giúp nhiều linh hồn. Ta có làm việc lành ấy thì ta làm theo thánh ý Chúa và được rất nhiều phúc trọng.

Lạy Chúa Giê-su nhân lành vô cùng, Chúa đã chịu chết để cứu chuộc cả loài người, Chúa thương hết mọi linh hồn, lại thương các linh hồn ở luyện ngục cách riêng. Xin vì Trái Tim cực thánh Chúa đã phải lưỡi đòng đâm thâu, và cứu lấy các linh hồn cho khỏi luyện ngục và đem lên thiên đàng nghỉ ngơi đời đời. Amen.

THÁNH TÍCH

Khi bà thánh Tê-rê-xa đi lập dòng ở nhiều nơi trong nước I-pha-nho thì ở làng Van-la-đô-li có một người sang trọng nhưng khô khan nguội lạnh dâng nhà dâng đất cho bà làm nhà dòng ở đấy. Bà kể rằng: “Tôi không muốn làm nhà ở đấy vì xa tỉnh, nhưng tôi thấy ông ấy vui lòng dâng cùng ước ao tôi nhận lấy thì tôi nhận cả nhà cà đất kẻo không nhận thì ông ấy mất dịp làm việc lành.

Ông dâng nhà và đất cho tôi mới được hai tháng thì phải bệnh mà chết, không được chịu các phép sau hết. Khi ấy tôi ở xa nơi ông chết, nhưng Đức Chúa Giêsu hiện ra báo tin cho tôi rằng: Người dâng nhà và đất cho con ở làng Van-la-đô-li mới chết rồi, suýt nữa người ấy mất linh hồn, nhưng vì người ấy đã dâng nhà dâng đất cho con làm nhà dòng nên Cha thương cho nó được ăn năn tội cách trọn cùng được chết lành. Người ấy sẽ phải giam trong luyện ngục cho đến khi làm nhà dòng xong và dâng thánh lễ đầu tiên ở đấy.

Từ khi tôi biết điều ấy thì tôi hằng nhớ đến những hình khổ ông ấy phải chịu nơi luyện ngục, chẳng hề bao giờ quên: Tôi luôn luôn giục giã sắm sửa vật liệu mà làm nhà dòng ở đất ông dâng, nhưng những nhỡ nhàng ngăn trở đằng này đằng khác liên mãi, cho nên không liệu cho chóng được như ý tôi muốn. Có một ngày đang khi tôi nguyện ngắm thì Đức Chúa Giêsu lại hiện lên bảo tôi rằng: Con hãy làm nhà dòng cho chóng, vì linh hồn ấy phải chịu khốn cực trong luyện ngục quá lắm! tôi thấy Đức Chúa Giêsu dạy làm vậy, liền vội vã đi đến làng Van-la-đo-li giục giã người ta làm nhà cho xong.

Khi đã có nhà cho chị em ở rồi, tôi xin phép bề trên dọn một nơi sạch sẽ mà làm lễ tạm thời ở đấy cho đến ngày làm được nhà thờ. Tôi được phép bề trên thì mời thầy cả đến làm lễ. Lúc chịu lễ, khi thầy cả cầm bình đựng Mình Thánh quay ra cho người ta chịu, tôi trông thấy ông dâng nhà dâng đất cho nhà dòng đứng bên cạnh thầy cả, mặt mũi sáng láng vui vẻ chắp tay vái lạy tôi mà lên thiên đàng."

Suy tích trước này ta liền biết Đức Chúa Giêsu thương xót các linh hồn nơi luyện ngục cùng ước ao cho người ta cứu giúp các linh hồn lắm. Nên đã hiện về giục giã bà thánh Tê-rê-xa hai lần để bà lo liệu cho linh hồn người dâng đất chóng được lên thiên đàng.

NGÀY THỨ 18

LỄ THỨ BA GIỤC TA GIÚP ĐỠ CÁC LINH HỒN Ở LUYỆN NGỤC LÀ VÌ RẤT THÁNH ĐỨC BÀ THƯƠNG CÁC LINH HỒN ẤY LẮM

1/ Chẳng những là rất thánh Đức Bà phù hộ bênh vực kẻ làm con cái Người khi còn ở thế gian, mà Người còn yên ủi giúp con cái khi phải giam cầm trong luyện ngục nữa. Người ta ở thế gian trông thấy con mình ở giữa lò lửa thì chạy vội đến cứu con ngay tức thì, huống chi Đức Bà là mẹ rất nhân từ, rất thương xót thấy con cái phải chịu khốn cực trong lửa luyện ngục mà chẳng động lòng thương xót sao? Thánh Vi-cen-tê nói rằng: "Rất thánh Đức Bà thương các linh hồn nơi luyện ngục lắm, chẳng có lúc nào mà Người chẳng yên ủi giúp đỡ." Xưa Đức Bà phán bảo bà thánh Bi-gi-ta rằng: "Ta là mẹ các linh hồn ở luyện ngục, Ta hằng yên ủi hằng bớt hình khổ cho các linh hồn ấy liên".

Những kẻ làm con Đức Bà có phúc là dường nào! Vì chưng chẳng những kẻ ấy được lĩnh ơn người phù hộ, che chở cho khi còn sống ở thế gian, mà lại khi đã chết phải giam cầm trong luyện ngục thì cũng được nhờ người yên ủi giúp đỡ nữa. Nhớ đến điều ấy ta phải vui mừng yên ủi là dường nào! Khi ta biết cùng tin thật đến giờ chết Đức Bà sẽ thêm sức cho ta chống trả chước ma quỷ, sẽ phù hộ cho ta được lãnh nhận ơn chết lành, lại khi ta có phải giam trong luyện ngục, Đức Bà sẽ giúp đỡ và yên ủi ta, sự ấy có sức giục lòng ta trông cậy kính mến và làm tôi Người ở đời này biết là chừng nào!

Lạy rất thánh Đức Bà Maria là đấng yên ủi kẻ âu lo, xin Đức Bà đừng để con phải giam cầm trong lửa luyện ngục, mà hoặc chẳng may con có phải sự khốn khó ấy, thì xin Đức Bà giơ tay cứu vớt con.

2/ Chẳng những rất thánh Đức Bà thăm viếng yên ủi các linh hồn nơi luyện ngục mà lại còn cứu chữa các linh hồn cho khỏi lửa ấy nữa. Khi thì người soi sáng mở lòng những kẻ còn sống đọc kinh cầu nguyện và làm việc lành phúc đức, chỉ cho các linh hồn; lúc thì kêu van xin Đức Chúa Giêsu đem các linh hồn ấy lên thiên đàng; mà Người bầu cử cho linh hồn nào trước mặt Đức Chúa Giêsu thì linh hồn đấy được an ủi, được bớt khốn khó, và nhiều khi được lên thiên đàng nữa. Biết bao nhiêu là linh hồn mồ côi không ai cầu nguyện cho, nếu chẳng nhờ ơn Đức Bà cứu chữa thì sẽ phải giam phạt đến tận thế. Biết bao nhiêu là linh hồn đã được khỏi luyện ngục mà lên thiên đàng trong các ngày lễ kính Đức Bà. Thầy cả Giéc-sông nói rằng: Xưa chính ngày

Đức Mẹ lên trời, Người đã cứu hết các linh hồn ở luyện ngục mà đem lên thiên đàng làm một với Người. Có nhiều đấng thánh và nhiều thầy lý đoán tin thật trong các ngày thứ bảy và các ngày lễ kính Đức Bà, thì Đức Bà ở trên trời xuống luyện ngục thăm viếng yên ủi những kẻ phải giam ở đấy và đem nhiều linh hồn lên thiên đàng làm một với Người. Trong các đấng thánh đang ở trên thiên đàng bây giờ, có nhiều đấng đã được nhờ ơn Đức Bà cứu chữa cho khỏi luyện ngục.

Vậy hằng ngày ta hãy cầu nguyện cùng Rất Thánh Đức Bà cho các linh hồn ở luyện ngục; xin người cứu lấy các linh hồn cho mau chóng; ta hãy xưng tội, chịu lễ chỉ cho các linh hồn nhất là trong các ngày lễ kính Đức Bà. Ta hãy năng than thở cùng Đức Bà rằng: "Lạy rất thánh Đức Bà Maria, xin Đức Bà thương ban cho các linh hồn được nghỉ ngơi đời đời; xin hãy nhớ các linh hồn ấy là con cái Đức Bà và Đức Bà là mẹ rất nhân lành của các linh hồn ấy."

Lạy Nữ Vương Mẹ nhân lành làm cho chúng con được sống được vui mừng, được trông cậy chẳng những ở đời này, mà cả đời sau trong luyện ngục nữa. Lạy Đức Mẹ là mẹ chúng con, là đấng yên ủi kẻ âu lo, chúng con tha thiết kêu xin Mẹ thương cho linh hồn ông bà cha mẹ anh em chúng con chóng ra khỏi chốn khách đầy, cho được xem thấy con Đức Mẹ là Đức Chúa Giêsu. Ôi nhân thay, khoan thay, dịu thay, Thánh Maria trọn đời đồng trinh. Amen.

THÁNH TÍCH

Đức Mẹ thương các linh hồn ở luyện ngục cách riêng. Người hiện đến cùng Đức Thánh Cha Gio-an 22 và hứa rằng: Kẻ mặc áo Đức Bà và ăn ở cho phải đạo kẻ làm con cái Đức Bà khi còn sống, thì khi chết nếu phải xuống luyện ngục, Đức Bà sẽ xuống cứu lấy linh hồn ấy ngày thứ bảy sau khi chết.

Xưa chính ngày thứ bảy, có một nữ tu tên là Pau-la đang nguyện ngắm thì Chúa cho xem thấy luyện ngục mọi khi đang tối tăm mù mịt, mà hôm ấy sáng sủa lắm; Bà lấy làm lạ và đang suy nghĩ xem sự ấy bởi đâu mà ra, thì thấy Đức Bà ngự xuống có muôn vàn thiên thần chầu chực, các thiên thần ấy vâng lệnh Đức Bà mà cứu lấy các linh hồn con cái người đem ra khỏi luyện ngục mà lên thiên đàng.

Ở Rô-ma ngày xưa có thói quen các bổn đạo cầm nến thắp sáng đi viếng các nhà thờ trong đêm hôm trước ngày lễ Đức Bà linh hồn và xác lên trời. Vậy năm ấy, có một bà sang trọng cũng đi viếng các nhà thờ với người ta. Khi bà đang quỳ cầu nguyện, ngửa mặt trông lên thì thấy có một bà mình quen biết

mới chết được 9 tháng quỳ đọc kinh bên cạnh bà. Bà lấy làm lạ chẳng hiểu sự ấy làm sao thì ra đứng ngoài cửa nhà thờ chờ khi Người ấy ra liền cầm tay mà hỏi:

"Chị có phải là Maria không?"

Bà ấy thưa:

"Chính tôi là Maria đây."

Bà sang trọng lại hỏi:

"Chị đã chết gần một năm nay, chị sống lại thế nào? Chị có được rỗi linh hồn không?"

Maria thưa:

"Từ lúc tôi chết cho đến bây giờ, tôi hằng phải giam trong luyện ngục khốn nạn lắm, vì khi còn trẻ, tôi hay làm đỏm dáng, ăn mặc diêm dúa. Ngày mai là ngày lễ Đức Mẹ linh hồn và xác lên trời, đêm nay Người sẽ đến cứu linh hồn tôi và nhiều linh hồn khác nữa cho khỏi luyện ngục mà lên thiên đàng. Năm nào đến ngày lễ này Người cũng xuống cứu như thế. Đêm nay người cứu hai vạn linh hồn, các linh hồn ấy đang tạ ơn Đức Mẹ trong nhà thờ này, bà chỉ xem thấy tôi nhưng còn rất nhiều linh hồn khác bà không xem thấy."

Bà sang trọng này có vẻ hồ nghi không tin điều mắt thấy tai nghe, nên linh hồn kia nói tiếp:

"Để bà tin những lời tôi nói là thật, chính ngày lễ Đức Mẹ Hồn Xác Lên Trời sang năm, bà sẽ phải chết."

Năm sau trước ngày lễ Đức Mẹ, bà ngã bệnh nặng và qua đời chính ngày lễ Đức Bà linh hồn và xác lên trời.

NGÀY THỨ 19

LẼ THỨ TƯ GIỤC NGƯỜI TA GIÚP ĐỠ CÁC LINH HỒN Ở LUYỆN NGỤC LÀ VÌ CÁC LINH HỒN ẤY HAY BÁO ƠN TRẢ NGHĨA KẺ CẦU CHO MÌNH

1/ Nhiều thầy lý đoán dạy rằng: Các linh hồn nơi luyện ngục bầu cử cho những người hay giúp đỡ mình trước mặt Thiên Chúa. Các linh hồn ấy chẳng còn cầu nguyện cho mình được, chẳng giảm bớt hình khổ cho mình chút nào, nhưng các linh hồn ấy cầu bầu kêu xin cho ta được nhiều ơn. Lời các linh hồn cầu xin kêu van thì thấu đến Thiên Chúa và đẹp lòng Thiên Chúa hơn những người thế gian cầu xin bội phần, vì các linh hồn ở luyên ngục là những linh hồn thánh, có lòng kính mến Thiên Chúa hết lòng hết sức, lời cầu nguyện lại vững vàng sốt sáng. Các linh hồn ầy rất mạnh thế trước mặt Thiên Chúa như nhiều tích làm chứng sự ấy có thật.

Vậy những kẻ cầu nguyện cho các linh hồn nơi luyện ngục chẳng những là không thiệt hại gì mà lại được nhiều ơn ích lắm. Chẳng có cách nào chắc chắn cho ta được những sự ta ước ao cho bằng sự cậy nhờ các linh hồn ở luyện ngục cầu xin những sự ấy cho ta. Vì vậy phải siêng năng giúp đỡ các linh hồn, khi thì đọc kinh cầu nguyện, khi thì xưng tội chịu lễ, lĩnh ân xá cho các linh hồn ấy, thì các linh hồn ấy sẽ báo ơn trả nghĩa cho ta, sẽ bầu cử cho ta trước mặt Thiên Chúa, sẽ dâng những hình khổ mình chịu mà cầu xin cho ta, ta sẽ hiểu hơn lời kinh thánh dạy rằng: Sự cầu nguyện cho kẻ qua đời là sự rất lành rất có ích. Lời ấy rất thật là dường nào.

2/ Nếu các linh hồn ấy khi còn ở luyện ngục đã có thần thế trước mặt Thiên Chúa dường ấy, phương chi là đã được lên thiên đàng rồi, thì các linh hồn ấy sẽ càng nhớ, càng báo ơn trả nghĩa cho ta dường nào. Các linh hồn ấy biết thật mình đã được ra khỏi nơi khốn khổ mà lên thiên đàng xem thấy mặt Thiên Chúa, làm bạn cùng các thiên thần và các thánh nam nữ đời đời, là bởi lời ta cầu nguyện cùng những việc lành ta làm, thì có lẽ nào quên ơn chẳng nhớ ta? Các linh hồn ấy sẽ luôn luôn nhớ đến ta, coi sóc gìn giữ ta, cầu nguyện cho ta tránh được tội, chống trả trước ma quỷ xác thịt, sẽ giúp ta lúc thiếu thốn, phần hồn phần xác, sẽ yên ủi ta lúc ta lo buồn, sẽ phù hộ ta cho được chết lành bằng yên. Mà nếu chẳng may ta có phải phạt trong luyện ngục thì các linh hồn ấy sẽ yên ủi giúp đỡ ta, sẽ cầu bầu cho ta luôn mãi cho đến khi ta được lên thiên đàng.

Ôi! Những kẻ siêng năng giúp đỡ các linh hồn thì được nhiều ơn ích là dường nào. Những kẻ siêng năng cầu nguyện cho những người đã qua đời thì có phúc là dường nào! Vì chưng cứ như lời thánh Am-rô-si-ô dạy, thì các việc lành ta làm giúp đỡ các linh hồn nơi luyện ngục chẳng khác gì như hạt giống tốt gieo ở đời này, sinh ra nhiều hoa quả thiêng liêng, ta sẽ thu gặt đời sau.

Hỡi các linh hồn nơi luyện ngục, tôi xin Đức Chúa Giêsu thương đến các linh hồn anh em và lấy Máu thánh Người mà tưới anh em cho mát mẻ, bớt nóng nảy. Tôi đã biết lời anh em cầu nguyện thì mạnh sức trước mặt Thiên Chúa lắm. Vì anh em thanh sạch, sốt mến Thiên Chúa hơn hết mọi người thế gian; vì thế tôi xin anh em cầu cho tôi được những sự tôi thiếu thốn phần hồn phần xác, nhất là cho tôi được chết lành, hưởng phúc thanh nhàn trên thiên đàng làm một cùng anh em đời đời. Amen.

THÁNH TÍCH

Trong xứ Bơ-ri-ta-ni nước Pháp, có một người giàu có kia, dù bận nhiều việc xã hội mặc lòng, nhưng vẫn giữ đạo sốt sáng. Ông có lòng thương các linh hồn luyện ngục cách riêng: Chẳng những là ông đọc kinh cầu nguyện hãm mình ăn chay, làm phúc bố thí cho kẻ khó khăn, xin lễ cho các linh hồn, mà lại hễ lần nào đi qua vườn thánh, ông cũng quỳ gối đọc một hai kinh cầu cho các linh hồn, chẳng bỏ bao giờ. Khi ông ngã bệnh nặng, cho người đi đón cha xứ đến làm các phép trong đạo, cha xứ bận nên cử cha phó đi thay. Cha phó xức dầu thánh và cho ông chịu lễ như của ăn đàng. Cha thấy ông mệt lắm nên còn ở lại đọc kinh phó linh hồn cho ông rồi mới về.

Ở xứ Bơ-ri-ta-ni xưa quen làm vườn thánh chung quanh nhà thờ, để khi bổn đạo đi nhà thờ đọc kinh xem lễ thì cũng viếng mồ mả đọc một hai kinh cho cha mẹ anh em mình cho tiện. Khi cha về đến vườn thánh thì tự nhiên không bước đi được nữa. Lúc ấy đã là nửa đêm, trời tối đen như mực nên cha sợ hãi quá, cha ngước mắt nhìn lên nhà thờ thì thấy cửa nhà thờ cha đã đóng đã khóa cách đây một giờ trước khi ra đi, bây giờ mở toang ra, trên bàn thờ đèn nến sáng chưng như khi có lễ trọng. Cùng một lúc ấy có một tiếng từ bàn thờ kêu rằng:

"Hỡi các kẻ chết chôn ở đây hãy chỗi dậy vào nhà thờ mà cầu nguyện cho linh hồn kẻ đã làm ơn cho, vì kẻ ấy vừa mới chết."

Tiếng ấy nói xong, cha phó liền trông thấy mồ mả mở toang cả ra, và nghe tiếng xương cốt va chạm vào nhau lịch kịch rồi thấy các người chết trong mồ mả lục đục kéo ra sắp hàng đi vào nhà thờ quỳ hai bên bàn nhà thờ mà đọc

những kinh Hội Thánh quen đọc để chỉ cho các linh hồn, đọc đúng một tiếng đồng hồ.

Đọc kinh xong, tiếng kêu lúc trước lại truyền cho các kẻ chết ấy về mồ mả của mình; nến trong nhà thờ lại tắt hết, cha phó chẳng còn trông thấy gì nữa. Cha sợ hãi quá sức một lúc lâu mới hoàn hồn. Cha trở về nhà xứ kể lại mọi sự trước sau cho cha xứ nghe, nhưng cha xứ không tin lại bảo rằng: Cha yên trí đấy, làm gì có sự ấy, vả lại biết đâu là ông ấy đã chết hay còn sống. Cha xứ nói lời ấy xong thì có người đến đưa tin kẻ liệt vừa chết và xin lễ cầu nguyện cho linh hồn ông.

Phần cha phó, ngài rất cảm động và sợ hãi về những sự được chứng kiến. Mấy hôm sau ngài xin phép Đức Giám Mục cho được vào nhà dòng ông thánh Mát-ti-nô. Về sau người lên làm bề trên nhà dòng ấy, chẳng những là ngài có lòng sốt sáng cầu nguyện cho các linh hồn nơi luyện ngục, mà lại còn khuyên giục được nhiều người khác thương xót giúp đỡ các linh hồn.

NGÀY THỨ 20

VỀ VIỆC THỨ NHẤT NGƯỜI TA QUEN LÀM CHO ĐƯỢC GIÚP ĐỠ CÁC LINH HỒN Ở LUYỆN NGỤC LÀ ĐỌC KINH CẦU NGUYỆN CHỈ CHO CÁC LINH HỒN

1/ Trong những ngày trước này ta suy những lẽ giục ta giúp đỡ các linh hồn ở luyện ngục; còn những ngày sau này, ta sẽ xét những việc có sức giúp đỡ các linh hồn ấy hơn. Việc thứ nhất người ta quen làm mà giúp đỡ các linh hồn là đọc kinh cầu nguyện. Việc này ai cũng làm được: Kẻ nghèo người giàu, kẻ yếu đuối người mạnh khỏe, người già người trẻ, không ai có thể nói rằng: Tôi không thể làm được. Có nhiều người nghèo không đủ ăn đủ mặc, cho nên không có gì làm phúc bố thí cho kẻ khó khăn, không có tiền mà xin lễ cho các linh hồn, những người yếu đuối bệnh tật chẳng thể hãm mình ăn chay, nhưng mà chẳng có ai mà không thầm thĩ kêu van được, chẳng có ai mà chẳng cầu nguyện chiều hôm sớm mai cho các linh hồn ở luyện ngục được. Ta khóc thương cha mẹ anh em bạn hữu qua đời thì phải lắm, nhưng mà ta đọc kinh cầu nguyện cho kẻ qua đời thì tốt hơn và có ích hơn bội phần. Ta đã biết cùng tin thật một kinh ta đọc, một lời ta kêu van cùng Thiên Chúa thì có sức yên ủi giúp đỡ linh hồn ông bà cha mẹ anh em họ hàng ta đang phải khốn khó trong luyện ngục lắm lắm, mà ta chẳng chịu cầu nguyện, chẳng có kêu van thì ta cứng lòng bạc ác biết là dường nào! sự đọc kinh cầu nguyện cho ông bà cha mẹ là việc dễ dàng chẳng khó, lại là sự chẳng những làm ích cho cha mẹ anh em họ hàng, mà lại cũng yên ủi lòng ta cho bớt lo buồn nữa.

Vậy ta phải dốc lòng chẳng bỏ qua ngày nào mà chẳng đọc kinh cầu nguyện cho ông bà cha mẹ anh em bạn hữu ta đã qua đời. Ta phải năng thầm thĩ trong lòng, năng kêu van ngoài miệng rằng:

Lạy Chúa Giê-su nhân lành vô cùng, xin Chúa thương đến linh hồn ông bà cha mẹ con: Xin ban cho những linh hồn ấy được nghỉ ngơi đời đời.

2/ Theo lời thánh Au-gus-ti-nô dạy thì lời cầu nguyện là như chìa khóa mở cửa thiên đàng ra. Chẳng ai nói được lời cầu nguyện có sức mạnh thế nào, vì chưng lời kêu van thảm thiết sốt sáng thì thấu đến tận trời, tưới đổ ơn Thiên Chúa xuống, ngăn cầm cơn giận của Ngài, lại dập tắt lửa luyện ngục và mở tháo xiềng xích cho các linh hồn. Dù những linh hồn ấy còn mắc nhiều nợ nần, còn đáng phải giam phạt trong lửa ấy lâu tháng lâu năm mặc lòng, thì lời cầu nguyện cũng có sức mở lòng Thiên Chúa tha hết mọi sự ấy cho cùng đem

các linh hồn lên thiên đàng ngay. Theo lời thánh Tô-ma-sô dạy: Thiên Chúa sẵn lòng nghe lời người ta cầu nguyện cho kẻ chết hơn là cho kẻ sống bội phần.

Hội Thánh đã quen dùng kinh vực sâu mà cầu nguyện cho kẻ đã qua đời, vì chưng bao nhiêu lời trong kinh ấy là như bấy nhiêu miệng kể ra sự đau đớn khổ sở các linh hồn nơi luyện ngục phải chịu và sự các linh hồn ấy kính mến cậy trông Thiên Chúa cùng theo thánh ý Người là thế nào. Ai thuộc kinh ấy thì phải năng đọc để mà cầu nguyện cho các linh hồn, nhất là ban tối trước khi đi ngủ, người nào không thuộc kinh ấy thì đọc kinh Lạy Cha, Kính Mừng như nhiều nơi quen đọc. Sự lần hạt mân côi cũng giúp đỡ cứu chữa các linh hồn nơi luyện ngục lắm lắm, vì chưng khi lần hạt, ta đọc những kinh trọng nhất trong đạo và lĩnh được rất nhiều ân xá cho các linh hồn.

Vậy ta phải dốc lòng cầu nguyện cho các linh hồn nơi luyện ngục luôn luôn, đừng có cầu một hai tháng, đôi ba năm rồi bỏ, mà lại phải cầu nguyện hằng ngày mãi mãi cho đến trọn đời. Sau nữa ta phải cầu nguyện cho sốt sáng, và phải có lòng sạch tội trọng, vì kẻ mắc tội trọng thì chẳng đẹp lòng Thiên Chúa đâu.

Lạy Chúa, Chúa đã phán: Hãy xin thì sẽ được, hãy gõ cửa thì sẽ mở ra cho, vậy con xin Chúa nhân lành vô cùng thương đến các linh hồn nơi luyện ngục, xin Chúa nghe lời con cầu xin, kêu van cho ông bà cha mẹ anh em bạn hữu con, xin Chúa mở cửa thiên đàng cho các linh hồn ấy được vào, xin cho các linh hồn được sự sáng vô cùng. Amen.

THÁNH TÍCH

Bà Thánh Tê-rê-xa kể rằng: Một hôm vào chập tối, tôi đang cầm sách kinh, cầu nguyện cho các linh hồn nơi luyện ngục, thì bỗng dưng có một thứ gì bẩn thỉu bay vào trong sách, nên tôi không đọc được. Tôi nghĩ ngay nó là ma quỷ lấy hình giống ấy mà khuấy khuất, chẳng để tôi cầu nguyện cho các linh hồn, tôi liền làm dấu Thánh Giá thì giống gở lạ ấy lại bay đi ngay và tôi lại đọc kinh được. Tôi đọc được một lúc thì thấy nó lại bay đến, mà tôi làm dấu thánh giá mấy lần nó cũng chẳng chịu đi. Vậy tôi không còn biết làm thế nào nữa thì lấy nước phép mà rẩy vào thì nó mới bay đi và tôi mới đọc được hết các kinh tôi đã có ý đọc cho các linh hồn. Tôi đọc kinh vừa xong thì Thiên Chúa cho tôi xem thấy mấy linh hồn ở luyện ngục lên thiên đàng. Ma quỷ biết những linh hồn ấy chỉ chờ tôi đọc xong những kinh tôi đang đọc thì sẽ được khỏi luyện ngục mà lên thiên đàng, nên nó cố tình khuấy khuất, chẳng

cho tôi đọc những kinh ấy.

Có một đêm đang khi thầy Công-gơ-ra-đô dòng thánh Phan-xi-cô khó khăn cầu nguyện trong nhà thờ thì thấy một thầy dòng mới chết hiện về mặt mũi buồn sầu, ăn mặc rách rưới bẩn thỉu, kêu van xin thầy đọc kinh cầu nguyện cho, vì mình phải giam phạt trong luyện ngục đau đớn khốn cực quá lẽ. Thầy Công-gơ-ra-đô thấy thầy ấy kêu van làm vậy thì thương liền lấy lòng sốt sáng đọc một kinh Lạy Cha, một kinh Kính Mừng, cầu nguyện cho thầy ấy. Thầy vừa đọc hai kinh ấy xong thì thầy chết kêu lên rằng:

"Ôi thầy ơi! kinh thầy vừa đọc giúp tôi lắm lắm. Xin thầy vì Thiên Chúa mà đọc thêm cho tôi."

Thầy Công-gơ-ra-đô lấy lòng sốt sáng mà đọc đi đọc lại kinh Lạy Cha, Kính Mừng một lúc, thì thấy mặt thầy mới chết dần dần đổi khác, trước buồn sầu ủ rũ, sau ra tươi tắn vui vẻ, trước kia áo rách rưới bẩn thỉu, bây giờ ra đẹp tốt lắm. Thầy thấy sự lạ làm vậy thì vui mừng quá, nên lấy hết lòng sốt sáng mà đọc hai kinh ấy mãi. Đọc được một lúc thì thấy thầy chết sáng láng tốt lành tạ ơn thầy mà lên thiên đàng.

NGÀY THỨ 21

VỀ VIỆC THỨ HAI NGƯỜI TA LÀM CHO ĐƯỢC GIÚP CÁC LINH HỒN LÀ NGẮM ĐÀNG THÁNH GIÁ

1/ Ngắm đàng Thánh Giá là suy đi ngắm lại những sự thương khó Đức Chúa Giêsu đã chịu từ khi Người ở Dinh Phi-la-tô đến núi Can-va-ri-ô và cho đến khi táng xác trong hang đá. Sự ngắm đàng thánh giá giúp ta chừa bỏ tính mê nết xấu, đi đàng nhân đức nên trọn lành. Vì chưng kẻ biết suy ngắm 14 nơi thương khó cho nên thì được lòng ghét tội trên hết mọi sự, thà chết chẳng hề phạm tội trọng là như đóng đinh Đức Chúa Giêsu lần nữa, kẻ ấy lại được lòng ao ước chịu được nhiều sự khốn khó, muốn hãm mình ép xác cho được nên giống Đức Chúa Giêsu, lấy mình làm hèn, sẵn lòng tha cho kẻ mất lòng mình, sẵn lòng chịu mọi sự khó ở đời này và nhất là có lòng sốt sáng cứu lấy những linh hồn Đức Chúa Giêsu đã thương, đã chuộc bằng giá rất cao dường ấy. Thánh Bô-na-ven-tu-ra nói rằng: Ta muốn thêm nhân đức, thêm công phúc, muốn nên trọn lành nên sốt sáng như thiên thần trên trời thì ta phải chuyên cần suy ngắm đàng thánh giá Đức Chúa Giêsu. Chớ gì mọi người năng suy ngắm đàng Thánh Giá, vì đó là đàng tất nẻo chính đưa ta lên thiên đàng.

Vậy ta có muốn lên trọn lành nên thánh, muốn đi đàng nhân đức, muốn lập được nhiều công và muốn nên giống Đức Chúa Giêsu một ngày một hơn, thì ta hãy noi gương bắt chước Đức Chúa Giêsu và đi đường nhân đức Đức Chúa Giêsu đã đi xưa khi vác Thánh Giá lên núi Can-va-ri-ô. Xưa khi Đức Chúa Giêsu đã lên trời rồi, thì Đức Bà hằng đi viếng những nơi Chúa Giêsu đã chịu nạn chịu chết. Từ xưa đến nay, các thánh tông đồ và hết mọi kẻ biết ơn Đức Chúa Giêsu chịu chết chuộc tội thiên hạ đều siêng năng ngắm đàng Thánh Giá. Ta cũng phải bắt chước những kẻ ấy mà năng ngắm đàng Thánh Giá thì ta sẽ được đẹp lòng Thiên Chúa và lĩnh được nhiều ơn giúp ta đi đàng nhân đức kể chẳng xiết.

2/ Ngắm đàng Thánh Giá yên ủi giúp đỡ các linh hồn nơi luyện ngục lắm lắm. Vì khi ta vác Thánh Giá theo chân Đức Chúa Giêsu thì ta nhặt lấy những hạt máu cực trọng cực quý nơi mình Đức Chúa Giêsu chảy xuống, ta nhận lấy các công nghiệp trong cuộc thương khó của Người làm của ta mà dâng những giọt máu ấy, những công nghiệp ấy cho Đức Chúa Cha để đền vì tội các linh hồn ở luyện ngục. Mỗi một bước đi ta đi, mỗi một nơi thương khó ta ngắm đều có sức yên ủi giúp đỡ các linh hồn. Ngắm đàng Thánh Giá ta được lĩnh

nhận nhiều ân xá kể chẳng xiết mà cũng được chỉ các ân xá ấy cho các linh hồn nơi luyện ngục. Những ân xá bởi ngắm đàng Thánh Giá mà ra thì rất nhiều và rất trọng, ta chẳng có thể kể ra đây cho hết được. Vả lại cho được lĩnh ân xá ấy Tòa Thánh chẳng buộc ta phải xưng tội chịu lễ, miễn là ta sạch mọi tội trọng và có lòng ăn năn tội thật, mà lại ngắm đàng Thánh Giá bao nhiêu lần trong một ngày thì được ân xá bấy nhiêu lần.

Vậy khi ngắm đàng Thánh Giá, chẳng những ta được lòng ghét tội trên hết mọi sự, được lòng kính mến Đức Chúa Giêsu một ngày một hơn, được sức mạnh chịu đựng những sự khốn khó ở đời này cho bằng lòng và giúp đỡ cứu chữa các linh hồn nơi luyện ngục nhiều lắm nữa. Cho nên nếu ta thật lòng thương các linh hồn thì phải năng ngắm đàng Thánh Giá, mà nếu ta chẳng thể ngắm hàng ngày được thì hãy ngắm ngày thứ sáu vì chính ngày Đức Chúa Giêsu đã chịu nạn chịu chết.

Lạy Đức Mẹ Maria, xưa khi Chúa lên trời rồi thì Mẹ hằng nhớ, hằng suy ngắm những sự thương khó Chúa đã chịu xưa. Chính Mẹ đã đi viếng những nơi Đức Chúa Giêsu đã chịu nạn chịu chết và dẫn người ta đi đàng Thánh Giá trước hết. Vậy con xin Mẹ dạy cho con biết ngắm đàng Thánh Giá cho nên. Xin cho con siêng năng làm việc ấy để cầu cho kẻ có tội được ơn sửa mình, kẻ lành được đi đàng nhân đức vững vàng, và các linh hồn ở luyện ngục được chóng ra khỏi lửa ấy mà lên thiên đàng. Amen.

THÁNH TÍCH

Có một thầy cả đến làm phúc ở một làng kia, hết mọi người trong làng đều siêng năng đến nhà thờ đọc kinh xem lễ cùng nghe giảng giải, trừ có ba người đàn ông khô khan nguội lạnh, cả đám cùng nhau thề buộc mình không đến nhà thờ cũng như không xưng tội chịu lễ bao giờ nữa. Bà vợ của một trong ba người khô khan ấy buồn phiền lắm, đến trình thầy cả, xin người lo liệu cho chồng mình ăn năn trở lại. Thầy cả bảo bà và hai con bà hãy lấy lòng sốt sáng mà đi đàng Thánh Giá mỗi ngày một lần trong lót tuần làm phúc để chỉ cho các linh hồn mồ côi trong luyện ngục, xin các linh hồn ấy cầu bầu cho chồng bà đổi lòng, thì bà sẽ được sự ấy. Bà làm như lời thầy cả dạy. Hễ lúc nào vắng người, bà đem hai con vào nhà thờ ngắm đàng Thánh Giá. Ngắm xong nơi nào thì bà bảo hai con thêm câu này: "Lạy Đức Chúa Giêsu, xin cứu lấy các linh hồn nơi luyện ngục, xin soi trí mở lòng cho cha chúng con ăn năn trở lại cùng Chúa." Mọi sự xảy ra như lời thầy cả đã nói, cuối tuần làm phúc, chồng bà đi xưng tội và từ hôm ấy ông giữ đạo hẳn hoi.

Có một nữ tu kia quen ngắm đàng Thánh Giá hằng ngày chỉ cho các linh hồn, sau giãn lòng ra, bỏ không ngắm đàng thánh giá nữa. Vậy có một lần nữ tu ấy thấy người chị em mới chết hiện về nói với chị rằng:

“Sao chị chẳng còn ngắm đàng Thánh Giá giúp đỡ chúng tôi như xưa nữa?”

Người chị em chết vừa nói những lời ấy xong thì Đức Chúa Giêsu hiện đến phán bảo rằng:

“Con bỏ không ngắm đàng Thánh Giá chỉ cho các linh hồn thì Cha chẳng bằng lòng. Con phải biết: Bởi ngắm đàng Thánh Giá con làm ích cho các linh hồn lắm, cho nên Cha mới cho phép người chị em ấy về với con. Ngày trước con siêng năng ngắm đàng Thánh Giá cầu cho các linh hồn, cho nên các linh hồn hằng cầu xin mọi sự lành cho con. Con hãy bảo các chị em nhà dòng siêng năng ngắm đàng Thánh Giá cầu cho các linh hồn, thì chẳng những con giúp đỡ các linh hồn, mà lại con sẽ làm nhiều ơn ích cho con nữa.”

Từ bấy giờ về sau, nữ tu này chẳng bỏ qua ngày nào mà không ngắm đàng Thánh Giá.

NGÀY THỨ 22

VỀ VIỆC THỨ BA NGƯỜI TA QUEN LÀM ĐỂ GIÚP CÁC LINH HỒN LÀ GIÚP TIỀN CỦA CHO NGƯỜI NGHÈO

1/ Trong Tân ước nhiều lần Đức Chúa Giêsu đã khuyên dạy người ta làm phúc giúp đỡ những người nghèo khổ. Theo thánh Tô-ma-sô dạy thì sự làm phúc thí của có sức đền tội người ta hơn lời cầu nguyện, lại thêm sức hộ giúp cho lời cầu nguyện. Cho nên khi ta cầu xin sự gì cùng Thiên Chúa thì đồng thời ta cũng phải làm phúc cho kẻ khó khăn, thì ta dễ được những sự ta cầu xin. Xưa thiên thần Ra-pha-en bảo ông Tô-bi-a rằng: Sự làm phúc thí của cho kẻ khó khăn cứu chữa cho khỏi chết, rửa sạch tội lỗi, mở lòng Thiên Chúa tha thứ và ban sự sống đời đời cho người ta. Sự làm phúc thí của cho kẻ khó khăn có sức giúp đỡ các linh hồn ở luyện ngục lắm; Vì chưng khi ta làm phúc thì lời kẻ khó khăn cám ơn, cảm tạ chẳng khác gì như hương thơm xông mùi thơm tho trước tòa Thiên Chúa và như sương mai mát mẻ sa xuống lửa luyện ngục làm cho các linh hồn bớt nóng nảy. Ôi, thật là lạ lùng dường nào! Cũng một đồng tiền, một bát cơm, một nắm gạo ta giúp cho người nghẹo túng vừa nuôi sống họ, vừa cứu các linh hồn. Vì vậy ta hãy năng làm phúc bố thí: Nếu ta giầu thì ta cho nhiều, ta nghèo thì ta cho ít, nhưng cho nhiều hay ít cũng phải cho một cách vui vẻ thật lòng. Có lời vua thánh Đa-vít dạy rằng: Ai làm phúc thí của cho người nghèo khó, thì có phúc, vì Thiên Chúa sẽ cứu chữa người ấy trong cơn túng bấn ngặt nghèo và sẽ ban cho người ấy phần thưởng rất trọng trên thiên đàng đời đời.

Vậy ta đừng tiếc tiền tiếc của giúp đỡ những người nghèo khó túng thiếu, vì tiền của chẳng những là nuôi người túng đói mà lại yên ủi cứu chữa linh hồn ông bà cha mẹ ta nơi luyện ngục nữa. Nhiều khi chỉ mấy đồng tiền, chỉ một bát cơm, một nắm gạo cũng đủ dập tắt lửa luyện ngục, cới xiềng xích trói buộc và mở cửa thiên đàng cho ông bà cha mẹ ta được vào.

2/ Nếu Thiên Chúa định cho ta nghèo túng không có tiền của làm phúc giúp đỡ người ta phần xác được thì ta hãy làm phúc giúp đỡ người ta về phần linh hồn. Sự làm phúc thí của thiêng liêng ấy là việc rất tốt lành và đẹp lòng Thiên Chúa lắm. Theo lời thánh Tô-ma-sô dạy thì linh hồn trọng hơn xác bao nhiêu thì việc làm phúc giúp đỡ phần linh hồn cũng trọng hơn việc giúp đỡ phần xác bấy nhiêu. Những kẻ khó khăn thiếu thốn phần xác nhiều lắm, nhưng những kẻ khó khăn thiếu thốn phần linh hồn còn nhiều hơn bội phần nữa. Vậy Thiên Chúa tha phép cho ta lấy những việc làm giúp đỡ người ta phần

linh hồn mà chỉ cho các linh hồn ở luyện ngục. Ta hãy chịu khó dạy dỗ kẻ dốt nát, yên ủi kẻ âu lo, cầu nguyện cho kẻ có tội, khuyên bảo người ngoại giáo... thì các linh hồn sẽ được nhờ công nghiệp bởi các việc lành ấy mà ra.

Vậy bấy lâu nay sao ta biếng trễ sự giúp đỡ yên ủi các linh hồn? Việc ấy dễ lắm, sao ta chẳng chịu làm? Nếu khi còn sống ta chẳng chịu làm việc giúp đỡ các linh hồn, thì ngày sau khi ta chết rồi, ta phải giam cầm trong lửa khốn cực ấy, ta sẽ trông ai giúp đỡ ta?

Lạy Đức Chúa Giêsu, nhiều lần Chúa đã dạy con phải làm phúc bố thí cho người nghèo túng. Con dốc lòng từ nay mà đi sẽ giúp đỡ người ta phần hồn phần xác, cho hết sức con, con biết rõ con giúp đỡ kẻ nghèo khó là con giúp đỡ chính Chúa vậy. Nhưng chẳng những là con muốn giúp đỡ kẻ sống mà thôi mà lại có ý giúp đỡ cả kẻ đã chết nữa. Cho nên những việc con làm giúp đỡ kẻ khó khăn thì con cũng có ý giúp đỡ yên ủi các linh hồn ở luyện ngục nữa. Lạy Chúa, xin thương các linh hồn ấy. Amen.

THÁNH TÍCH

Thầy Ra-ban là bề trên dòng thánh Ven-tô có lòng thương xót các linh hồn ở luyện ngục lắm. Thầy thường nhắc nhở thầy giữ việc phải làm phúc bố thí cho kẻ nghèo khó theo luật dòng dạy mà giúp đỡ cứu chữa các linh hồn ở luyện ngục, nhưng thầy giữ việc chẳng nghe lời bề trên: Chẳng mấy khi làm phúc mà có khi nào làm phúc thì sẻn so ít ỏi quá.

Vậy năm 830 nhà dòng phải dịch, thầy cả bề trên và nhiều thầy bị chết. Thầy Ra-ban thương linh hồn các thầy mới qua đời lắm thì giục giã thầy giúp việc rằng: Thầy phải giữ luật phép dòng mà làm phúc bố thí cho kẻ khó khăn phần của ăn những thầy chết quen ăn đủ một tháng; Thầy mà không giữ thì có lỗi nặng trước mặt Thiên Chúa và sẽ chẳng khỏi tay Người phạt đâu. Thương ôi! tính hà tiện khắt khe nơi người nhà dòng đã dâng mình cho Thiên Chúa cách riêng khốn nạn và thiệt hại là dường nào! Thầy giữ việc sợ nhà dòng thiếu ăn nên đã không làm phúc theo luật nhà dòng dạy.

Có một hôm thầy giữ việc làm việc khó nhọc đến khuya mới đi ngủ. Thầy xách đèn qua phòng hội nơi các thầy quen họp nhau, thì thấy thầy cả bề trên và các thầy đang hội. Thầy lấy làm lạ vì giờ này là giờ ngủ, sao các thầy còn ở đây; thầy cầm đèn lại giơ lên xem cho kỹ thì nhận ra thầy cả bề trên và các thầy mới chết trong kỳ dịch vừa qua. Thầy giữ việc sợ hãi kinh khiếp quá thì đứng sững lại, không bước đi được bước nào, cũng không kêu lên được một tiếng. Cùng lúc ấy thầy cả bề trên, và các thầy ngồi đấy đứng lên lột áo thầy

giữ việc rồi đánh một trận đau đớn khủng khiếp lắm, lại vừa đánh vừa mắng rằng: “Thằng hà tiện vô phúc! Chúng ta đánh cho mày một trận nhưng mày đừng nghĩ rằng hình phạt này đã đủ cho mày đền tội đâu. Mày còn phải chịu hình phạt khác nặng hơn: Ba ngày nữa mày sẽ chết và chết rồi mày sẽ xuống luyện ngục ở với chúng ta để mà chịu hình phạt dữ tợn hơn chúng ta: Những việc người sống làm để giúp đỡ mày thì Thiên Chúa sẽ lấy mà giúp chúng ta.”

Nói những lời ấy xong thì biến đi.

Đến nửa đêm, khi các thầy dạy đọc kinh theo phép dòng, thì trông thấy thầy giúp việc nằm bất tỉnh, máu me đầm đìa, liền đem thầy xuống nhà liệt. Khi thầy ấy đã tỉnh thì nói rằng: “Xin các thầy giúp tôi gặp thầy cả bề trên, xác tôi không chữa được nữa, xin thuốc thiêng liêng chữa linh hồn tôi cho kịp thì hơn!” Khi thầy cả bề trên đến thì thầy giữ việc kể hết những gì xảy ra đêm qua, xin thầy cả giải tội và làm các phép trong đạo cho. Ba ngày sau thầy sinh thì.

Thầy giữ việc chết đoạn thì thầy cả bề trên làm lễ quy lăng đọc kinh cầu nguyện cho thầy cùng làm việc lành phúc đức, bố thí phần của ăn thầy ấy quen ăn trong 30 ngày theo như phép dòng dạy. Chết được 15 ngày thì thầy giữ việc hiện về thưa với thầy cả bề trên rằng:

“Con phải giam trong luyện ngục đau đớn quá sức. Các việc lành anh em làm cầu nguyện cho con thì Thiên Chúa lấy mà chỉ cho các anh em đã chết trước con, cho nên con chẳng được nhờ chút nào! Xin bề trên thương truyền làm phúc bố thí cho kẻ khó khăn gấp hai, ba lần hơn mọi khi và làm nhiều lễ, nhiều việc lành phúc đức hơn nữa thì Thiên Chúa nhân lành vô cùng sẽ tha cho các anh em con trước rồi mới cứu lấy con sau.”

Thầy cả bề trên làm như ý thầy chết xin. Một tháng sau thầy hiện về sáng láng tốt lành tạ ơn thầy cả bề trên.

NGÀY THỨ 23

VỀ VIỆC THỨ BỐN NGƯỜI TA LÀM CHO ĐƯỢC GIÚP CÁC LINH HỒN LÀ HÃM MÌNH HÃM XÁC VÀ BẰNG LÒNG CHỊU MỌI SỰ KHÓ Ở ĐỜI NÀY

1/ Có lời ông thánh Ki-ri-sô-tô-mô dạy rằng: Ta hãy lấy sự hãm mình hãm xác mà giúp đỡ các linh hồn ở luyện ngục, vì Thiên Chúa hay nhận lấy những việc lành người sống làm mà chỉ cho kẻ chết. Thiên Chúa định cho các linh hồn phải chịu khó ở luyện ngục mà đền tội mình; Vậy ta hãy chịu khó ở đời này thay cho các linh hồn ấy để các linh hồn ấy chóng được lên thiên đàng. Giá như ta có lòng kính mến Thiên Chúa cho hết lòng và thương xót các linh hồn cho thật lòng, thì ta sẽ lấy sự hãm mình phạt xác mà giúp đỡ các linh hồn ông bà cha mẹ anh em ta cùng hết mọi linh hồn ở trong luyện ngục. Nếu ta yếu đuối tật bệnh hay làm ăn vất vả nặng nhọc không thể ăn chay được, thì ta phải hãm ngũ quan, hãm con mắt đừng xem sự gì chẳng nên. Hãm miệng lưỡi đừng nói những lời hoa tình tục tĩu và những lời làm mất lòng người ta, hãm chân tay mình mẩy đừng làm những gì chẳng được phép làm, hãm lòng hãm trí chẳng yêu người nọ chuộng vật kia vì lẽ xác thịt, cùng trái phép Thiên Chúa; Đừng cậy mình kiêu ngạo khinh dể người ta; hãm tính cả buồn cả giận, hãm tính mê dâm dục, mê ăn uống sau sưa cùng tính làm biếng việc lành. Nếu ta có chịu khó hãm tính mê nết xấu mình thì sẽ lập được nhiều công phúc, mà nếu ta chỉ những công phúc ấy cho các linh hồn thì ta sẽ yên ủi cùng giúp đỡ các linh hồn ấy lắm lắm. Vì vậy ta đừng có tiếc công hãm mình hãm ngũ quan cho được cứu các linh hồn, vì những lình hồn ta đã cứu chữa khỏi luyện ngục, khi được lên thiên đàng rồi thì sẽ báo ơn trả nghĩa ta bội phần. Ta cũng phải năng cầu xin Đức Chúa Giêsu soi sáng cho ta biết sự hãm mình cùng hãm tính mê nết xấu mình, dù trong những điều nhỏ mọn mặc lòng, cùng là sự rất đẹp lòng Người và được nhiều công phúc lắm.

2/ Chẳng những ta phải hãm mình, hãm tính mê nết xấu mình, mà ta còn phải bằng lòng chịu những sự khốn khó Thiên Chúa định cho ta phải chịu ở đời này, như là sự ốm đau bệnh tật, mất mùa đói kém, ôn dịch thần khí; Bấy nhiêu sự ấy cùng những sự khốn khó khác như vậy thì mọi đấng bậc đều phải chịu vì đã có lời kinh thánh rằng: "Người ta sống ở thế gian thì hằng phải đánh giặc và chịu khó luôn". Ta chẳng nên phàn nàn kêu trách Thiên Chúa, vì sự khốn khó ta chịu chẳng những làm ích cho ta, mà lại cũng yên ủi giúp đỡ các linh hồn nữa. Khi ta vác Thánh Giá mà chịu khó bằng lòng, thì ta giảm

bớt được những năm tháng ngày giờ ông bà cha mẹ anh em ta phải chịu trong lửa luyện ngục.

Vì vậy ta hãy vui lòng chịu người ta khinh dể, chịu khó khăn thiếu thốn, chịu ốm đau bệnh tật cùng mọi sự gian nan khốn khó ta thường phải gặp. Ta hãy dâng sự khốn khó ấy cho Chúa để đền tội thay cho các linh hồn nơi luyện ngục, thì sẽ yên ủi giúp đỡ các linh hồn ấy lắm lắm.

Lạy Chúa, con tạ ơn Chúa đã thương định cho các sự khốn khó con chịu ở đời này nên công phúc cho con và đền tội cho các linh hồn nơi luyện ngục. Từ bây giờ về sau, khi gặp sự gì khó, con xin chịu bằng lòng, không dám kêu trách bao giờ nữa. Để xin Chúa thương con và thương đến các linh hồn ở luyện ngục nhất là linh hồn ông bà cha mẹ con. Lạy Đức Chúa Giêsu, con xin Chúa ban cho các linh hồn được nghỉ ngơi đời đời. Amen.

THÁNH TÍCH

Trong nước Ý có một nhà dòng nữ kia, luật phép dòng ấy cấm không được ăn uống ngoại bữa khi không được phép, mà bề trên thường cũng chẳng ban phép ấy cho ai bao giờ. Khi có chị em nào xin phép thì bề trên yên ủi cùng khuyên bảo người ấy hãm mình nhịn ăn nhịn uống cho được bắt chước Đức Chúa Giêsu xưa chịu đói khát trên thánh giá và cho được giúp đỡ các linh hồn nơi luyện ngục. Vậy có một hôm chị Xê-xi-li-a khát nước quá chịu chẳng được, thì xin phép bề trên ban phép uống một bát nước lã, bề trên không cho và yên ủi rằng:

"Hãy vui lòng chịu khát cho được giúp đỡ các linh hồn."

Xê-xi-li-a chẳng được như ý mình xin, trước có lấy làm buồn phiền ít nhiều, sau nghĩ lại thì bằng lòng vâng ý bề trên mà nhịn khát cho được giúp đỡ các linh hồn, sau khi xảy ra chuyện này được một tháng thì Xê-xi-li-a phải bệnh mà chết, chết được ba ngày thì hiện về cùng bề trên tạ ơn người mà thưa rằng:

"Đội ơn mẹ muôn vàn trùng. Thiên Chúa phạt con trong luyện ngục lâu ngày, vì con hay thương nhớ cha mẹ anh chị em con quá đáng; nhưng con mới ở được ba ngày thì thánh thiên thần cầm một bát nước lã đổ trên mình con, nước ấy vừa chạm vào người con thì lửa thiêu đốt con tắt ngay, và con được ra khỏi luyện ngục. Khi ra khỏi luyện ngục thiên thần bảo con cho biết: Con được ơn trọng ấy vì xưa con đã vâng lời mẹ mà nhịn khát cho được cứu vớt các linh hồn nơi luyện ngục."

NGÀY THỨ 24

VỀ VIỆC THỨ NĂM NGƯỜI TA QUEN LÀM CHO ĐƯỢC GIÚP CÁC LINH HỒN LÀ CHỊU MÌNH THÁNH MÁU THÁNH ĐỨC CHÚA GIÊSU

1/ Khi ta được phúc trọng chịu Mình Thánh Máu Thánh Đức Chúa Giêsu thì ta được kết hợp làm một cùng Đức Chúa Giêsu và nói được như thánh Phao-lô rằng: Không phải tôi sống, mà Đức Chúa Giêsu sống trong tôi. Khi chịu lễ thì ta hợp làm một cùng Đức Chúa Giêsu như một linh hồn và một xác vậy. Xác ta nên như xác Đức Chúa Giêsu, lòng ta nên như lòng Đức Chúa Giêsu, máu thánh Đức Chúa Giêsu thông chuyển khắp cả mình ta và ta nên đấng Ki-tô cũng như Đức Chúa Giêsu vậy. Giả như thánh thiên thần có tính hay ghen như loài người mà thấy phúc trọng ta được bây giờ thì có khi các thiên thần sẽ phen bì, sẽ ghen tương với ta. Khi ta chịu lễ đoạn ta phải có lòng trông cậy vững vàng mà cầu xin cho các linh hồn luyện ngục rằng: ***Lạy Đức Chúa Cha nhân lành vô cùng, xin Chúa ghé mặt trông xem Đức Ki-tô Chúa chúng con; không phải con than thở, không phải con cầu xin Chúa đâu, mà chính Đức Chúa Giêsu, Con Chúa dùng miệng lưỡi con mà cầu xin Chúa cứu lấy linh hồn ông bà cha mẹ con cùng những linh hồn mồ côi phải giam trong luyện ngục: Con tin thật Chúa sẽ nghe lời Con Một Chúa kêu van, sẽ trông đến máu thánh Con Một Chúa đã đổ ra mà nguôi cơn giận và tha thứ cho các linh hồn.***

Thương ôi, các linh hồn ở luyện ngục chẳng còn được chịu Mình Thánh Máu Thánh Đức Chúa Giêsu nữa. Vì vậy ta hãy năng chịu lễ chỉ cho các linh hồn ấy; Ta hãy lấy Máu Thánh Đức Chúa Giêsu mà tưới tắt lửa luyện ngục cho các linh hồn ấy khỏi nóng nảy, để các linh hồn được ra khỏi lửa khốn nạn mà lên thiên đàng xem thấy Đức Chúa Giêsu đời đời.

2/ Nếu ta không chịu lễ thật được thì ít là phải năng chịu lễ thiêng liêng; sự chịu lễ thiêng liêng ở tại sự ước ao khao khát rước lấy Đức Chúa Giêsu vào linh hồn mình, để mà lĩnh nhận các ơn bởi Mình Máu Thánh Đức Chúa Giêsu như chịu lễ thật vậy. Sự chịu lễ thiêng liêng ấy sinh nhiều ơn ích cho kẻ sống và kẻ chết, và theo lời thánh Li-gô-ri-ô dạy, thì ai lấy lòng sốt sáng chịu lễ thiêng liêng cũng được ơn ích bằng có khi hơn những kẻ chịu lễ thật mà khô khan nguội lạnh. Vả lại, việc chịu lễ thiêng liêng rất tiện và dễ hơn chịu lễ thật, vì muốn chịu lễ một ngày mấy lần, chịu lúc nào, nơi nào cũng được.

Thật là cách thế vừa dễ vừa tốt cho được giúp đỡ các linh hồn.

Vậy ta phải dốc lòng năng chịu lễ thiêng liêng nhất là khi xem lễ, khi chầu mình thánh. Mà cho được chịu lễ thiêng liêng, ta phải lấy lòng khiêm nhường, lòng kính mến mà than thở rằng: Lay Đức Chúa Giêsu, con tin thật Chúa ngự trước mặt con bây giờ, con kính mến Chúa hết lòng hết sức và trên hết mọi sự, con ước ao rước lấy Chúa ngự vào linh hồn con như con được chịu lễ thật vậy. Xin Chúa thương đến các linh hồn nơi luyện ngục mà ban cho các linh hồn ấy được lên thiên đàng nghỉ ngơi đời đời.

Lạy Đức Chúa Cha, Chúa công bằng vô cùng, Chúa đã giam cầm linh hồn ông bà cha mẹ con trong luyện ngục, nhưng Chúa lại tha phép cho con chịu Mình Thánh Máu Thánh Đức Chúa Giêsu để giúp đỡ cứu chữa các linh ấy. Con đội ơn ngợi khen Chúa và dốc lòng từ nay về sau con năng chịu lễ cầu cho các linh hồn ấy: Xin Chúa nghe tiếng Máu Thánh Con Một Chúa kêu đến Chúa mà nguôi cơn giận đi cùng ban cho các linh hồn ấy được nghỉ yên muôn đời. Amen.

THÁNH TÍCH

Bà Thánh Ma-đa-lê-na Pa-đi hay chịu lễ chỉ cho các linh hồn nơi luyện ngục. Bà có một anh ruột chết đang khi còn trẻ tuổi. Người anh ấy chết được mấy ngày thì hiện về đưa tin cho bà biết mình phải giam phạt khổ sở trong luyện ngục lâu năm lắm. Nhưng nếu bà có siêng năng đọc kinh cầu nguyện nhất chịu lễ chỉ cho thì mới trông chóng được tha. Bà thánh thấy anh đau đớn khốn nạn làm vậy thì thương xót, nên càng ra công ra sức đọc kinh cầu nguyện và chịu lễ cho linh hồn anh mình. Bà chịu lễ đủ 107 ngày thì anh mới được ra khỏi luyện ngục.

Thầy cả Lu-i có kể chuyện một người đạo đức kia thấy bạn hiện về bảo mình rằng: "Tôi phải chịu nhiều hình khổ trong luyện ngục lắm, vì khi tôi còn sống, tôi chịu lễ khô khan nguội lạnh. Ông là bạn nghĩa thiết của tôi, ông hãy lấy lòng sốt sáng mà chịu lễ cho tôi một lần mà thôi, thì tôi sẽ được ra khỏi luyện ngục." Người này liền lấy hết lòng sốt sáng mà đi xưng tội chịu lễ; Vừa cám ơn chịu lễ xong thì thấy linh hồn bạn hiện về sáng láng tốt lành bảo rằng: Đội ơn ông muôn vàn trùng, vì ông đã chịu lễ cho tôi, tôi đã được lên thiên đàng xem thấy mặt Thiên Chúa hưởng mọi sự thanh nhàn vui vẻ đời đời. Amen.

NGÀY THỨ 25

VỀ VIỆC THỨ SÁU NGƯỜI TA LÀM CHO ĐƯỢC GIÚP CÁC LINH HỒN LÀ DÂNG THÁNH LỄ

1/ Trong các việc người ta làm giúp đỡ các linh hồn nơi luyện ngục chẳng có việc nào trọng, việc nào thánh cho bằng thánh lễ; đó là điều buộc phải tin. Sự ấy dễ hiểu lắm, vì thánh lễ thầy cả làm trên bàn thờ bây giờ cũng là một thánh lễ Đức Chúa Giêsu đã làm trên thánh giá xưa. Chính Đức Chúa Giêsu đã dâng mình làm của tế lễ Đức Chúa Cha trên Thánh giá, mà bây giờ người còn dâng mình trên bàn thờ mọi ngày. Những ơn ích bởi Thánh lễ Đức Chúa Giêsu dâng trên Thánh giá xưa bao nhiêu, thì những ơn ích bởi Đức Chúa Giêsu dâng trên bàn thờ hằng ngày bây giờ cũng bấy nhiêu. Trong cựu ước có kể chuyện ông Ma-ca-bê-ô thu một vạn hai nghìn đồng bạc gửi về Giê-ru-sa-lem xin các thầy cả mua trâu bò chiên dê mà tế lễ cầu xin Thiên Chúa cho các linh hồn đã tử trận; Nhưng trong đạo mới, khi thầy cả dâng lễ, thì không dâng máu trâu bò chiên dê là giống vật hèn đâu, mà là dâng chính Mình Thánh, Máu Thánh và công nghiệp Đức Chúa Giêsu, là của lễ vô giá, để mà đền tội trả nợ cho kẻ đã qua đời.

Vậy chẳng có ơn nào cả thể trọng vọng mà Thiên Chúa chẳng ban, chẳng có tội nào nặng nề gớm ghiếc mà Thiên Chúa chẳng tha vì công nghiệp của lễ y. Cho nên khi thầy cả thay quyền Đức Chúa Giêsu mà dâng lễ cho kẻ đã qua đời, thì người phải lấy lòng trông cậy vững vàng mà than thở rằng: ***Lạy Chúa, dù các linh hồn ở luyện ngục mắc nhiều tội nợ đến thế nào mặc lòng thì chẳng những là con đền được, con trả được mà lại trả dư thừa nữa, vì đây là Mình Thánh, Máu Thánh và công nghiệp Đức Chúa Giêsu con dâng cho Chúa đây. Chỉ một giọt máu cực thánh mà thôi thì cũng đền được hết các tội cả và thiên hạ, phương chi tất cả Mình cùng Máu Thánh và công nghiệp Người mà chẳng có sức đền được mọi tội lỗi của các linh hồn nơi luyện ngục sao?***

Bà thánh Ma-đa-lê-na Pa-đi hay dâng Máu Thánh Đức Chúa Giêsu cho Đức Chúa Cha mỗi ngày nhiều lần. Chúa cho bà xem thấy những kẻ có tội ăn năn trở lại và nhiều linh hồn ở luyện ngục được lên thiên đàng vì việc bà làm. Chúa phán bảo bà rằng: Hễ ai dâng Máu Thánh Cha cho Đức Chúa Cha, thì đó là dâng của lễ cực trọng vô cùng; trên trời dưới đất chẳng có sự gì ví cho bằng của lễ ấy. Bà thánh Ma-đa-le-na dâng Máu Thánh Đức Chúa Giêsu thể ấy mà còn cứu được nhiều linh hồn, phương chi khi thầy cả thay mặt Hội

Thánh dâng thánh lễ là dâng Mình Thánh Máu Thánh và tất cả công nghiệp Đức Chúa Giêsu cho Đức Chúa Cha thì biết người cứu được nhiều linh hồn cho khỏi luyện ngục là chừng nào. Thánh Hi-ê-rô-mô và Thánh Gơ-rê-gô-ri-ô nói: "Thầy cả làm lễ cầu cho linh hồn giờ nào thì Thiên Chúa tha hết hình khổ cho các linh hồn giờ ấy. Thánh Hê-ê-rô-ni-mô lại thêm rằng: Hễ thầy cả làm lễ xong thì có nhiều linh hồn ở luyện ngục được lên thiên đàng ngay."

Vậy ta có hay xin lễ cho ông bà cha mẹ an hem họ hàng ta đã qua đời không? Người có đạo thường xin lễ khi cha mẹ anh em vừa mới qua đời, gọi là lễ đưa chân, lễ an táng, lại mỗi năm một lần đến ngày giỗ thì xin lễ giỗ. Ta có giữ thói quen tốt lành ấy không? hay là phần hương hỏa, ruộng nương của cải ông bà cha mẹ để lại, ta ăn không, chẳng bao giờ xin lễ lần hạt. Ta hãy xét lại.

2/ Ví bằng ta nghèo khó chẳng có tiền xin lễ ông bà cha mẹ đã qua đời, thì ta phải chịu khó đi lễ và lấy lòng sốt sáng mà hợp một ý một lòng cùng thầy cả mà dâng Mình Thánh Máu Thánh và công nghiệp Đức Chúa Giêsu cho Đức Chúa Cha, để đền vì tội lỗi ông bà cha mẹ anh em ta đang phải giam trong luyện ngục. Khi ta dâng lễ Mình Thánh Máu Thánh và công nghiệp Đức Chúa Giêsu ở trên bàn thờ là của ta hết, ta muốn làm gì thì ta làm, ta muốn chỉ cho linh hồn nào thì mặc ý ta, ta muốn lấy Máu Thánh Đức Chúa Giêsu mà tưới các linh hồn ấy cho mát cho bớt nóng cũng được. Những lễ ta xem ta chỉ cho các linh hồn ở luyện ngục thì đã đành rồi, còn những lễ các thầy cả làm hằng ngày trong cả và thiên hạ, ta cũng được thông công để giúp đỡ các linh hồn ông bà cha mẹ anh em ta.

Vậy Thánh lễ có sức giúp đỡ cứu chữa các linh hồn dường ấy mà ta chẳng muốn xin lễ, chẳng muốn đi lễ cầu nguyện cho các linh hồn, thì biết ta cứng lòng độc dữ là dường nào!

Lạy Đức Chúa Cha, dù các linh hồn nơi luyện ngục mắc nhiều tội lỗi, nhiều nợ thế nào mặc lòng, nhưng mà khi Chúa thấy Máu Thánh con Một Chúa hằng chảy ra trên bàn thờ hằng ngày cho được rửa sạch các linh hồn ấy, nhất là khi Chúa nghe tiếng Máu cực trọng Chúa kêu van xin tha, thì có lẽ nào mà Chúa chẳng ngơi cơn thịnh nộ? Lạy Đức Chúa Giêsu là Con Chiên rất vẹn sạch Thiên Chúa đã gánh lấy hết mọi tội lỗi thiên hạ, xin thương đến các linh hồn nơi luyện ngục, xin cho các linh hồn ấy lên nơi nghỉ ngơi làm một với Chúa đời đời. Amen.

THÁNH TÍCH

Trong dòng thánh Bê-na-đô coi sóc có một thầy khô khan nguội lạnh chẳng giữ phép nhà dòng cho nhặt, hay đi ra ngoài làng chẳng xin phép bề trên. Chẳng may thầy phải bệnh nặng và qua đời. Khi đem xác thầy ra nhà thờ để các thầy hát kinh cầu nguyện cho, thì một thầy già đạo đức trông thấy ma quỷ nhảy múa xung quanh quan tài vui vẻ lắm cùng bảo nhau rằng:

"Từ trước tới nay ta chưa có làm gì được các thầy dòng ở đây, nhưng thầy này đã thuộc về ta rồi, chẳng ai gỡ nó ra khỏi ta được."

Đêm hôm ấy thầy dòng già lại thấy thầy dòng mới qua đời hiện về, khóc lóc thưa rằng:

"Ban tối thầy thấy ma quỷ nhảy múa xung quanh quan tài tôi, nhưng thầy chưa biết những hình khổ tôi phải chịu rất cực rất dữ là dường nào! Thầy hãy xem vực rất sâu này đầy những lửa sinh lửa diêm cháy bằng bằng nóng nảy quá sức nói ra chẳng được. Ma quỷ thay nhau giẩy tôi xuống, quỷ này vừa giẩy xuống quỷ khác lại kéo lên ngay, kéo lên lại giẩy xuống như thế mãi, chẳng có được yên nghỉ lúc nào; Xin thầy vì Thiên Chúa cứu tôi với!"

Sáng hôm sau, thầy dòng già đến trình thánh Bê-na-đo mọi sự. Cùng đêm ấy Thánh Bê-na-đo cũng thấy thầy ấy hiện về xin Người thương cứu lấy mình. Thánh Bê-na-đô liền hội các thầy lại, khuyên bảo các thầy phải làm các việc bậc mình cho sốt sáng, giữ luật phép nhà dòng cho nhiệm nhặt, đừng có ơ hờ trễn nải cùng khô khan nguội lạnh, kẻo khi chết đoạn phải phạt trong luyện ngục như thầy mới qua đời. Rồi người dạy các thầy phải đọc kinh cầu nguyện ăn chay đánh tội và làm lễ chỉ cho linh hồn ấy.

Một tháng sau thầy dòng mới qua đời lại hiện về sáng láng tốt lành tạ ơn các thầy đã làm việc lành cứu chữa mình. Thầy già hỏi thầy ấy rằng:

"Trong các việc thầy làm, việc gì có ích cho thầy và giúp thầy chóng ra khỏi luyện ngục hơn?"

Thầy chết không nói lời nào chỉ cầm tay thầy già dắt đưa vào nhà thờ, chỉ thầy cả đang làm lễ mà nói:

"Này là lễ đã cứu chữa tôi, này là Máu Thánh con Chiên thanh sạch đã tắt lửa nung đốt tôi."

Nói những lời ấy xong thì biến đi.

NGÀY THỨ 26

VỀ VIỆC THỨ BẢY NGƯỜI TA LÀM CHO ĐƯỢC GIÚP CÁC LINH HỒN LÀ LĨNH ÂN XÁ

1/ Những tội người ta phạm rất nhiều và rất nặng, mà những việc lành người ta làm đền vì các tội ấy thì ít ỏi lắm, chẳng được bao nhiêu, cho nên Hội Thánh đã lập ra phép ân xá cho được tha thứ hay giảm bớt hình phạt tạm thời người ta đáng chịu vì tội đã ăn năn đã được khỏi rồi, nhưng chưa đền cho đủ. Những ân xá ấy bởi công nghiệp vô cùng Đức Chúa Giêsu, bởi công nghiệp Đức Bà và công nghiệp các thánh mà ra. Những công nghiệp ấy ở trong tay Đức Thánh Cha là Đấng nối quyền Đức Chúa Giêsu, Người muốn ban nhiều ít tùy ý Người. Những ân xá ấy thật là mỏ vàng, chính là kho thiêng liêng chẳng hề vơi chẳng hề hết, là nơi rất trọng vọng bội hậu Thiên Chúa nhân lành vô cùng, rộng rãi vô cùng ban cho người ta. Những ân xá ấy rất nhiều, ai muốn lĩnh để đền tội mình hay là cứu gỡ các linh hồn ở luyện ngục cũng được. Về phần các linh hồn ở luyên ngục thì những ân xá ấy ví như trận mưa rào giảm cơn oi nồng, tắt lửa nóng nảy; hay là lời rất êm ái dịu dàng yên ủi những nỗi lo buồn khóc lóc, hoặc như là chìa khóa mở cửa tù rạc cho những kẻ bị giam cầm khốn nạn.

Vậy ta đừng coi thường các ân xá tòa thánh ban, mà phải lấy làm quý làm trọng hơn của cải thế gian bội phần. Ta đừng bỏ qua ngày nào mà chẳng lĩnh ân xá cho linh hồn ông bà cha mẹ anh em đã qua đời. Thương ôi! Giá như ta biết những ân xá ấy là của Châu báu và có sức giúp đỡ các linh hồn ở luyện ngục là chừng nào! Thì ta sẽ siêng năng lĩnh những ân xá ấy.

2/ Cho được lĩnh các ân xá Tòa Thánh ban, một phải có lòng sạch tội trọng, vì những việc lành ta làm đang khi mắc tội trọng thì chẳng được phúc là bao nhiêu, hai là ta phải có ý lĩnh các ân xá ấy, cho nên sáng ngày khi vừa thức dậy ta phải có ý lĩnh các ân xá gặp trong ngày, ba là ta phải làm cho đủ cho trọn những việc Tòa Thánh đã chỉ phải làm cho được lĩnh ân xá, mà những việc Tòa Thánh truyền làm thì thường thường là những việc dễ dãi, ai ai cũng làm được.

Vì vậy ta đừng làm biếng trễ nải mà bỏ chẳng lĩnh các ân xá cho các linh hồn ở luyện ngục, vì các ân xá ấy rất nhiều và rất trọng, có sức giúp các linh hồn lắm. Khi ta lĩnh ân Tiểu xá cho linh hồn nào thì ta giảm bớt năm tháng ngày giờ cho các linh hòn nơi luyện ngục. Còn khi ta lĩnh ơn Đại Xá cho trọn mà

chỉ cho các linh hồn nào thì ta cứu linh hồn ấy ra khỏi luyện ngục mà lên thiên đàng ngay. Xưa vua Thánh Lu-i nước Pháp siêng năng lĩnh các ân xá cho linh hồn ở luyện ngục lắm, khi vua sắp chết vua dặn đi dặn lại Hoàng Thái Tử phải giữ các điều ấy.

Lạy Đức Chúa Giêsu, Chúa biết con khó khăn thiếu thốn phần linh hồn lắm, cho nên Chúa nhân lành vô cùng, rộng rãi vô cùng tha phép cho con được nhờ công nghiệp vô cùng của Chúa, của Đức Mẹ và các thánh mà bù lại những sự con thiếu thốn. Con dốc lòng từ bây giờ mà đi, sẽ siêng năng chạy đến các kho thiêng liêng ấy mà lĩnh các ân xá để đền trả thay cho các linh hồn nơi luyện ngục. Lạy Chúa, xin thương ban cho các linh hồn được nghỉ ngơi muôn đời. Amen.

THÁNH TÍCH

Bà thánh Me-đa-lê-na Pa-ri siêng năng chịu khó lĩnh ân xá cho các linh hồn ở luyện ngục lắm, cho nên Thiên Chúa cho bà xem thấy sự lạ này để bà hiểu hơn ân xá làm ích cho các linh hồn là thế nào. Vậy trong dòng bà có một chị em rất đạo đức sốt sáng mới qua đời, nhưng phải giam cầm trong luyện ngục. Từ lúc chị chết cho đến khi niệm xác chị là 15 tiếng đồng hồ, bà thánh hằng quỳ bên xác chị, đọc kinh cầu nguyện lĩnh ân xá cho linh hồn chị. Khi đem xác chị đi chôn thì bà xem thấy chị ở luyện ngục mà lên thiên đàng sáng láng hơn mặt trời. Bà liền than thở rằng:

"Ôi chị ơi! Chị được chóng ra khỏi luyện ngục thì có phúc là dường nào! Xác chị chưa kịp chôn mà linh hồn chị đã được lên hưởng phúc thanh nhàn vui vẻ rồi."

Cùng một lúc ấy, Chúa cho bà biết lẽ ra chị còn phải giam trong luyện ngục lâu ngày nữa, nhưng nhờ những ân xá bà lĩnh chỉ cho chị, chị mới chóng được lên thiên đàng như vậy.

Có một lần Thiên Chúa cho bà thánh Maria Cooc-tô-ra xem thấy vàng bạc hạt trai chồng đống giữa chợ nhiều lắm, cùng một lúc ấy bà nghe tiếng nói rằng: "Vàng bạc hạt trai này là của chung mọi người, ai muốn lấy bao nhiêu cũng được." Chúa soi sáng cho bà biết những vàng bạc châu báu ấy là những ân xá Tòa Thánh ban cho ta. Vậy ta chẳng muốn chịu khó một chút cho được những của quý trọng ấy mà cứu giúp ông bà cha mẹ ta trong luyện ngục thì ta bất nhân bất hiếu là chừng nào! Ta hãy xét lại.

NGÀY THỨ 27

VỀ VIỆC THỨ TÁM NGƯỜI TA LÀM ĐỂ GIÚP CÁC LINH HỒN LÀ DÂNG CÁC VIỆC LÀNH MÌNH LÀM CHO ĐƯỢC ĐỀN TỘI RIÊNG MÌNH KHI CÒN SỐNG, CÙNG CÁC VIỆC KẺ KHÁC SẼ LÀM MÀ CẦU NGUYỆN CHO MÌNH KHI MÌNH ĐÃ CHẾT, CHO ĐƯỢC CỨU CÁC LINH HỒN

1/ Có một việc này nhiều người đạo đức sốt sáng quen làm, có sức giúp đỡ các linh hồn nơi luyện ngục lắm, đó là việc khấn dâng cho Đức Bà các việc ta làm cho được đền tội vì tội riêng ta, khi ta còn sống, và các việc phúc đức kẻ khác sẽ làm mà cầu nguyện cho ta, khi ta đã chết, để Đức Bà chỉ cho linh hồn nào trong luyện ngục tùy ý Đức Bà: Người ấy chẳng giữ lại cho mình phần nào. Những kẻ ấy chỉ dâng những việc mình làm để đền tội riêng mình mà thôi, còn những việc mình làm để đền tội cho kẻ khác thì không dâng, cho nên những kẻ ấy muốn đọc kinh cầu nguyện làm việc lành phúc đức cho ông bà cha mẹ anh em họ hàng bạn hữu hay là cho kẻ khác cũng được, chẳng lỗi lời đã khấn đâu.

Vả lại lời khấn chẳng có buộc phải giữ mãi cho đến chết, vì khi nào kẻ đã khấn muốn thôi chẳng dâng việc lành mình cho các linh hồn nữa thì cũng được, chẳng mắc tội gì. Trong sách đã gọi sự khấn dâng các việc lành mình làm cho các linh hồn nơi luyện ngục làm vậy là việc rất trọn lành, rất thương xót quá chừng, vì chưng người khấn như vậy thì như quên như bỏ mình đi, chỉ chuyên một việc giúp đỡ các linh hồn nơi luyện ngục mà thôi.

Khi người ta khấn như thế, không phải dùng kinh nào, lời nào, chỉ việc thầm thỉ trong lòng là hay là đọc ngoài miệng những lời này: ***Lạy rất thánh Đức Bà là đấng yên ủi kẻ âu lo, con xin dâng cho Đức Mẹ hết mọi việc con sẽ làm để đền tội vì tội lỗi con, khi con còn sống, cũng như hết mọi việc lành người khác sẽ làm mà cầu nguyện cho con, khi con chết; Xin Mẹ chỉ những việc ấy cho các linh hồn nơi luyện ngục, cho linh hồn nào Mẹ Thương Mẹ muốn cứu, tùy ý Mẹ.***

2/ Sự dâng hết mọi việc mình làm vậy thì giúp ích cho các linh hồn lắm lắm, vì chưng nếu một việc nhỏ mọn người ta làm mà cầu cho các linh hồn nơi luyện ngục còn có sức giúp đỡ, còn giảm bớt hình khổ cho các linh hồn ấy, phương chi là những kinh ta đọc, những việc ta làm, chẳng những là một ngày một tháng một năm, mà là suốt cả đời, mà lại cả những việc kẻ khác làm

mà cầu nguyện cho ta khi ta chết rồi, thì biết có sức giúp đỡ các linh hồn là dường nào!

Khi ta lấy lòng thương xót mà dâng các việc lành của ta như thế thì chẳng những ta giúp đỡ các linh hồn, mà lại cũng làm ích cho ta nữa. Thiên Chúa nhân lành vô cùng, rộng rãi vô cùng, sẽ trả công rất trọng cho những kẻ đã lấy lòng thương xót mà giúp đỡ cứu chữa các linh hồn. Đức Chúa Giêsu đã phán: Các người đong đấu nào cho ai, thì sẽ đong lại cho các người đấu ấy, lại là đấu đầy, đấu chặt, tràn trề ra nữa. Vả lại, Đức Bà là mẹ rất nhân từ thấy ta dâng hết mọi sự cho Người, thì Người sẽ thương xem ta cách riêng, sẽ bênh vực ta mọi lúc. Còn về những linh hồn ta đã cứu ra khỏi luyện ngục, sẽ nhớ báo ơn trả nghĩa ta, chẳng dám quên ta đâu. Vì vậy những người đã dâng các việc mình làm cho các linh hồn ở luyện ngục, khi chết rồi thường được lên thiên đàng ngay, mà hoặc có phải giam phạt trong luyện ngục thì Thiên Chúa sẽ cứu cho được mau chóng ra khỏi đấy.

Vậy nếu bấy lâu nay ta chưa khấn dâng các việc lành ta làm cho được cứu các linh hồn ở luyện ngục thì ta hãy khấn ngay đi. Từ xưa tới nay có nhiều đấng thánh, nhiều đấng thông thái đạo đức danh tiếng trong Hội Thánh đã khấn như vậy. Đức Thánh Cha Pi-ô thứ 9 đã khen ngợi và ban nhiều ân xá cho những kẻ khấn như thế.

Lạy Đức Bà Maria, con khấn dâng cho Mẹ hết mọi việc con sẽ làm cho được đền vì tội con khi con còn sống, cùng hết các việc người khác sẽ làm mà cầu nguyện cho con khi con đã chết: Xin Đức Mẹ nhận lấy những việc con dâng mà chỉ cho linh hồn nào trong luyện ngục tùy ý Mẹ. Con cũng xin các người lành dưới đất và các linh hồn ở trong luyện ngục làm chứng lời con đã khấn. Lạy Đức Chúa Giêsu, xin Chúa vì lời khấn này mà tha phần phạt cho các linh hồn ở luyện ngục; xin ban cho các linh hồn được nghỉ ngơi muôn đời. Amen.

THÁNH TÍCH

Bà thánh Giéc-tơ-ru-đê có thói quen mỗi buổi sáng khi vừa thức dậy thì dâng hết mọi việc mình sẽ làm, mọi sự khó mình sẽ chịu trong ngày hôm ấy cho Chúa, xin Chúa chỉ những công nghiệp ấy cho linh hồn nào trong luyện ngục tùy ý Người. Vì thế suốt đời bà, bà đã cứu được rất nhiều linh hồn khỏi luyện ngục.

Khi bà già nua ốm nặng gần chết thì ma quỷ đến cám dỗ bà rằng: “Chết rồi, bà sẽ phải giam trong luyện ngục lâu năm lâu đời lắm, vì những việc lành

phúc đức bà làm, bà đã chỉ cho các linh hồn hết rồi, bây giờ bà tay không, chẳng còn có công nghiệp gì đền tội mình nữa.”

Bấy giờ bà thánh Giéc-tơ-ru-đê lo lắng sợ hãi lắm, bà nghĩ rằng: “Một hai ngày nữa mình sẽ chết, và chết rồi sẽ phải đền tội trong luyện ngục lâu năm lâu tháng.” Đang khi bà lo buồn như thế thì Đức Chúa Giêsu hiện đến hỏi bà rằng:

“Sao con lại lo buồn sợ hãi?”

Bà thưa rằng:

“Lạy Chúa, con đang dọn mình chết mà con chẳng có công nghiệp gì để đền vì vô vàn vô số tội lỗi con đã phạm mất lòng Chúa.”

Bấy giờ Đức Chúa Giêsu yên ủi Bà rằng:

“Con đừng sợ, những công phúc bởi việc lành con đã làm cho các linh hồn thì rất đẹp lòng Cha, Chat ha hết mọi hình phạt cho con đáng chịu trong luyện ngục, Cha lại thêm sự sáng láng vinh hiển cho con trên thiên đàng nữa. Khi con chết rồi, cha sẽ sai những linh hồn con đã cứu chữa cho khỏi luyện ngục xuống rước linh hồn con lên thiên đàng. “

Bà thánh Giéc-tơ-ru-đê được Chúa yên ủi làm vậy thì mừng rỡ quá, bà báo tin vui mừng ấy cho chị em trong nhà dòng. Một lúc sau thì bà sinh thì êm ái dịu dàng.

NGÀY THỨ 28

VỀ SỰ PHẢI LÀM THẾ NÀO CHO ĐƯỢC TRÁNH KHỎI LUYỆN NGỤC

1/ Ta muốn khỏi phải giam trong luyện ngục sau này, thì bây giờ ta phải năng nhớ suy đến các linh hồn khổ cực dữ nơi luyện ngục. Vì chưng khi ta suy đến luyện ngục thì đông thời ta cũng nhớ đến sự chết, sự phán xét, ta sẽ dốc lòng tránh mọi tội và tập tành đi đàng nhân đức. Trong Kinh Thánh có lời rằng: con hãy nghĩ đến đời sau thì con chẳng dám phạm tội bao giờ. Khi nhớ đến luyện ngục ta sẽ sẵn lòng chịu khó hãm mình phạt xác và làm nhiều việc lành phúc đức đền vì tội ta nữa. Khi suy đến luyện ngục là nơi tối tăm, là lò lửa rất nóng nung đốt các linh hồn, ta như nghe thấy tiếng các linh hồn kêu van thảm thiết, thì tự nhiên ta sợ hãi kinh khiếp, ta sẽ bảo mình rằng: Tôi phải tính toán mọi việc tôi cùng Thiên Chúa cho sớm, tôi phải dùng cho nên những năm tháng ngày giờ người còn ban cho tôi để làm việc lành phúc đức đền vì những tội lỗi tôi đã phạm, tôi phải trả các nợ nần cho xong cho hết.

Chớ gì ta luôn luôn nhứ đến luyện ngục! Giả như ta có nhớ đến luyện ngục luôn thì ta sẽ chóng nên lành nên thánh, ta sẽ ra sức chừa tội mọn ta thường phạm vô vàn vô số, ta sẽ hãm mình ép xác cùng làm nhiều việc lành, đi đàng nhân đức một ngày một hơn. Đến giờ chết linh hồn ta chẳng những sẽ được sạch mọi tội lỗi và mọi dấu vết bởi tội mà ra, mà lại sẽ được đầy công phúc, được sáng láng tốt lành, và được lên thiên đàng ngay, chẳng còn phải qua luyện ngục nữa. Ôi! những người đến giờ chết mà được lòng thanh sạch vẹn toàn như thế thì có phúc là dường nào! Ôi sự hằng nhớ đến luyện ngục là sự làm ích cho người ta dường nào!

2/ Theo nhiều đấng thông thái đạo đức dạy: Thì những kẻ thật lòng thương giúp các linh hồn ở luyện ngục, đến khi chết sẽ không phải ở luyện ngục nữa, mà hoặc có còn giam ở đấy thì Thiên Chúa chẳng để người ấy phải giam lâu đâu. Vì chưng những ai chịu khó cứu giúp các linh hồn thì chắc chắn sẽ được rỗi linh hồn, ta làm ơn nào cho ai thì Thiên Chúa sẽ trả ơn ấy cho ta. Chúa đã phán: "Phúc cho những ai có lòng thương xót, vì kẻ ấy sẽ được xót thương". Vả lại các linh hồn ta cứu khỏi luyện ngục sẽ báo ơn trả nghĩa cho ta, chẳng có quên đâu. Các linh hồn ấy sẽ giúp sức cho ta chống trả các chước ma quỷ, che trở cho ta được chết lành, bênh vực cho ta trước tòa phán xét và cầu bầu cho phần rỗi linh hồn ta. Có lời Thánh Au-gu-ti-nô dạy rằng: "Tôi chưa thấy người nào có lòng sốt sáng cầu nguyện giúp đỡ các linh hồn mà chẳng được

chết lành bao giờ.”

Vậy ta hãy siêng năng giúp đỡ các linh hồn ở luyện ngục thì ta sẽ chẳng phải xuống luyện ngục. Có lời truyền lại rằng: Bà Thánh Ca-ta-ri-na xưa có lòng sốt sáng cứu giúp các linh hồn luyện ngục lắm, cho nên khi bà vừa qua đời thì các linh hồn bà đã cứu chữa khỏi luyện ngục rước linh hồn bà lên thiên đàng ngay.

Lạy Chúa, xin Chúa cho con được luôn nhớ và in sâu vào lòng vào trí con những hình khổ linh hồn phải chịu trong luyện ngục, thì chẳng những con sẽ chịu khó làm mọi việc cho được tránh khỏi lửa cực dữ ấy, mà lại con cũng sẽ làm hết sức cho được giúp đỡ cứu chữa các linh hồn. Ôi! Giả như con có mở cửa thiên đàng cho linh hồn nơi luyện ngục được vào, thì phúc cho con là dường nào!

THÁNH TÍCH

Có một người dòng nữ thánh Đa-minh tên là Ăng-giê-la ốm nặng gần chết. Mặc dù bà là người sốt sáng đạo đức nhưng đến lúc gần chết cũng sợ chết lắm. Bà nài xin anh là thầy cả Gio-an Baotixita kêu van Thiên Chúa cho bà được khỏi chết. Vì thầy cả Gio-an cũng là người rất đạo đức nổi tiếng thánh thiện. Thầy cả Gio-an chiều lòng em mà cầu xin Thiên Chúa cho bà được sống thêm mấy năm nữa để đền tội, nhưng Thiên Chúa không ban. Khi bà sắp sinh thì, Chúa cho bà xem thấy các hình khổ dữ tợn các linh hồn luyện ngục đang phải chịu, rồi cho bà xem những hình khổ bà sắp phải chịu khi chết đoạn.

Bà Ăng-giê-la xem thấy những hình khổ gớm ghiếc quá sức làm vậy thì kinh khiếp run sợ rụng rời cả và mình. Bà kể lại mọi sự cho thầy cả Gio-an và xin cầu nguyện cho bà được chóng khỏi hình khổ ấy, đoạn bà sinh thì. Khi người ta táng xác bà thì Thiên Chúa khiến thầy cả Gio-an lấy tên Đức Chúa Giêsu mà truyền cho bà sống lại. Chúa có ý nhiệm màu muốn bà làm gương dạy dỗ người ta biết sống thế nào để khi chết khỏi phải ở trong lửa cực dữ ấy. Bà đã được xem thấy những hình khổ luyện ngục rõ ràng kinh khiếp quá sức làm vậy, cho nên từ khi bà được sống lại cho đến lúc chết, bà hằng hãm mình ăn năn đền tội cách lạ lùng và dữ dằn lắm.

Chị em thấy bà làm khốn xác thịt quá thì thương, xin bà giảm bớt đi, bà trả lời rằng:

“Tôi đã xem thấy hình khổ luyện ngục, các việc tôi làm, các sự khó tôi chịu

chẳng thấm vào đâu với các hình khổ ấy. Ai muốn khỏi hình khổ đời sau thì phải chừa bỏ tội lỗi cùng hãm mình phạt xác ở đời này.”

NGÀY THỨ 29

VỀ SỰ ĐÔI KHI CÁC LINH HỒN Ở LUYỆN NGỤC HIỆN VỀ CÙNG NGƯỜI SỐNG

1/ Đức Giám Mục thành U-sa-la, là bạn thân thiết với thánh Au-gu-ti-nô, hỏi ông thánh về sự kẻ chết thỉnh thoảng hiện về với kẻ sống rằng: Sự kẻ chết thỉnh thoảng hiện về có phải điều thật không? Và lời người ta thường đồn thổi rằng: "Ở nghĩa trang, ban đêm thường nghe thấy tiếng khóc lóc kêu van, thì ta có nên tin chăng?" Ông thánh Au-gu-ti-nô trả lời rằng: "Tôi tin rằng chẳng mấy khi linh hồn ở luyện ngục được phép hiện về, vì chưng nếu các linh hồn luyện ngục được phép tự do hiện về cùng anh em bà con mình thì mẹ tôi xưa có lòng thương tôi dường ấy, chắc phải hiện về cùng tôi luôn; Nhưng tôi cũng tin thật Thiên Chúa có tha phép cho các linh hồn nơi luyện ngục được hiện về khi có lẽ cần phải. Trong Kinh Thánh và truyện các thánh có kể những tích các linh hồn đã hiện về, chẳng những là đời xưa và đời nay nữa."

Lời Thánh Au-gu-ti-nô dạy thì làm vậy, nên ta cũng chẳng nên vội tin những người nhẹ tính nhẹ dạ, vì bởi buồn bã thương tiếc ông bà cha mẹ anh em vợ con quá, cho nên ban đêm lúc ngủ, họ mơ màng tưởng như ông bà cha mẹ anh em mình hiện về thật. Đàng khác, ta cũng đừng vội dám quả quyết rằng: Kẻ chết không hiện về bao giờ: Vì chưng xưa nay có nhiều lần Thiên Chúa đã tha phép cho kẻ chết hiện về với anh em họ hàng thân thuộc.

2/ Kinh Thánh có kể sự tích tiên tri Sa-mu-en khi chết đoạn thì hiện về quở trách vua Sao-lê nặng lời. Nếu có ai hỏi rằng: Vì lẽ nào mà Thiên Chúa tha phép cho các linh hồn được hiện về làm vậy, thì ta phải thưa rằng: Thường thường Thiên Chúa tha phép cho kẻ chết hiện về mà kêu xin con cái cháu chắt, anh em bạn hữu cầu nguyện giúp đỡ cứu chữa mình khỏi luyện ngục, cho nên khi các linh hồn ấy hiện về thì mặt mũi lo buồn sầu não, toàn thân đầy những ngọn lửa cháy bằng bằng, miệng lưỡi thì khóc lóc kêu xin người ta thương cứu chữa, có nhiều khi lại trách móc người nọ kẻ kia ăn ở bất nhân bội nghĩa; có linh hồn hiện về mang xiềng xích hoặc những hình khổ dữ tợn khác nhau để người ta xem thấy mà động lòng thương xót cứu chữa cho mau chóng.

Ta phải tạ ơn ngợi khen Thiên Chúa đã dùng mọi thế, liệu mọi cách cho được giục lòng người ta thương xót cứu chữa các linh hồn; ta cũng phải cảm ơn các

linh hồn vì đã hiện về kêu xin ta giúp đỡ cứu chữa khỏi chốn khốn nạn ấy, cũng như kêu xin ta tỉnh thức mà cứu lấy chính linh hồn ta sau này vậy.

Lạy Chúa là Cha phép tắc vô cùng, nhân lành vô cùng, thỉnh thoảng Chúa tha phép cho các linh hồn hiện về thế gian đưa tin cho kẻ sống biết những hình khổ nơi luyện ngục rất dữ tợn, rất khủng khiếp. Sự Chúa cho phép các linh hồn hiện về như vậy làm chứng Chúa muốn cho chúng con cứu giúp các linh hồn lắm lắm. Xin Chúa thương xót đến linh hồn ông bà cha mẹ anh em con cùng những kẻ đã làm ơn cho con được nghỉ ngơi đời đời. Amen.

THÁNH TÍCH

Thánh Tô-ma là đấng rất thông thái đã làm chứng sự một đôi khi các linh hồn luyện ngục hiện về thế gian là điều rất thật: Khi người đang dạy giáo lý ở thành Pa-ri thì thấy chị ruột, trước làm bề trên nhà dòng ở thành Ca-pu-a, hiện về xin cầu nguyện vì bà đang phải giam phạt trong luyện ngục khốn nạn lắm. Thánh Tô-ma hứa sẽ cầu nguyện cho chị. Độ một năm sau, bà lại hiện về tạ ơn thánh nhân đã cứu giúp mình. Thánh nhân hỏi chị về hai người em trai đã chết, bà trả lời rằng:

"Một em đã được lên thiên đàng, một em vẫn còn ở luyện ngục vì chẳng có ai cầu nguyện cho." Bà lại thêm rằng: "Về phần em, em được ơn nghĩa cùng Thiên Chúa và sẽ được phúc rất trọng trên thiên đàng, vì công em khó nhọc chép rất nhiều sách khôn ngoan thông thái dạy dỗ thiên hạ. Em hãy cố gắng làm cho xong, vì chẳng bao lâu nữa em sẽ chết. Mọi sự xảy ra đúng như lời bà nói."

Có một thanh niên kia con nhà ngoan đạo, nhưng nó giữ đạo bình thường và chẳng bao giờ cầu nguyện cho các linh hồn, nó lại còn can ngăn người ta đừng xin lễ, cầu nguyện cho các lin hồn, vì các lin hồn ấy đã được rỗi linh hồn rồi, chẳng có thể phạm tội làm mất lòng Thiên Chúa bao giờ nữa. Nó còn hay nhạo cười những ai nói đến sự linh hồn nọ linh hồn kia hiện về. Vậy Thiên Chúa thương muốn người ấy sửa mình lại, thì tha phép cho các linh hồn hiện về mình đầy xích sắt nung đỏ, kêu lên những tiếng đau đớn thảm thiết lắm. Đêm nào người ấy cũng thấy như thế nên lấy làm kinh khiếp sợ hãi quá. Chẳng những người ấy đã sửa mình lại, mà còn bỏ thế gian vào dòng, đi giảng dạy người ta chịu khó cầu nguyện cho các lin hồn. Người thời ấy quen gọi thầy này là quan thầy các linh hồn ở luyện ngục.

NGÀY THỨ 30

VỀ SỰ PHẢI GIỮ CHO NHẶT NHỮNG ĐIỀU NGƯỜI QUA ĐỜI DẶN LẠI KHI GẦN CHẾT

1/ Trong các điều người ta phải giữ chẳng có điều nào ta phải lấy làm trọng và phải giữ trọn vẹn cho bằng những điều người đã chết dặn lại cho ta khi gần sinh thì. Công đồng Tơ-ri-đen-ti-nô xưa đã truyền dạy các Giám mục phải lo liệu cho người ta giữ cho nhặt những điều kẻ chết đã dặn, như giao nộp ruộng nương của cải của người chết đã dặn cho nhà thờ hay nhà dòng, để nhà thờ hay nhà dòng cầu nguyện cho linh hồn ấy. Có công đồng khác lại phạt vạ rút phép thông công những ai chẳng giữ lời kẻ chết đã dặn lại. Những điều công đồng dạy như vậy chứng tỏ rằng: Tội chẳng giữ những điều kẻ chết đã dặn lại, chẳng lấy của cải ruộng nương kẻ đã qua đời để lại mà xin lễ, xin lần hạt cho các người ấy là tội nặng nề biết là dường nào! Những kẻ ăn chơi tiêu dùng ruộng nương của cải của người đã chết, mà chẳng xin lễ lần hạt cho kẻ đã chết, là kẻ vô phúc khốn nạn, là lý hình làm khổ ông bà cha mẹ anh em họ hàng đã qua đời. Những kẻ vô phúc bạc nghĩa ấy dù không bị luật nước trừng trị, thì cũng chẳng khỏi tội trước mặt Thiên Chúa đâu.

Vì vậy ta phải xét, hoặc ông bà cha mẹ anh em họ hàng ta có dặn lại cho ta ruộng nương của cải để xin lễ xin lần hạt cho người chăng? Hay là nếu người chẳng kịp làm chúc thư, nhưng khi gần chết người đã dặn đi dặn lại phải lấy phần nọ phần kia ruộng nương của cải của người mà xin lễ xin lần hạt cầu nguyện cho Người chăng? Bấy lâu nay ta có giữ đầy đủ những điều đã dặn lại chăng? Có xin lễ, xin lần hạt cho người ngày giỗ ngày chạp, ngày tết như người ta thường giữ chăng? Nếu bấy lâu trước ta chẳng giữ những điều ấy thì từ nay về sau ta phải giữ cho đầy đủ đừng sai điều nào, vì phép công bằng và nhân đức thương yêu buộc ta nhặt lắm.

2/ Chẳng những là ta phải giữ, phải làm cho đầy đủ những sự những điều kẻ chết đã dặn lại, mà lại phải giữ phải làm cho mau chóng nữa, để cho linh hồn kẻ đã qua đời được giảm bớt hình khổ và chóng được lên thiên đàng. Ta càng giãn ra, càng để lâu bao nhiêu, thì càng thêm sự đau đớn, sự khổ sở cho các linh hồn ấy bấy nhiêu. Giả như ta hiểu cho rõ những hình khổ các linh hồn ở luyện ngục phải chịu đau đớn giữ tợn là dường nào, thì chẳng những là ta chẳng dám giãn sự xin lễ lần hạt cho các linh hồn, mà lại ta sẽ làm hết sức cho được yên ủi giúp đỡ các linh hồn ấy cho mau cho kíp nữa. Thương ôi! biết bao là kẻ cờ bạc rượu chè theo tính xác thịt tiêu pha hết của cải, hết phần

hương hỏa ông bà cha mẹ anh em để lại, mà chẳng cầu nguyện, chẳng xin lễ lần hạt cho ông bà cha mẹ bao giờ. Những kẻ ấy thật là nhiều lắm chẳng kể xiết!

Về phần ta, ta có để lại tiền nong của cải để anh em con cháu xin lễ cho ta khi ta qua đời rồi, thì phải liệu cho khôn ngoan. Nếu ta có thể giao tiền bạc ấy cho đấng bề trên để mà xin lễ hậu, đó là phần nhất. Bằng chẳng thể xin lễ hậu được thì ta phải giao tiền nong của cải cho người đạo đức chắc chắn mà cậy nhờ những kẻ ấy xin lễ, xin lần hạt cho ta. Nếu ta không lo liệu cho khôn ngoan thì ta sẽ phải giam trong luyện ngục lâu năm, lâu tháng chẳng có sai đâu.

Lạy Chúa, xin Chúa đừng để cho con ngã thua tính hà tiện tham lam đến nỗi cầm giữ tiêu pha của cải ông bà cha mẹ anh em họ hàng để lại cho con để xin lễ, xin lần hạt cho người. Vậy con xin dốc lòng giữ cho đầy đủ, làm cho mau chóng những điều người đã lối lăng cho con, chẳng giám sai lệch điều gì, chẳng giám giãn ra ngày nào. Ôi! Giả như con có giảm bớt được hình khổ cho các linh hồn ấy hay có cứu các linh hồn ấy ra khỏi luyện ngục thì phúc cho con là dường nào! Lạy Chúa là Cha rất nhân lành, lạy Đức Mẹ là mẹ các linh hồn ở luyện ngục, xin thương đem các linh hồn lên chốn nghỉ ngơi muôn đời. Amen.

THÁNH TÍCH

Đời vua Ca-rô-lô Cả có một người làm quan võ, suốt đời phụng sự vua đi đánh giặc. Khi về già ốm đau gần chết, ông dặn người họ hàng rằng: của cải của tôi hết cả rồi, tôi chỉ còn một con ngựa này, con ngựa tôi vẫn cưỡi đi đánh giặc. Vậy khi tôi chết đoạn, anh hãy bán đi lấy tiền xin lễ cho tôi, anh cũng nên dành một phần làm phúc cho kẻ khó khăn để linh hồn tôi được nhờ. Người anh em ấy xin vâng và hứa sẽ làm như thế.

Khi quan võ chết rồi, thì người họ hàng thấy ngựa tốt nên giữ lại dùng, không bán đi lấy tiền xin lễ hay làm phúc cho kẻ khó khăn như lời quan võ dặn. Vậy quan ấy chết gần một năm thì hiện về quở trách nặng lời rằng:

"Mày là thằng tham lam gian dối, mày đã chẳng giữ lời hứa với tao, nên tao phải giam phạt khổ cực thế này suốt một năm nay, nhưng tao bảo cho mày biết: Thiên Chúa đã định cho mày chết trong tháng này, chẳng những là mày sẽ phải phạt trong luyện ngục vì tội lỗi riêng mày, mà lại phải phạt vì tội của tao nữa."

Người ấy tin lời quan võ nói cho nên sợ hãi kinh khiếp quá sức, vội vàng bán ngựa đi lấy tiền xin lễ, và làm phúc cho kẻ khó khăn, lại đi xưng tội chịu lễ, lo liệu các việc phần hồn phần xác ngay. Vừa lo liệu những việc ấy xong thì chết như lời quan võ nói.

Xưa trong nước I-ta-li-a. có một người giàu có kia có một ngôi nhà ba tầng cao lớn rộng rãi lắm và cho người ta thuê, nhưng chẳng ai ở được vì đêm đêm trong nhà ấy có những tiếng kêu khóc thảm thiết hoặc tiếng xiềng xích kéo lê lệch sệch trên sàn nhà.

Vậy có một người học trò đến thành ấy học, nghe nói nhà ấy bị ma quỷ khuấy khuất nên bỏ không, thì cho là chuyện bày đặt, liền đến xin ở nhờ. Chủ nhà bằng lòng ngay. Người học trò này tính nết bạo dạn gan góc nhưng có lòng đạo đức lắm. Anh xin thầy cả làm phép cho anh những cây nến anh dùng để học ban đêm và trông cậy rằng: Hoặc ma quỷ có khuấy khuất điều gì thì nến phép sẽ phù hộ anh. Tối hôm đó dọn đến, anh thắp nến ngồi học vì hôm sau là ngày thi; đến gần nửa đêm, bỗng anh nghe có tiếng xiềng xích lê trên nền nhà, trước nghe như tiếng ở xa, dần dần nghe rõ hơn, rồi đến lúc như ở cửa phòng anh. Anh lắng nghe không sợ hãi gì, anh định hỏi: Ai đấy? Thì cửa mở toang và một người cao lớn gầy gò chỉ có da bọc xương, chân tay quấn đầy xiềng xích kêu loảng xoảng, mắt người ấy trợn ngược nhìn anh trừng trừng. Anh cất tiếng hỏi:

“Ông là ai? Ông đến đây có việc gì?”

Người ấy không trả lời cứ lẳng lặng bước vào tiến đến chỗ anh rồi ngồi bên cạnh anh. Anh sợ hãi giởn cả tóc gáy, vội vàng thầm thì kêu tên cực trọng Giêsu, Maria, Giuse, kêu được một lúc thì thấy bớt sợ và anh lại tiếp tục học như không thấy gì. Lúc anh cầm cuốn từ điển để tra một từ anh không biết, anh lật hết trang nọ sang trang kia mà vẫn không tìm ra, bấy giờ người ngồi bên cạnh bảo anh số trang anh phải mở, anh lẳng lặng làm theo thì tìm được từ anh đang định tìm. Đến gần sáng, người ấy lẳng lặng đứng dậy ra đi, anh liền cầm nến đứng dậy đi theo xem sự thể làm sao, thì thấy người ấy xuống tới tầng dưới thì biến mất. Anh để nến phép đúng chỗ ấy rồi đi gọi mọi người đến và kể những sự xảy ra đêm qua. Anh xin người ta đào đất nơi ấy thì thấy một xác chết; Người ta bỏ xác vào quan tài, đón thầy cả đến làm phép xác rồi đem ra chôn ngoài vườn thánh. Chủ nhà cũng vội vàng đi xin lễ xin lần hạt cho linh hồn ấy. Từ hôm ấy, ngôi nhà này được bình an, không còn bị khuấy khuất như trước nữa.

Người ta tin rằng: Thiên Chúa tha phép cho linh hồn ấy hiện về như thế để phạt tội chủ nhà, vì ăn tiêu tiền của người chết để lại mà không xin lễ xin lần hạt cho linh hồn ấy bao giờ.

PHỤ CHƯƠNG

KẺ ĐÃ DÂNG MÌNH CHO THIÊN CHÚA CÁCH RIÊNG PHẢI PHẠT TRONG LUYỆN NGỤC LÀ THẾ NÀO

Người ta khi còn sống càng làm hư ơn Thiên Chúa hơn bao nhiêu, thì khi chết càng phải phạt nặng hơn bấy nhiêu. Chính vì thế, những kẻ đã dâng mình cho Thiên Chúa cách riêng mà phải xuống luyện ngục thì bị phạt nặng hơn người khác nhiều phần. Lại những kẻ ấy càng ở bậc cao hơn bao nhiêu càng phải phạt nặng nề và lâu năm hơn bấy nhiêu. Xưa Thiên Chúa đã cho bà thánh Phan-xi-ca quê thành Rô-ma xem thấy luyện ngục. Bà nói rằng: "Luyện ngục có ba tầng: Tầng trên giam phạt bổn đạo, tầng giữa giam phạt những người ở trong nhà dòng Thiên Chúa và những kẻ có chức thánh chưa lên bậc thầy cả; còn tầng dưới hết thì giam phạt thầy cả, các Giám mục cùng các Đức Giáo Hoàng. Vả lại, dù người ta có phải giam phạt cùng với nhau mặc lòng, nhưng hình khổ phải chịu có khác nhau, hơn kém tùy tội lỗi từng người." Nhiều linh hồn ở luyện ngục hiện về cũng nói hợp với bà thánh Phan-xi-ca như vậy. Đây ta kể mấy tích làm chứng kẻ đã dâng mình cho Thiên Chúa cách riêng phải phạt trong luyện ngục thế nào.

ĐIỀU THỨ 1: VỀ NHỮNG KẺ ĐÃ DÂNG MÌNH TRONG NHÀ DÒNG, NHÀ THIÊN CHÚA, PHẢI PHẠT TRONG LUYỆN NGỤC LÀ THẾ NÀO!

Có một thầy dòng thánh Ven-tô phải bệnh nặng gần chết thì Thiên Chúa cho thầy xem thấy những nơi người nhà dòng Thiên Chúa phải giam trong luyện ngục. Có người đứng ở giữa những ngọn lửa cháy ngùn ngụt ngập đầu, có người nằm trên giường sắt nung đỏ đau đớn khổ cực quá sức. Thầy ấy thấy những hình khổ gớm ghiếc làm vậy thì sợ hãi kinh khiếp lắm. Bấy giờ thánh thiên thần bản mệnh bảo thầy rằng: "Những người con xem thấy chịu đau đớn khổ sở như thế là những người nhà dòng nhà Thiên Chúa, những người ấy không mắc tội trọng đâu, chỉ mắc tội nhẹ mà thôi: Người thì phải phạt vì đọc kinh khô khan, chia lòng chia trí, ngủ gật, người phải phạt vì tội làm biếng trễ nải, bỏ hư phí ngày giờ, trò chuyện vô ích, chẳng hay xem sách học hành. Những người ấy phải chịu những hình khổ cực dữ như vậy cho đến khi đã đền những tội mọn đã phạm cho đủ, rồi mới được xem thấy Thiên Chúa."

Một hôm bà thánh Ma-ga-ri-ta Maria đang cầu nguyện cho ba người mới qua đời, hai người dòng nữ và một người bổn đạo, thì Đức Chúa Giêsu hiện đến

phán bảo rằng:

“Ba người con đang cầu nguyện đều phải giam phạt trong luyện ngục cả, nhưng mà vì con, Cha sẽ tha cho một người tùy ý con chọn.”

Bà thánh thưa:

“Lạy Chúa, con không dám chọn, xin Chúa tha cho người nào tùy thánh ý Chúa.”

Bấy giờ Chúa Giêsu tha cho người bổn đạo, rồi bảo bà rằng:

“Người nhà dòng nhà Thiên Chúa, khi còn sống đã chịu nhiều ơn, đã có nhiều dịp nhiều cách thế để đền tội mình hơn người bổn đạo nhiều phần, cho nên đáng phải phạt trong luyện ngục nặng hơn và lâu hơn.”

Bà thánh Ma-ga-ri-ta Maria hay cầu nguyện cho các linh hồn ở luyện ngục, hay dâng các việc lành bà làm, các sự khó bà chịu cho các linh hồn ấy nữa, cho nên các linh hồn ấy hay hiện về xin bà cầu nguyện cho. Có một nữ tu ở cùng dòng với bà hiện về xin bà cầu nguyện cho mình vì mình phải giam trong luyện ngục đau đớn khổ sở quá sức. Bà hỏi chị em ấy phải phạt vì sự gì. Người ấy thưa: “Tôi phải giam trong luyện ngục vì tôi hay buồn trách nói hành bề trên và chị em, lại hay dong dưỡng xác thịt, hơi nhức đầu yếu mình một chút, tôi đã đi nằm, kiếu đọc kinh chung, xin tha các việc mà chẳng muốn gắng sức ép mình chút nào.”

Lại có một nữ tu phải giam trong luyện ngục đã lâu năm hiện về kêu van bà rằng:

“Lạy bà, xin bà thương tôi vô cùng, vì tôi phải đau đớn khốn nạn quá sức chịu chẳng được. Tôi hằng phải nằm trên giường sắt, có đanh nhọn đâm nát cả thịt ra, vì xưa tôi lười lĩnh biếng trễ, chẳng chịu hãm mình ép xác làm những việc phép nhà dạy. Những câu liêm móc xé trái tim tôi ra, vì xưa tôi hay kêu trách bề trên cùng chê bác việc người làm. Giòi bọ cắn rúc miệng lưỡi tôi, vì khi xưa tôi hay nói hành, cãi nhau với chị em. Chớ gì người nhà dòng nhà Thiên Chúa biết rõ những hình khổ cực dữ tôi phải chịu, chắc là chẳng còn ai dám ơ hờ trễ nải bỏ việc bậc mình.”

ĐIỀU THỨ 2: VỀ SỰ KẺ LÀM THẦY CẢ PHẢI PHẠT TRONG LUYỆN NGỤC LÀ THẾ NÀO

Nếu người nhà dòng Thiên Chúa còn phải phạt nặng nề và lâu dài trong luyện ngục dường ấy, phương chi là các thầy cả thì càng phải phạt nặng hơn biết là

dường nào! Vì chưng khi thầy cả phạm tội, thì chẳng chữa mình được rằng: Tôi không biết, vì chẳng những là người phải thông biết lề luật Thiên Chúa mà còn phải dạy dỗ cho người ta biết lề luật Thiên Chúa nữa. Người không chữa mình được rằng: Ma quỷ cám dỗ nặng nề lắm và tính xác thịt yếu đuối quá, vì chưng hằng ngày người hằng chịu Mình Thánh Máu Thánh Đức Chúa Giêsu phép tắc vô cùng vào linh hồn mình. Bậc người càng trọng hơn bậc người nhà dòng bao nhiêu thì tội người càng nặng nề, càng mất lòng Thiên Chúa hơn bấy nhiêu. Vì thế các thầy cả mà phải xuống luyện ngục thì phải phạt nặng hơn và lâu hơn người nhà dòng nhà Thiên Chúa bội phần. Có nhiều tích linh hồn các thầy cả hiện về làm chứng sự ấy tỏ tường.

Có một thầy cả phải phạt trong luyện ngục 40 năm vì dùng dằng chậm chạp không chịu đi kẻ liệt ngay cho nên kẻ liệt ấy chết không kịp lĩnh nhận các phép trong đạo. Lại có một thầy cả khác phải phạt trong luyện ngục 45 năm vì tội làm phép cho người ta cách vội vàng hấp tấp vô ý vô tứ.

Thánh Tê-vọng dòng thánh Phan-xi-cô khó khăn quen chầu Mình Thánh Đức Chúa Giêsu mỗi đêm ba giờ. Có một đêm đang khi ông thánh ấy đọc kinh thì thấy một người đứng trong nhà thờ nơi các thầy quen đọc kinh, người ấy mặc áo dòng thánh Phan-xi-cô, mặt mũi buồn sầu lắm. Thánh Tê-vọng hỏi người ấy là ai, vào nhà thờ ban đêm đang lúc các thầy ngủ có ý làm sao? Người ấy thưa rằng:

“Tôi là thầy cả dòng thánh Phan-xi-cô, trước tôi cũng đã ở nhà này; tôi chết lâu năm rồi mà Thiên Chúa phạt tôi phải đền tội ở trong nhà thờ này, vì xưa tôi đọc kinh khô khan chia lòng chia trí vội vàng hấp tấp cho xong lần mà thôi, tôi chịu khổ ở đây đã lâu năm lắm, nếu thầy chẳng thương cầu nguyện cho tôi, thì tôi còn phải chịu khổ lâu năm lâu tháng nữa.”

Ông thánh Tê-vọng thấy người ấy kêu van thảm thiết làm vậy thì thương, nên đêm nào cũng cầu nguyện cho linh hồn thầy cả này. Một đêm kia đang khi thánh Tê-vọng cầu nguyện đọc kinh như thế, thì thấy thầy cả ấy hiện về sáng láng tốt lành và mỉm cười như thể là tạ ơn thánh Tê-vọng rồi lên thiên đàng.

Có một lần bà thánh Phan-xi-ca quê thành Pam-pê-luy-na xem thấy một thầy cả ở luyện ngục, tay thầy ấy lở loét thối tha rơi từng đốt xương ra như đứa hủi vậy. Thiên Chúa lại cho bà thánh biết thầy cả ấy phải phạt như thế vì tại lúc còn sống, khi làm lễ đã làm dấu thánh giá trên Mình Thánh Máu Thánh Thiên Chúa một cách vội vàng quấy quá.

Năm 1859 có một người mặc áo dòng thánh Ven-tô, cứ đêm đêm hiện về

cùng một thầy trong dòng. Thầy dòng hỏi:

“Thầy là ai? Sao lại hiện về luôn thế và về có ý gì?”

Người ấy thưa rằng:

“Tôi là thầy cả trong dòng này, tôi phải giam phạt đau đớn khổ sở trong luyện ngục đã 77 năm trời, vì khi còn sống tôi quên không làm 7 lễ người ta xin tôi làm. Trước đây tôi đã hiện về cùng 7 thầy cả cũng trong nhà này, xin các thầy ấy giúp đỡ cứu chữa tôi, nhưng các thầy ấy cũng quên, nếu lần này thầy chẳng thương tôi, thì tôi còn phải giam trong lửa ấy 11 năm nữa. Vậy tôi xin thầy, vì Thiên Chúa làm cho tôi 7 lễ, tôi cũng xin thầy ở lại trong phòng mình mà đọc kinh cầu nguyện nhất là ở lặng đừng nói chuyện với ai trong vòng 7 ngày; lại xin thầy đọc kinh thứ nhất trong 7 kinh ăn năn tội của Vua Đa-vít, mỗi ngày 3 lần cho đủ 33 ngày. Thầy có làm tất cả những việc ấy thì tôi mới ra khỏi luyện ngục được.”

Thầy dòng hứa sẽ làm như vậy, nhưng trong những ngày ấy, thầy cả chết vẫn hiện về kêu van nài xin thầy dòng cầu nguyện cho các linh hồn luyện ngục, vì các linh hồn ấy chịu khổ sở quá trí người ta kêu chẳng được. Thầy cả ấy lại thêm rằng: “Năm thầy trong nhà dòng này mới chết, chưa thầy nào được lên thiên đàng, còn phải giam phạt cả trong luyện ngục.”

Thầy Ni-ơ-răm-bơ dòng Đức Chúa Giêsu có lòng thương các linh hồn nơi luyện ngục cách riêng; khi thầy đang coi trường ở thủ đô nước I-pha-nho thì ban đêm hay vào nhà thờ cầu nguyện cho các linh hồn. Có một đêm đang khi thầy cầu nguyện, thì thấy một thầy cả cũng thuộc dòng Đức Chúa Giêsu, cùng dạy giáo lý với thầy trong trường này mới qua đời. Toàn thân thầy cả ấy, nhất là miệng lưỡi thì đỏ rực lên như hòn than cháy. Thầy cả ấy kể cùng thầy Ni-ơ-răm-bơ sự mình phải phạt trong luyện ngục đau đớn rát rúa quá sức, vì khi còn sống mình hay nói hành mất tiếng tốt người ta và hay kêu trách bề trên. Thầy cả lại thêm rằng: bởi vì khi tôi còn sống, tôi có lòng kính mến Đức Bà cách riêng, cho nên Rất Thánh Đức Bà đã xin phép cho tôi được trở về xin thầy cầu nguyện cho. Thầy Ni-ơ-răm-bơ thấy thầy cả ấy đau đớn khốn nạn quá sức làm vậy thì thương mà đọc kinh cầu nguyện hãm mình ăn chay cho đến khi thầy cả ấy được ra khỏi luyện ngục.

Ông thánh Sê-vê-ri-nô Giám mục thành Cô-nô-li-a là người đạo đức sốt sáng đã làm nhiều việc cả thể sáng danh Thiên Chúa và lo liệu cho nhiều người rỗi linh hồn. Tòa Thánh suy xét những việc ấy thì đã phong chức thánh cho Người, thế mà người cũng phải giam phạt trong luyện ngục 6 tháng, vì bởi có

một đôi khi Người chẳng mắc trở sự gì cần mà đã giãn sự đọc kinh ra đến tối, không cứ giờ mà đọc, và cũng có khi người đọc chia lòng chia trí, tưởng đến những việc làm trong ngày hôm ấy.

Đức Thánh Cha In-nô-xen-tê thứ III cai trị Hội Thánh 18 năm đã hội công đồng các Giám mục khắp thiên hạ tại thành Rô-ma và đã lo liệu nhiều việc lớn lao cho cả và Hội Thánh được nhờ. Người đạo đức sốt sáng lắm, mà đến khi qua đời thì hiện về với bà thánh Luy-gác-đa xin bà thánh ấy cầu nguyện cho vì Người phải giam phạt trong luyện ngục cho đến tận thế.

Đức Cha Pi-ô thứ 8 là đấng đạo đức lắm. Người đã di lưu đầy và đã phải chịu nhiều sự khó vì đạo. Khi chết Người cũng phải giam phạt trong luyện ngục 5 năm.

Còn nhiều tích khác làm chứng người nhà dòng nhà Thiên Chúa và đấng làm thầy cả, làm Giám mục, làm Giáo Hoàng phải giam phạt trong luyện ngục nặng nề lâu lai hơn người bổn đạo nhiều phần. Cho nên hoặc có Người nói rằng: Nếu Thiên Chúa phạt các Người nhà dòng nhà Thiên Chúa và đấng làm thầy nặng hơn người ta làm vậy, thì chẳng nên vào nhà dòng Thiên Chúa, cùng chẳng nên bậc thầy cả làm chi, thà ở bậc bổn đạo thì hơn. Nói như thế thì chẳng phải lẽ: Trước là vì Thiên Chúa đã định cho mỗi một người một bậc, mà kẻ nào chẳng cứ bậc Thiên Chúa đã định cho mình, lại chọn bậc khác, thì kẻ ấy khó rỗi linh hồn trong bậc mình tự chọn lấy, vì thường mất linh hồn trong bậc ấy nữa. Cho nên kẻ Thiên Chúa đã gọi vào nhà dòng nhà Thiên Chúa hay là chọn nên bậc thầy cả mà chẳng vâng theo thánh ý Người vì sợ phải phạt trong luyện ngục thì liều mình sa hỏa ngục. Sau là dù kẻ đã dâng mình cho Thiên Chúa trong các bậc ấy có hay gặp dịp sai lỗi, có liều mình phải phạt trong luyện ngục nặng hơn, lâu hơn bổn đạo mặc lòng, nhưng những kẻ ấy lại được nhiều dịp lập công phúc và dễ nên lành nên thánh hơn bổn đạo nhiều phần.

Có lời Kinh Thánh nói về những kẻ Thiên Chúa đã gọi vào nhà dòng nhà Thiên Chúa cùng nên bậc đấng làm thầy rằng: Phần Thiên Chúa đã chia cho tôi là phần trọng nhất. Đó là lời thật lắm, vì ở trong nhà dòng nhà Thiên Chúa một ngày thì hơn sống ở thế gian giữa những kẻ tội lỗi cả một đời. Cho nên ta phải ước ao và cầu nguyện cho được phúc trọng ấy.